

De reukwerken in de Schrift

Onder de reukwerken, waarmee we ons nu zullen bezighouden, vinden we nog vier andere welriekende specerijen, die niet gebruikt werden bij de samenstelling van de olie der heilige zalving (Exodus 30:22-33), noch bij het allerheiligst reukwerk van de welriekende specerijen van het heiligdom (Exodus 30:34-38). Deze vier welriekende specerijen stellen ons een andere zijde voor van de uitnemendheid van de welriekende reuk van de Naam van de Heer Jezus, namelijk dat wat Hij is voor hen die Hem liefhebben. Zij spreken ons van dat wat de Heer Jezus is voor hun harten, meer nog dan wat Hij is voor het hart van God, zoals dit het geval was met de reukwerken waarmee we ons tot nu toe hebben bezig gehouden. Het eerste en ongetwijfeld het bekendste dat we willen overdenken, is de nardus.

Nardus

De nardus wordt, behalve door zijn grote waarde, vooral gekenmerkt door zijn zeer doordringende geur. Wat ons van de nardus in het Woord gezegd wordt, is buitengewoon schoon. We kunnen niet beter doen, dan de volgende Schriftwoorden hier eenvoudig over te schrijven: 'Jezus dan kwam zes dagen vóór het Pascha te Bethanië, waar Lazarus was, de gestorvene, die Jezus uit de doden opgewekt had. Zij bereidden Hem dan aldaar een maaltijd en Martha diende; en Lazarus was één van hen die met Hem aanzaten. Maria dan, nam een pond balsem van onvervalste, kostbare nardus, zalfde de voeten van Jezus en droogde Zijn voeten met haar haren af; en het huis werd van de balsemgeur vervuld' (Johannes 12:1-4).

Elke uitleg zou deze eenvoudige en treffende beschrijving die de Heilige Geest ons van dit tafereel in Bethanië geeft, alleen maar kunnen bederven. In een vijandige wereld had de verworpen Koning harten gevonden die Hem liefhadden. De nardus vervulde het huis met zijn doordringende, heerlijke geur. Het is een stukje hemel op aarde; een voorstelling van de gelukzalige eeuwigheid, die al de vrijgekochten te wachten staat. De dood ligt achter hen als een herinnering. Slechts één Voorwerp vervult alle harten: daarom is niets te groot noch te kostbaar om de verworpen Koning te eren. Twee dingen kenmerken immers de nardus: zijn grote waarde en zijn doordringende geur: 'het huis werd van de balsemgeur vervuld'. Wat is het goed, ingevoerd te worden in de tegenwoordigheid van God, waar de liefde haar vrije loop wordt gegeven.

Saffraan

De saffraan wordt slechts éénmaal in de Schrift genoemd en wel in Hooglied 4:14. Hij bevindt zich daar in het gezelschap van de voornaamste specerijen. We hebben reeds opgemerkt, dat in dit gedeelte van Hooglied 4 de reukwerken twee aan twee worden voorgesteld. Er bestaat een verband tussen de reukwerken die de koning in zijn hof vindt. Het is een besloten hof. Hij alleen weet wat de hof bevat en hij alleen weet de dingen die zich daar bevinden, op hun juiste waarde te schatten. Hier wordt de saffraan samen met de nardus genoemd.

'Nardus en saffraan' lezen we in vers 14. We moeten dus onderzoeken wat het verband is dat tussen die twee reukwerken bestaat en dat zal ons helpen om te begrijpen waarvan de saffraan ons wil spreken en wat God ons daardoor wil leren.

We lezen in het eerste hoofdstuk van het Hooglied: 'Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus zijn reuk' (vers 12). Deze nardus dient, zoals we gezien hebben, om die verworpen Koning te eren. Welnu, de saffraan is een voortbrengsel van de natuur met een mooie, goudgele kleur, die ons vanzelf doet denken aan de gouden kroon van de Koning der ere. Met

andere woorden, de saffraan is het reukwerk dat ons herinnert aan de uitnemendheid van deze nederige en zachtmoedige Koning, die door de wereld verworpen is, maar daarom niet minder wordt geëerd door hen die Hem liefhebben en die Hem gehoorzamen. De nardus en de saffraan zijn de reukwerken waarmee de Koning wordt geëerd.

Aloë

In het Evangelie naar Johannes, hoofdstuk 19:39, lezen we dat Nicodemus en Jozef van Arimathéa kwamen met een mengsel van mirre en aloë van ongeveer honderd pond. Zij namen dan het lichaam van Jezus en wikkelden het in linnen doeken met de specerijen, en legden het in een nieuw graf waarin nog nooit iemand gelegd was. De aloë vormde met de mirre de specerijen, waarvan de reuk opsteeg uit het graf waarin het lichaam van onze geliefde Heer was gelegd. Het was het lichaam van Hem van Wie geschreven staat: 'Het was het welbehagen van de gehele Volheid in Hem te wonen' en 'Want in Hem woont de gehele Volheid van de Godheid lichamelijk' (Kol. 1:19; 2:9). Nu, Zijn lichaam zou geen verderving of ontbinding zien en kon door de dood niet worden vastgehouden (Handelingen 2:27,24).

Indien de mirre, zoals we reeds hebben opgemerkt, het reukwerk is dat opstijgt uit Zijn veelvuldig lijden, dan kan de aloë niets anders zijn dan dat wat opstijgt uit Zijn dood. Deze twee reukwerken zijn in Johannes 19:39 samen verbonden, evenals in het reeds eerder aangehaalde vers Hooglied 4:14.

In Psalm 45:9, als de Koning uittreedt uit Zijn ivoren paleizen in al Zijn heerlijkheid, zijn Zijn klederen geheel doordrenkt van mirre, aloë en kassie. De herinnering aan Zijn menigvuldig lijden en aan Zijn dood volgen Hem in de dag van Zijn overwinning.

Tenslotte vinden we de aloë, of liever de aloëbomen (of sandelbomen) nog in Numeri 24:6. 'De HEERE heeft ze geplant als de sandelbomen'. De tenten van Jakob en de woningen van Israël zijn daar als de resultaten van de dood van Christus. Het volk Israël waarvan Bileam spreekt, wordt gesteld onder de zegeningen van die dood.

Wijzelf bezitten ook een leven dat voortgekomen is uit de dood van Christus. En de reuk van die dood zou door een ieder van ons onophoudelijk verspreid moeten worden.

Cyprus

De cyprus is een sierlijke heester met ranke takken, en is bedekt met een witachtige schors, waarvan een aangename geur uitgaat. Vooral de bloemen, in witte trossen, verspreiden een liefelijke reuk. De Egyptische vrouwen maakten er boeketten van, die zij tussen hun kleren legden, als een soort parfum. Het veertiende vers van Hooglied 1 zegt ons wat de Liefste is voor Zijn Bruid, namelijk als een tros van cyprus in de wijngaarden van Engédi. Engédi was ten erfdeel gegeven aan de stam van Juda, de koninklijke stam. Deze stad lag in een woestijn. Maar in ons vers is zij geen woestijn meer: er is daar wijn, een beeld van de vreugde, aangebracht door de Koning in heerlijkheid! En die vreugde vervult alle harten! De Liefste is daar in al Zijn schoonheid, in al Zijn heiligheid, en de liefelijke reuk van Zijn Naam vervult de harten van de Zijnen. De prachtige, welriekende bloementrossen van de cyprus zijn hier het beeld van de Koning in heerlijkheid en de liefelijke geur van deze blanke bloementrossen spreekt tot de harten van de Zijnen over al de uitnemendheid van Zijn Persoon.

Samenvatting van alle reukwerken in de Schrift

In het voorafgaande vinden we dus drie duidelijk onderscheiden groepen reukwerken, ieder bestaande uit vier soorten specerijen:

1. De olie der heilige zalving, die uitgestort werd op de tabernakel, op al zijn gereedschappen en op het hoofd van Aaron en zijn zonen (Exodus 30:22-33). Dit is voor ons het welriekende reukwerk van de Naam van de Heer Jezus, waarvan de Heilige Geest getuigenis aflegt in het Huis van God en in de harten van de Zijnen.
2. Het allerheiligst reukwerk van de welriekende specerijen, dat zich uitsluitend in het Heiligdom bevond (Ex. 30:34-38). Dit is het beeld van Christus, Die in de tegenwoordigheid van God voor de Zijnen tussenbeide treedt, en dat in al de uitnemendheid van Zijn Persoon en in al de volmaaktheid van Zijn werk.
3. De reukwerken die Christus vindt in Zijn hof, in de Zijnen, en die twee aan twee vermeld worden in Hooglied 4. Sommige van deze welriekende specerijen worden reeds in Exodus 30 genoemd. Vier worden daar niet gevonden: de nardus, de saffraan, de aloë en de cyprus. De gelovigen hebben het voorrecht iets van Christus in de wereld te mogen openbaren. Zo vinden we onder andere zowel de mirre als de aloë. Het wordt de discipelen namelijk vergund voor Hem te mogen lijden. Sommigen hebben zelfs het voorrecht gehad voor Zijn Naam te mogen sterven.

Geve God, dat deze weinige regels ons mogen brengen tot een betere kennis van de uitnemendheid van de welriekende reuk van de Naam van de Heer Jezus, opdat we daardoor ook meer bekwam mogen zijn om om ons heen de reuk te verspreiden van deze Naam, die met geen enkele andere naam te vergelijken is.

En mochten wij tenslotte als ware priesters in het Heiligdom deze zuivere en onvervalste reuk - die Gods hart verblijdt - laten opstijgen tot onze God!

Daartoe is het nodig, dat we nu al voortdurend verblijven in de gezegende atmosfeer van het Heiligdom, dat geheel vervuld en doordrongen is van de geur van de uitnemendste specerijen. Van reukwerken die men niet mag maken voor enig mens en waaraan niet geroken mag worden buiten de plaats waar God Zelf woont.

A. Guignard.

Over onreine verbindingen

Vraag: Kunt u uit Gods Woord aantonen, dat gelovigen die persoonlijk rein zijn in leer en wandel, toch onrein kunnen zijn door hun verbindingen en daarom geweerd moeten worden van de Tafel van de Heer?

Antwoord: 2 Tim. 2:19-22 geeft het beginsel aan. Daar zien we dat uiterlijke afzondering (zich onttrekken aan ongerechtigheid) noodzakelijk is als begin. Daarna moeten we samengaan met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart. Volgens de Schrift móét dus uiterlijke afzondering vooraf gaan, voordat we de Heer kunnen aanroepen uit een rein hart. In het O.T. staan tientallen plaatsen die met dit punt in verbinding staan. Bijvoorbeeld Leviticus 7:19-21, het dankoffer. En in het N.T. evenzo bijv. 1 Korinthe 10:14-22, de enige plaats waar in het N.T. over de Tafel van de Heer gesproken wordt. En daar wordt ook uitdrukkelijk naar het dankoffer van Lev. 7 verwezen. De Israëlieten aten van het offer dat op het altaar aan de HEERE geofferd werd. Zo hadden ze gemeenschap met het altaar, 1 Kor. 10:18. Het dankoffer is het enige offer waarvan alle Israëlieten die rein waren mochten eten. De priesters mochten ook eten van het spijs-offer, maar verder niemand. Er is geen duidelijk type van het Avondmaal van de Heer dan het dankoffer!

Uit Lev. 7:19 blijkt dat het vlees waarvan allen eten konden, onrein kon zijn. Niet doordat het in zichzelf onrein was, maar als het in verbinding gekomen was met iets dat onrein was. Vers 20 is duidelijk een geval zoals we in 1 Kor. 5 hebben: 'Doet de boze uit uw midden weg'. Uitgeroeid worden in het O.T. is in de taal van het N.T. uitgesloten worden, uit het midden van de gelovigen weggedaan worden. En in vers 21 komen we tot onze vraag. Als een ziel iets onreins aangeraakt zal hebben enz. Dus óók verbinding met iets dat onrein is, ja zelfs alleen maar het aanraken van iets onreins maakt dat God zegt: 'Hij mag geen deelhebben!' En als hij het toch doet moet hij uit zijn volk uitgeroeid worden. Dus hetzelfde oordeel als wanneer hij persoonlijk onrein was (vers 20).

In Haggai 2:12-15 zien we de ernst en de gevolgen van de verbinding met onreinheid. Wat daar geofferd werd was onrein. Waarom? Doordat het onreine dingen aangeraakt had, was alles onrein geworden. In Numeri 19, het offer van de rode vaars, zien wij heel uitdrukkelijk dat alles wat met de dood in aanraking geweest was, de mens verontreinigde. En dan kan hij geen verbinding met God hebben, voordat hij gereinigd is door de as van de rode vaars, toegepast met levend water (in beeld het Woord van God levend gemaakt door de Heilige Geest Die in de gelovige woont). Hij moest dus teruggaan naar het kruis om daar zichzelf in zelfoordeel te reinigen. Dus verbinding met de dood - en alles is dood wat niet in verbinding staat met de levende God - maakt de mens onrein, waardoor hij geen verbinding met God kan hebben. In Psalm 1 vinden we dit beginsel ook. Welgelukzalig is de man die niet is als anderen, die hoewel zij zelf geen goddelozen, zondaren of spotters zijn, toch met zulke mensen wandelen, op hun weg staan en in hun midden verkeren.

Nu enkele plaatsen uit het Nieuwe Testament in dit verband.

1 Korinthe 5:6,7. Zuurdeeg is het beeld van zonde. Het is oud deeg dat bedorven is en de eigenschap heeft dat het alles verderft waarin het komt en het laat rijzen, zodat het groter lijkt dan het in werkelijkheid is. Het wordt in Gods Woord toegepast op moreel kwaad (1 Kor. 5:6-8) en op valse leer (Matth. 13:33; 16:6, 11,12; Luk. 12:1; 13:21; Gal. 5:9). Als er dus in een vergadering zonde is die openlijk geduld wordt, dan maakt dat de hele vergadering gezuurd en onrein voor God. Zie ook 1 Kor. 5:9 enz.! In 1 Kor. 15:33-34 lezen we 'verkeerde omgang bederft goede ze-

den' enz.

1 Tim. 5:22. Zich éénmaken met iemand die in zonden leeft, maakt dat ik gemeenschap met zijn zonden heb. Dat moet ik niet doen, maar mijzelf rein bewaren. Daarom moest Timotheüs niet vlug zijn met iemand te erkennen, want er konden bij die persoon verborgen zonden zijn en dan maakte Timotheüs zich daarmee één.

Openb. 18:4. Hier gaat het rechtstreeks over afzondering: 'Gaat uit van haar (de Roomse Kerk) opdat gij met haar zonden geen gemeenschap hebt'. Wie in het midden daarvan is heeft gemeenschap met haar zonden. Dus het is duidelijk dat, als ik in gemeenschap ben met een groep, ik verantwoordelijk ben voor wat daar gebeurt en verbonden ben met al het kwaad dat in die groep is. Dat is in ons midden zo en overall elders evenzeer!

Dus als personen die belijden gelovigen te zijn, vragen hun plaats aan de Tafel van de Heer te mogen innemen, is het niet alleen de vraag wie en wat ze persoonlijk zijn, hoe belangrijk dat ook is. Dat zien we immers in het geval van de Gibeonieten (Jozua 9). Maar we hebben ook te onderzoeken wat hun verbindingen zijn. Want als er in hun verbindingen onreinheid of onheiligheid is, zijn zij daardoor bevuilend en verontreinigd. Om concreet te zijn, als nu een lidmaat van de synodale Gereformeerde kerken zou vragen met ons brood te breken, is hij bevuilend door de leer van Kuitert en Wiersinga en hun vrienden, die daar (minstens) worden geduld, en alles wat daar verder aan ongerechtigheid gevonden wordt. Hij heeft gemeenschap met die zonden en dat maakt hem totaal onbekwaam om de plaats aan de Tafel van de Heer in te nemen. Als wij zo'n gelovige toelieten zo lang hij lidmaat van die kerk is zouden wij gemeenschap hebben met het boze dat daar gevonden wordt. En hetzelfde zou bij ons zo zijn, als die leer bij ons geduld werd! Dan zouden wij totaal bezoedeld zijn door het kwaad daarvan.

Dat maakt de zaak waarover het gaat zo moeilijk in de praktijk. Want elke ware gelovige heeft een plaats aan de Tafel van de Heer. En wij moeten dus elke ware gelovige ontvangen, tenzij er volgens Gods Woord gegronde bezwaren zijn. De broeders moesten altijd eerst weten of de persoon die graag het avondmaal mee wilde vieren een ware gelovige was en of zijn of haar persoonlijk leven goed was. Maar ze moesten óók weten of hij geen fundamentele valse leer had en niet aan Bijbelkritiek deed. En daarnaast óók of hij geen gemeenschap had met onreine dingen. En het was allen duidelijk, zoals b.v. W. Kelly destijds uitdrukkelijk schreef, dat als iemand uit een kerk kwam waar Bijbelkritiek of fundamentele dwaalleer geduld werd, hij onmogelijk toegelaten kon worden zolang hij tot die kerk behoorde. Want ook Bijbelkritiek is een fundamenteel kwaad, dat de grondslag van alle Waarheid aantast.

Onkunde van Gods gedachten mag op zichzelf geen verhindering zijn gelovigen toe te laten, als zij dat wensen. Wij mogen niet eisen, dat ze de waarheid van het vergaderen tot de Naam van de Heer Jezus kennen en begrepen hebben. Kennis mag nooit een reden zijn om iemand te weigeren - natuurlijk behalve de kennis dat hij een kind van God is en de zekerheid heeft dat zijn zonden vergeven zijn. Maar verbinding met kwaad is wel een absolute verhindering. Dat is het grote verschil!

Er is natuurlijk ook een tweede zijde bij dit punt, die van heel grote betekenis is. Wij vergaderen op de grondslag van de éénheid van het lichaam van Christus. Dus daar waar door de Heer Jezus allen die van Hem zijn, dus allen die tot Zijn lichaam, de Gemeente van de levende God behoren, uitgenodigd worden (Matth. 18:20): 'Waar twee of drie vergaderd zijn tot (eis) Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'! Daar is de Tafel van de Heer en wordt het Avondmaal van de Heer

gevierd.

Die daar komen zijn dus Zijn gasten en vanzelfsprekend heeft Hij als de Gastheer alleen het recht om alles te regelen zoals Hij dat wil. Maar dat betekent praktisch dat dit vergaderen een protest is tegen alle kerken en groepen die niet op die grondslag samenkomen. En dus veroordeelt ieder die bij ons brood breekt in praktische zin alle kerken en groepen, ook die waarvan hij misschien zelf lid is. In sommige gevallen is het alleen maar eerlijk dit te laten zien aan een gelovige die door omstandigheden bij ons wenst deel te nemen aan het avondmaal.

En nu nog één, maar belangrijk punt. Niemand kan als gast voor één keer toegelaten worden. Als hij toegelaten wordt neemt hij zijn plaats aan de Tafel van de Heer in. En als er die dag geen verhindering is, is hij in gemeenschap en blijft dat tot hij zichzelf terugtrekt, of dat er in zijn leven dingen openbaar worden op grond waarvan er tucht moet worden uitgeoefend over hem. Maar tot die dag is hij op de plaats waar niets mag zijn dat in tegenspraak is met Hem, de Gastheer die eenmaal gestorven is om de zonde af te schaffen (Hebr. 9:26) en Die geen enkele verbinding wil hebben met de oude mens. Hijzelf heeft het oordeel over die oude mens en zijn daden voor ons op het kruis gedragen. En wij wensen daar onder het kruis te leven en samen te komen, op die plaats waar wij in onze Heiland en Heer geoordeeld zijn. Om Hem daar te dienen en Hem onze offers van dank en aanbidding te brengen -als wij rondom Hem samenkomen en ook in ons hele praktische leven van elke dag. Geve Hij ons daartoe de geestelijke kracht, en ook de blijvende wens het te doen!

(Verkort overgenomen). H.L.H.

De lijdende Heiland

Psalm 22 beschrijft in levendige woorden de kruisiging van de Heer Jezus Christus. Het taalgebruik in deze psalm is zorgvuldig gekozen en uiterst nauwkeurig. Omdat de kruisiging geen Joodse vorm van bestraffing was, is het opvallend dat David in bijzonderheden de ervaringen van een stervende kon beschrijven die stierf door de kruisiging zoals deze door de Romeinen in de praktijk werd toegepast. Psalm 22 beschrijft vier verschillende vormen van lijden van de Heer Jezus, toen Hij aan het middelste kruis hing.

'Veel varren hebben Mij omsingeld' (vers 13)

Dit brengt de haat en vijandschap van de leiders van de Joden tot uitdrukking. Tijdens Zijn weg van onderwerping aan de wil van Zijn Vader ondervond Hij voortdurend hun haat en vijandigheid. Maar aan het kruis stak de bitterheid van hun woede als een storm op tegen de Heiland, Die hun niet dreigend noch enige tegenstand bood. De Heer Jezus werd gesmaad, veracht, beschimpt en belasterd. Hij Die daar alleen lood, werd overladen met elke vorm van spotternij.

'Honden hebben Mij omsingeld' (vers 17)

Dit beschrijft de wreedheid en ongevoeligheid van de volken. Pilatus toonde zijn harteloosheid jegens de Zoon van God en zijn soldaten bespotten Hem in hun onwetendheid aangaande Wie Hij was. Kan er iets walgelijker zijn dan deze soldaten die in de schaduw van het kruis dobbelen om de kleding van de Zoon van God? Dit vers 17 spreekt ook van de wreedheid van het doorboren van Zijn handen en voeten met spijkers: 'Zij hebben Mijn handen en voeten doorgraven'. Andere verzen laten nauwkeurig andere bijzonderheden van Zijn lichamelijk lijden zien.

'Verlos Mij uit de muil van de leeuw' (vers 22)

Dit herinnert ons eraan dat de macht van de satan werkzaam was bij de kruisiging. De macht van de duisternis was kwaadwillig en boosaardig. De woorden van de Heer: 'De overste van de wereld komt en heeft in Mij niets' (Joh. 14:30) waren waar in Gethsemane en eveneens waar op Golgotha. De heilige Lijdende uitte geen woorden van wraak over hen die Hem kwelden, noch deed Hij enig ding dat niet in overeenstemming was met de wil van Zijn Vader. Hij was gekomen om die wil te doen, en de satan had geen macht tegen Hem.

De haat van de Joden, de wreedheid van de volken en de macht van de satan waren alle verenigd tegen de Heer Jezus. Toch was de beker van het lijden van de Heiland hiermee niet geheel gevuld. Om het werk van de verzoening te volbrengen moest Hij een vierde vorm van lijden verdragen: het verlaten zijn van God.

'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (vers 2)

Tot op het kruis ondervond de Mens Christus Jezus voortdurend en ononderbroken de gemeenschap met Zijn Vader. Maar nu werd Hij door Zijn God verlaten. Waarom? Omdat dit het uur was waarvoor Hij in de wereld gekomen was. Het vraagstuk van de zonde moest worden opgelost, opdat de wil van God werd volbracht. Het leven van de Heer Jezus was volmaakt, maar Zijn heilig leven kon de zonde niet wegnemen. Hij moest 'tot zonde' worden gemaakt, tot precies datgene wat God haatte, opdat wij gerechtigheid van God in Hem zouden worden (2 Kor. 5:21). De heilige God moest Zijn aangezicht afwenden toen de mens geworden Zoon van God het ware Zondoffer werd. Het was deze verlatenheid die de heilige lippen van de Heiland ertoe brachten de woor-

den uit te spreken: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Welk een afschuwelijke noodzaak! Hierin was Hij werkelijk alleen. Niemand kon Hem helpen. Het werd aan geen oog toegestaan om dit verschrikkelijk lijden te zien: duisternis bedekte de aarde (Matth. 27:45). Wie kan de omvang en diepte van het lijden van Christus begrijpen of doorgronden? De ene vloedgolf van lijden na de andere vloedgolf van lijden kwam neer op het hoofd van de verlaten en eenzaam lijdende Man van smarten. 'Uw grimmigheid ligt zwaar op Mij, Gij hebt Mij neergedrukt met al Uw baren' (Psalm 88:8). Eindelijk waren de golven en baren van Gods toorn en het dragen van de zonde ten volle doorstaan. Toen sprak de Heiland als Overwinnaar met kracht de woorden 'Het is volbracht' (Joh. 19:30). Al had smaadheid het hart van de Heiland gebroken (Psalm 69:21), er kwam Gode zij dank een passend antwoord: Hij werd verhoord door God, Die Hem uit de dood kon verlossen. 'Ja, Gij hebt Mij verhoord van de horens van de eenhoornen' (Psalm 22:22, JND-vertaling). Op dit punt verandert de toon van de Psalm van lijden in overwinning. Iedere zegen die het schepsel van God ontvangt, is afhankelijk van de dood van onze Heer Jezus Christus. De tarwekorrel heeft 'veel vrucht' gedragen (Joh. 12:24). Wat een overweldigend antwoord en een v er-reikende vrucht heeft de dood van Christus voor God en Hemzelf bewerkt! De Gemeente zowel als Isra el en de volken in het koninkrijk zullen vol zijn van aanbidding jegens God en Zijn Zoon. Wat een heerlijk einde van Psalm 22: - 'omdat Hij het gedaan heeft!' (Grace and Truth, april 1996) F.W.

Liefde, U moest spottaal horen,
die U drong door merg en been;
ja, U droeg voor ons Gods toren,
U voor allen, U alleen.
Welk een beker moest U drinken
op het schrikk'lijk Golgotha.
Daar liet Ge U aan 't kruishout klinken,
daar aanbidden we Uw gen .

Het grote doel van de typen in het Woord van God

Het gebruik van typen in het Woord van God is iets zeer belangrijks in deze kostbare openbaring en mag zeker niet veronachtzaamd worden. Het schenkt ons een bijzondere genade! Wat in onze betrekkingen met God het meest verheven is, gaat in werkelijkheid bijna ons bevattingsvermogen en de draagwijdte van ons inzicht te boven. Toch leren wij God Zelf erdoor kennen en genieten dit door de Heilige Geest. Het moet ook wel ons begrip en inzicht te boven gaan, want deze dingen zijn - als ik me zo mag uitdrukken - in overeenstemming met de bekwaamheden van God. Ten opzichte van God is alles werkelijkheid en voor Hem moet deze werkelijkheid eerst bestaan, wil ze ons baten. Al deze grote en oneindige voorwerpen van ons geloof (oneindig in hun waarde voor God of in de ontvouwing van de beginselen, waarnaar Hij jegens ons handelt) komen door de typen nader tot ons en worden voor ons tastbaar, bevattelijk. De bijzonderheden van alle genade en alle volmaaktheden, die in de werkelijkheid - het antitype (tegenbeeld) - bestaan, worden ons in het type met een nauwkeurigheid, die van God Zelf is, dicht voor ogen gesteld. Maar dit gebeurt op een wijze, die aangepast is aan ons inzicht en bevattingsvermogen, en met het doel, onze gedachten tot de hoogte van wat God bezighoudt te verheffen. Het is Christus in al Zijn heerlijkheid naar de gedachten van God, Die ons op deze wijze wordt geschilderd. En we hebben in het Woord alle karaktertrekken en verklaringen van wat in liet type begrepen is, - van Hem, Die de grote werkelijkheid ervan uitmaakt. Gezegend zij Zijn Naam hiervoor!
J.N.D.

Droefheid in de vergadering

2 Kor. 2:4; Gal. 2:20; 2 Kor. 7:5-11.

Zelden heb ik mij in mijn dienst voor de Heer zo zwak gevoeld als vanavond. Het werd mij op het hart gelegd om over een moeilijk onderwerp te spreken, namelijk: droefheid in de vergadering.

Velen gaan onder een dergelijke droefheid gebukt, ik ook. In mijn leven was er een tijd waarin ik geen vergaderingsproblemen kende. Na mijn bekering had ik de hemel op aarde. Ik kwam uit de staatskerk en leerde nu de vrijheid van de Geest kennen, de liefde tot de broeders...! Maar hoe ouder ik word, hoe meer ik ook de zorgen in de vergaderingen leerde kennen.

Ik spreek nu niet over droevige dingen in Duitsland of Engeland, maar over droevige dingen in Korinthe. De eerste Korinthebrief is een brief van correctie, en tegelijkertijd een brief die zegen bewerkte. De gezegende uitwerking ervan stond in nauw verband met de persoon en de geestelijke kenmerken van de apostel Paulus. God wil genezen en Hij gebruikt daartoe door Hem toe bereide vaten. Wat was nu het geheim van de vrucht van de dienst van de apostel Paulus, en wat is de oorzaak van ons falen?

Wij lezen in 2 Korinthe 2:4 over zijn gevoelens toen hij de brief schreef: benauwdheid van het hart en veel tranen! De Schrift ruimt voor gevoelens een grote plaats in.

In Exodus 3:7 bijvoorbeeld zegt God tot Mozes, toen Hij op het punt stond Israël uit Egypte uit te leiden: 'Ik heb zeer wel gezien de verdrukking van Mijn volk ... Ik heb hun smarten gekend. Daarom ben Ik neergekomen, opdat Ik het verlos uit de hand van de Egyptenaren ...!' Steeds weer horen wij in de geschiedenis van Israël over Gods gevoelens: 'In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de Engel van Zijn aangezicht heeft hen behouden' (Jes. 63:9).

'Och, dat mijn hoofd water ware en mijn oog een springader van tranen! Zo zou ik dag en nacht bewenen de verslagenen van de dochter van mijn volk' (Jer. 9:1). Zo vinden wij ook bij mannen van gebed, zoals hier Jeremia, steeds weer waarachtige innerlijke gevoelens voor het volk van God.

In het Nieuwe Testament wordt ons een volgend venster geopend, waardoor wij een blik mogen slaan in de gevoelens van God: de Heer Jezus en Zijn diep-innige en zuivere gevoelens! En Hij openbaart ons daarin de Vader!

Zien wij nu naar de apostel Paulus en zijn waarachtig-innige gevoelens voor de heiligen van God. In Filippi wierp men hem al spoedig in de gevangenis. In Thessalonika kwam het na drie sabbatten tot een oproer. Van daaruit zonden de broeders hem naar Berea; hij werd weer weggejaagd; vervolgens begeleidden broeders hem naar Athene. Van daaruit ging hij naar Korinthe. Daar verscheen de Heer aan hem in de nacht: 'Vrees niet, maar spreek en zwijg niet, want Ik ben met u' (Hand. 18:9). Zijn werk in Korinthe had een buitengewoon resultaat. Achttien maanden bleef hij daar en velen bekeerden zich. Hij had hen lief en toch leed hij al spoedig onder de toestanden onder zijn Korinthiërs.

Hebben wij problemen? Hoeveel problemen waren er niet in Korinthe! De Korinthiërs waren opgeblazen, vleselijk, zij bouwden gedeeltelijk met hout, hooi en stro; het kwam tot scheuringen; verschrikkelijke onzedelijkheid kwam onder hen openbaar; zij gingen met hun geschillen naar wereldlijke rechtbanken; zelfs bij het avondmaal was er grote wanorde; zij raakten in leerstellige moeilijkheden... Wat een problemen!

De Korinthiërs hadden de apostel Paulus geschreven, en de toestanden daar drukten als een zware last op het hart van de apostel. En nu schrijft hij hun deze brief!

Vandaag de dag heeft men over het algemeen met gevoelens niet zoveel op. Hoeveel verharding en verkilde genegenheden vinden we om ons heen! Ik wil uw aandacht vestigen op twee vogels die in de Schrift worden genoemd. In Klaagliederen 4:3 lezen we: 'De dochter van mijn volk is als een wrede geworden, gelijk de struisvogels in de woestijn'. De struisvogel bedekt haar eieren met woestijnzand en laat het uitbroeden over aan de warmte van de zon. Bij gevaar loopt ze weg en laat de eieren zonder bescherming achter. Aan het eind van Mattheüs 23 noemt onze Heer echter een andere vogel: 'Jeruzalem, Jeruzalem, (gij) die de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn! Hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamen, zoals een hen haar kuikens bijeenverzamelt onder haar vleugels; en gij hebt niet gewild' (vers 37). Wanneer de kuikens van een kloek in gevaar zijn, dan waarschuwt en roept zij de kuikens. Het is meermalen voorgekomen dat een kippenhok verbrandde, en men later de hen verbrand aantrof, maar onder haar vleugels waren de kuikens in leven gebleven!

Lijken wij op de struisvogel of op de hen? Vluchten wij weg als er moeilijkheden komen, of proberen wij met onze hele inzet te beschermen en te helpen? Hoe luid roepen wij tot de Heer als er problemen ontstaan? De gevoelens van de apostel voor de Korinthiërs gingen zelfs zover, dat hij zich voor hen wilde opofferen.

De apostel Paulus had de Korinthiërs het kruis en de Gekruisigde voorgesteld. Maar vóórdat hij het kruis op hen toepaste, paste hij het op zichzelf toe! Dat lasen we in Gal. 2:20.

Israël moest scherpe messen maken, voordat het inging in het beloofde land (Joz. 5:2-9). Deze messen moesten ze echter niet tegen de Kanaänieten gebruiken, maar tegen zichzelf! Zij werden daar in Gilgal voor de tweede maal besneden. Het is gemakkelijk het kruis op anderen toe te passen. Maar het geheim van de geestelijke vrucht ligt echter daarin dat we het kruis heel persoonlijk op onszelf toepassen!

Het woordje 'ik' vinden we in Galaten 2:20 in een drievoudige betekenis:

- 'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer' (daar zien we twee maal het 'ik' van de oude mens),
- 'maar Christus leeft in mij' {dat is het nieuwe 'ik'};
- - 'en wat ik nu leef in het vlees' {dat is het verantwoordelijke 'ik'}.

Mannen Gods als Luther, Darby en vele anderen moesten diepe oefeningen doormaken voordat zij Galaten 2:20 hadden geleerd. Petrus, Paulus, Markus: zij moesten één voor één verbroken worden!

Wij allen zijn in zonde geboren; God heeft met deze oude mens op het kruis afgerekend. Niet alleen met de oude mens in het algemeen, maar met de oude mens in mij!

Ik had het voorrecht broeder F.B. Hole te mogen bezoeken toen hij al meer dan 90 jaar oud was. Hij zei tegen mij dat hij in zijn jeugd vaak de vraag had gehoord: 'Is broeder X of zuster Y Romeinen 7 al te boven?' Maar hij vertelde ook dat hij als oude man soms de vraag gesteld had 'Is broeder X of zuster Y eigenlijk al in Romeinen 7 aangekomen'? Wij leren hoe zondig wij zijn, wanneer wij proberen goed te zijn. Het is een droevige zaak iets goeds te zoeken op een plaats waar het niet bestaat.

De noodzakelijke ervaring van Romeinen 7 bevat drie punten:

1. 'Want niet wat ik wil, doe ik, maar wat ik haat, dat doe ik' (vs. 15): ik ben teleurgesteld in mijzelf.
2. 'Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont' (vs. 18): ik gevoel een afschuw van mijzelf, ik walg van mijzelf.
3. 'Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' (vs.24): ik ben wanhopig over mijzelf.

Romeinen 7 moet doorleefd worden! Alleen dan wordt de bevrijding ervaren: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer!' Er staat 48 keer in Romeinen 7 'ik', 'mijn' of 'mij'. Maar dan komt Romeinen 8! In dit schitterende hoofdstuk lezen wij 18 keer over de Heilige Geest!

Job 31 toont ons Jobs eigengerechtigheid. Job zegt in feite: 'Wat ben ik toch een goed mens!' Meer dan zestig maal vinden wij in Job 31 'ik', 'mijn' of 'mij'. Pas door de dienst van Elihu werd Job in de tegenwoordigheid van God gebracht.

In de Psalmen 42 en 43 stelt de psalmist drie maal de vraag: 'Wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij?' Hij houdt zich bezig met zijn verdrukkers en met zijn arme eigen 'ik'; maar dan richt hij zijn blik van zichzelf af op God: 'Hoop op God! want ik zal Hem nog loven, Hij is de menigvuldige verlossing van mijn aangezicht en mijn God'. In Psalm 45 is het anders: 'Mijn hart doet een goede rede horen; ik spreek mijn gedichten uit van een Koning; mijn tong is een pen van een vaardige schrijver. Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade (of: liefelijkheid) is uitgestort op uw lippen ...' (vs.2-3). Hier verschijnt de Heer Jezus in Zijn schoonheid voor de ogen van ons hart!

De apostel Paulus had geleerd het kruis op zichzelf toe te passen. Met veel tranen had hij de Korinthiërs vanuit Efeze geschreven. In Troas vond hij geen rust; hij ging naar Macedonië. Hij beschrijft zijn toestand daar met de woorden: '... maar wij waren in alles verdrukt: van buiten strijd, van binnen vrees': een dieptepunt op zijn weg vol zelfverloochening, opoffering en ontberingen! Maar dan kan hij verder gaan: 'Maar God, die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus' (2 Kor. 7:5-6). Door Titus hoorde hij dat zijn brief tot in het geweten van de Korinthiërs was doorgedrongen. En wat was het resultaat? 'In alles hebt gij bewezen zelf rein te zijn in deze zaak' (vers 11). Wat een vreugde voor de apostel! Wat een herstel! Hij kan de Korinthiërs in zijn tweede brief over het nieuwe verbond en de bediening van de verzoening schrijven.

Er zijn moeilijkheden in de vergaderingen. Laten wij ons eens afvragen in hoeverre wij deze geestelijke kenmerken van de apostel Paulus vertonen. Als wij geen aanwijzingen van boetedoening zien, houden wij dan op om ons langer in te zetten voor het aangezicht van de Heer in verootmoediging, zielsoefeningen en voorbede? Of verdoezelen wij misschien eenvoudig alles?

Geliefde broeders en zusters, het is enkel en alleen genade, dat wij de noden die ons zo drukken voor God mogen brengen! Juist de moeilijkheden in de vergadering zijn in de leerschool van God het door God gekozen leslokaal waar wij onze lessen moeten leren! Niet alleen herstel is het doel, maar God wil dat er een liefelijke reuk tot Hem gaat opstijgen!

'Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders in eendracht samen wonen. Het is gelijk de kostbare olie op het hoofd, neerdalende op de baard, de baard van Aäron, die neerdaalt tot op de zoom van zijn klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion, want de HEERE gebiedt aldaar de zegen en het leven tot in eeuwigheid' (Ps. 133).

Ik kom terug bij het begin: zelden heb ik me in mijn dienst voor de Heer zo zwak gevoeld als vanavond. Hoeveel fouten heb ik in mijn leven gemaakt! Hoe ver is de boodschap van vanavond in mijn hart doorgedrongen? Mocht de Heer ons Zijn heil in het midden van de Zijnen nog laten ondervinden!

D.W. Paterson. (Naar een lezing gehouden op 17.03.1992).

O maak ons tot Uw eer
zachtmoedig, need'rig,
goed; leer ons Uw juk te dragen Heer,
met rust in ons gemoed.

O Heer, laat Uw Persoon
vervullen hart en geest,
opdat Uw vrede in ons woon';
dan zijn wij onbevreesd.

Heer, laat Uw heerlijk beeld
ons zó voor ogen staan,
dat onze harten onverdeeld
alleen voor U nog slaan.

De verheerlijkte Heer aanschouwen (1)

(Luk.9:28-36; Joh.17:6-8; 20:19,20; Dan.6:4-II; Hand.7:54-60)

‘En het gebeurde ongeveer acht dagen na deze woorden dat Hij Petrus en Johannes en Jakobus meenam en op de berg klom om te bidden. En terwijl Hij bad werd het uiterlijk van Zijn aangezicht veranderd en Zijn kleding werd glinsterend wit. En zie, twee mannen spraken met Hem, het waren Mozes en Elia; dezen verschenen in heerlijkheid en spraken over Zijn uitgang die Hij zou volbrengen te Jeruzalem. Petrus nu en die met hem waren, waren door slaap overmand; en toen zij ontwaakten, zagen zij Zijn heerlijkheid, en de twee mannen die bij Hem stonden. En het gebeurde, toen zij van Hem scheidden dat Petrus tot Jezus zei: Meester, het is goed dat wij hier zijn; laten wij drie tenten maken, één voor U, één voor Mozes en één voor Elia. Hij wist niet wat hij zei. En toen hij dit zei, kwam er een wolk en overschaduwde hen; en zij werden bevreesd toen zij in de wolk ingingen. En er klonk een stem uit de wolk, die zei: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem. En toen de stem geklonken had, werd Jezus alleen gevonden. En zij zwegen en verhaalden in die dagen niemand iets van wat zij gezien hadden’ (Luk. 9:28-36).

De Heer Jezus wil ons altijd gelukkig maken en ons in alle omstandigheden en moeilijkheden van het leven nabij zijn. Hoe komt het, dat wij toch niet altijd gelukkig zijn en niet altijd in Zijn liefde rusten? Ja, Zijn liefde is groter dan de dood. Hij zal tenslotte alles goed maken. Maar moeten wij ook niet aan bepaalde voorwaarden voldoen om gelukkig te zijn? En is het niet beslist noodzakelijk, dat we ons bewust zijn van de verheven positie waarin wij tot de Vader en de Zoon gebracht zijn? Maar we weten dat er, als we op onszelf zien, veel is wat ons ongelukkig kan maken. Daarom heb ik dit gedeelte uit Lukas 9 voorgelezen en hoop nog andere Schriftplaatsen erbij te lezen, waaruit duidelijk wordt welk een liefde de Vader en de Heer Jezus tot ons hebben.

We zien hier hoe de drie discipelen - Petrus, Johannes en Jakobus - met de Heer Jezus op de berg zijn waar Hij bidt. Plotseling wordt het uiterlijk van Zijn aangezicht veranderd en Zijn kleding glinsterend wit. Dat is het eerste wat we hier vinden: Alleen dan kunnen we zien hoe Zijn uiterlijk verandert en Zijn klederen wit worden, wanneer wij met Hem op de berg zijn. Daar alleen leren wij Zijn heerlijkheid kennen en zal de invloed hiervan op ons onze harten gelukkig maken. Wij mogen er werkelijk dankbaar voor zijn dat we de zorg van de Heer in de dagelijkse dingen zien, maar om Zijn heerlijkheid te kunnen zien moeten we de berg opklimmen. Dan gaan we als het ware het heiligdom binnen daar in de hemel. En dan gebeurt er wat in 2 Korinthe 3 staat: ‘Wij allen echter, die met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest’ (vs. 18).

De discipelen worden getuigen van een wonderbare gebeurtenis. Bovendien beluisteren zij een wonderbaar gesprek dat de Heer met Mozes en Elia voert. Zeker is de Heer dit gesprek begonnen. Ja, het is zo dat de drie discipelen daar slechts zwakke mensen waren. Dat herkennen we niet in de laatste plaats aan het feit dat Petrus en de twee anderen door slaap overmand werden. Hoe vaak gebeurt het ook niet bij ons, dat wij de heerlijkheid van de Heer helemaal niet zien, hoewel Hij toch steeds bereid is Zichzelf aan ons te openbaren. De weg tot het heiligdom is geopend, zoals wij uit de Hebreeënbrief weten, en we kunnen te allen tijde ingaan. We kunnen te allen tijde door het geloof in de hemel ingaan om de Heer Jezus daar als de Verheerlijkte te zien. Wij zijn in Christus geplaatst in de hemelse gewesten, en we mogen in het geloof verwerken dat wij daar nu reeds zijn. Wanneer we dan biddend het Woord van God lezen om Hem daar te zien, opent de Heilige Geest onze ogen opdat wij Zijn heerlijkheid kunnen zien.

Wanneer wij slapen en onze ogen zwaar geworden zijn, moeten we eerst ontwaken voordat we iets kunnen zien. Ik denk dat slaperigheid één van de oorzaken is waarom er vaak moeilijkheden in ons leven ontstaan. We moeten wakker worden geschud en onze ogen weer open doen om Zijn heerlijkheid te zien. Wanneer wij in moeilijke omstandigheden komen, schokt ons dat, omdat we zien dat menselijke hulp niet toereikend is. God alleen kan ons in deze omstandigheden helpen. In zulke ogenblikken ondervinden wij dat Hij het is Die ons alleen standvastigheid kan geven. En Hij is het Die ons de noodzakelijke kracht en het bewustzijn geeft, dat Zijn liefde sterker is dan de dood. Daarvoor zullen wij Hem eeuwig prijzen!

Zo zien we hier dat de discipelen wakker worden. Nu zien ze Zijn heerlijkheid, wat tevoren niet het geval was. Nu horen ze ook het gesprek tussen de Heer en Mozes en Elia. Zij 'spraken over Zijn uitgang die Hij zou volbrengen te Jeruzalem'. Geldt dat ook niet voor ons? Wanneer wij niet over Zijn uitgang spreken die Hij zou volbrengen, ja die Hij nu volbracht heeft, zien we ook Zijn heerlijkheid niet. De tijd zal inderdaad komen waarin elk oog Hem zal zien, ook zij die Hem doorstoken hebben, en wel wanneer de Heer Jezus vanuit de hemel naar deze aarde zal komen (Openb. 1:7). En later zal het ogenblik komen waarin Hij op de grote witte troon zal zitten.

Dan zal heerlijkheid afstralen van Zijn aangezicht, want hemel en aarde zullen voor Hem wegvluchten en al de doden, alle ongelovigen van het begin tot het einde, de honderden miljoenen, zullen voor Hem staan. Elk hart van hen zal met verschrikkelijke angst en vrees vervuld zijn. Waarom? Omdat ze zullen denken aan Zijn uitgang die Hij in Jeruzalem volbracht heeft. Ze zullen er zich van bewust zijn dat Zijn dood ook voor hun behoudenis toereikend geweest zou zijn. En ze zullen zichzelf verwijten maken dat zij Hem afgewezen hebben. Maar er bestaat dan voor hen geen enkel sprankje hoop meer, omdat ze geweigerd hebben om Hem en Zijn wonderbaar werk aan te nemen, dat Hij op het kruis volbracht heeft opdat zondaars gered konden worden.

Hier zien wij de drie discipelen. Ze zijn zwak in zichzelf. Zij slapen, terwijl de Heer veranderd wordt en deze beide indrukwekkende mannen, Mozes en Elia, tot Hem komen. Het kan zijn dat wij Petrus en Johannes soms bewonderen, omdat we zien hoe de Heer hen in Zijn dienst kon gebruiken. Maar wanneer de Heer iemand gebruikt, wordt daardoor die persoon niet groot. Die persoon is alleen maar een zwak werktuig. Dat kunnen we steeds weer vaststellen. Het is de Heer Die door zwakke werktuigen grote dingen kan doen.

Mozes en Elia verschenen in heerlijkheid. Wat een verheven aanblik moet dat geweest zijn. Mozes was de grote dienstknecht van God door wie wij alleen al vijf boeken van het Woord van God gekregen hebben. We vinden in zijn geschriften heerlijke typen van de Heer Jezus. Op één Schriftplaats schrijft hij: 'Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broeders, als mij, zal de HEE-RE, uw God, u verwekken; naar Hem zult gij horen' (Deut. 18:15). Daar sprak hij duidelijk over de Heer Jezus. Mozes is de enige mens - voor zover wij weten - die door God Zelf is begraven. Wat moet het geweest zijn, zó'n man in heerlijkheid te zien.

En dan Elia, de grote profeet. Hij is één van de twee mensen die zonder te sterven de hemel zijn ingegaan. Ook hij verscheen in heerlijkheid. Zulke personen stonden nu voor de ogen van de discipelen. Maar waar waren zij mee bezig? Waarover horen wij hen spreken? Mozes sprak niet over zijn eigen uitgang, hoe wonderbaar die ook was. En ook Elia sprak niet over zijn eigen uitgang, toen hij door een wagen met vurige paarden van de aarde werd opgenomen, maar over Zijn uitgang die Hij zou volbrengen in Jeruzalem. Wie is dat? Bestaat er enige twijfel over, Wie dat is? Voor Mozes bestaat er slechts één Persoon, zijn Heiland; alleen door Zijn werk is hij gered van het eeuwig verderf. En voor Elia bestaat er eveneens slechts één Heiland en één uitgang: het

wonderbare werk op het kruis. Alleen op grond van dit werk is ook hij gered. Natuurlijk had het kruis nog niet in Jeruzalem gestaan, toen Mozes en Elia op aarde leefden. Maar toen zij in de heerlijkheid waren, wisten zij het. Allen die nu in de heerlijkheid zijn, weten het. En ook wij weten het.

Wie was Mozes in zichzelf? Toen God de veertigjarige Mozes tot dienst riep, vluchtte hij uit angst voor een mens, namelijk de koning van Egypte. En wie was Elia? Ook hij was een mens die vluchtte, nadat God hem op een buitengewone wijze Zijn kracht verleend had, toen hij de Baäl-priesters ter dood bracht - ook hij vluchtte toen hij hoorde dat een vrouw hem naar het leven stond, namelijk de koningin Izebel. De dienst van Elia kwam tot een einde, omdat hij tegen God zei: 'En ik alleen ben overgebleven' (1 Kon. 19:10,14). Mozes en Elia waren er zich van bewust dat zij alleen op grond van het werk van de Heer Jezus hier waren.

En hoe zwak waren toch de discipelen. Eerst spraken zij geen woord, maar aanschouwden alleen de heerlijkheid die zich voor hen ontvouwde. Maar toen Mozes en Elia van Hem scheidden, begon Petrus te spreken. En wat hij zegt is niet goed. Maar de Heer geeft hem geen berisping. Mozes en Elia moeten weer uit zijn gezichtsveld worden weggehaald. God kan niet toelaten dat wij op iets of op iemand onze aandacht richten en daarop vertrouwen, behalve op de Heer Jezus. Onze ogen moeten alleen op de Heer gericht zijn. Wanneer wij van broeders zegen verwachten, in plaats van van de Heer, zal de Heer de broeders wegnemen. Hij wenst niet dat wij van mensen iets verwachten.

Mensen kunnen niet veel geven. En toch wijst de Heer Petrus niet terecht.

Nadat Petrus het voorstel heeft gedaan om drie tenten te bouwen, worden zij door een lichte wolk overschaduwd. Deze wolk is het symbool van de tegenwoordigheid van God. En nu horen zij een stem uit de wolk: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem'. Toen deze stem weerklonken had, werd Jezus alleen gevonden. Dat is het doel van het handelen van God met ons: wij moeten alléén op de Heer Jezus zien. Dat kunnen wij slechts op de berg van de verheerlijking, niet in de wereld. En daar op de berg wordt ook het bewustzijn versterkt in wat voor een wonderbare betrekking wij tot de Vader en de Zoon gebracht zijn.

Daar alleen zien wij welke heerlijkheid de Heer Jezus heeft. Dat is een belangrijk punt dat ik in het bijzonder aan de jongeren onder ons zou willen voorstellen! Wij zijn zoveel met onszelf bezig. Daarbij zien we niet veel goeds. Wanneer wij toch iets goeds in onszelf zien dan is dat het bewijs dat onze ogen echt nog niet ver genoeg geopend zijn, want God zegt in Zijn Woord: 'Er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één' (Rom. 3:12). En op een andere plaats zegt de apostel Paulus: 'Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont' (Rom. 7:18). Maar God laat ons ook zien dat Hij door het kruis van Golgotha een definitief einde aan het vlees heeft gemaakt. Juist omdat Hij wist dat er in ons niets goeds is, heeft Hij de Heer Jezus voor ons in de dood gegeven en heeft de Heer Jezus onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout (1 Petr. 2:24). God heeft de Heer Jezus tot zonde gemaakt, opdat wij gerechtigheid van God in Hem zouden worden (2 Kor. 5:21). En wij zijn met Hem gestorven. God ziet ons niet meer in dat wat wij in onszelf zijn. God verwacht nu niets goeds meer van onszelf.

Dat alles leren wij wanneer wij de Heer Jezus op het kruis aanschouwen. Dat is een belangrijke voorwaarde om in vertrouwen op de Heer en op de Vader onze weg in deze wereld te gaan. Het is ook de voorwaarde voor het werkelijk zien van de heerlijkheid van de Heer Jezus. En het aanschouwen van Zijn heerlijkheid geeft ons de kracht om standvastig te blijven temidden van alle omstandigheden van het leven. Ik herhaal het nog eens: Laten we niet denken dat God nog iets

goeds van onszelf zou verwachten. Dat zou in volledige tegenspraak zijn met het onderwijs van Romeinen 7 . Dat is van groot belang voor de jongeren onder ons. Toch is het ook net zo belangrijk voor ons ouderen. Hebben wij niet een leven lang moeten ervaren dat we ons steeds weer met onszelf bezighielden? En hadden we niet alle aanleiding daartoe? Hoeveel verkeerde dingen zijn er in ons leven waardoor we in onszelf teleurgesteld werden. Maar elke keer hebben we niet in praktijk gebracht dat er niets goeds in ons is. Wanneer ik weet dat een appel verrot is, ben ik niet teleurgesteld als ik hem doorsnijd en er niets bruikbaar meer in aantref. Dat kan toch niet anders zijn.

Als ik nu erken dat er in mijn leven niets goeds is - behalve dat wat de Heer door de Heilige Geest daarin gewerkt heeft - dan bewijst dat alleen maar de waarheid van het Woord van God. Had ik dat niet direct kunnen geloven, omdat God het is Die dat gezegd heeft? Wij moeten steeds weer opnieuw zien hoe volmaakt het werk op het kruis was, zodat daardoor al onze zonden konden worden weggedaan en zodat wij daardoor óók met de Heer Jezus gestorven zijn. God ziet ons niet meer in onze oude zondige toestand. Hij heeft alles in orde gemaakt.

Natuurlijk moet ik zondige dingen, wanneer die in mijn leven voorkomen, veroordelen en belijden. Maar daarna mag ik weer op de Heer Jezus zien. Ik hoef niet teleurgesteld te zijn over mijn tekortkomingen, maar wel daarover dat mijn oog niet op de Heer Jezus gericht was, want dan had ik niet gezondigd. Als wij onszelf altijd als gestorvenen zouden beschouwen, zouden deze dingen niet voorkomen. Maar wanneer wij de zonde beleden hebben, laten we dan weer de Heer Jezus aanschouwen en zien dat Hij op het kruis alles in orde heeft gemaakt. Vanaf het ogenblik dat ik deel heb aan het werk van de Heer Jezus, staat er niets meer tussen mij en God. God ziet mij vanaf dit ogenblik als volmaakt rein, zonder enige zonde. Zo staat het namelijk in de Hebreeënbrief: 'Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden. En hun zonden en wetteloosheden zal Ik geenszins meer gedenken' (10:14,17). Het woord 'voor altijd' betekent 'ononderbroken'. Hebben we niet gezien dat de Heer Jezus de discipelen geen enkele terechtwijzing geeft? Hij zegt niet: Waarom hebt u geslapen toen u Mijn heerlijkheid had kunnen zien? Hij zegt ook niet tegen Petrus: Hoe kon u nu zó ver gaan om Mij op één lijn te stellen met Mozes en Elia? God bewijst ons alleen maar genade en liefde!

(Wordt vervolgd).

H.L.H.

De verheerlijkte Heer aanschouwen (2)

Johannes 17:6-8

Wij lezen nu enkele verzen uit Johannes 17, waar we hetzelfde zien: 'Ik heb Uw Naam (dat is de Naam van de Vader) geopenbaard aan de mensen die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren de Uwen en Gij hebt ze Mij gegeven; en zij hebben Uw Woord bewaard. Nu hebben zij erkend dat alles wat Gij Mij gegeven hebt, van U is. Want de woorden die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en waarlijk erkend dat Ik van U uitgegaan ben, en zij hebben geloofd dat Gij Mij gezonden hebt' (Joh. 17:6-8).

In dit hoofdstuk spreekt de Heer Jezus met Zijn Vader in de laatste nacht vóór het kruis. Wat een diepten openbaart dit Evangelie ons toch! Dat zegt de Heer hier van de discipelen, hoewel zij in deze nacht praktisch niet in Hem geloofden. Toen de Heer gestorven was, geloofden zij niet in Zijn opstanding. Ze dachten dat nu alles afgelopen was, hoewel de Heer hen zo vaak zeer duidelijk had gezegd dat Hij zou sterven en opstaan. Nee, ze vluchtten in deze nacht en lieten Hem alleen, toen Hij gevangen genomen werd. Petrus verloochende Hem met een eed. Desondanks zegt de Heer over de discipelen tot de Vader: 'Zij hebben Uw Woord bewaard ... en hebben geloofd dat Gij Mij gezonden hebt'. Wie zou het gewaagd hebben dat van hen te zeggen? Wie zou het wagen dat van zichzelf te zeggen? Maar de Zoon zegt het tot de Vader. Wat een wonderbare liefde, wat een wonderbare genade!

Hier zien wij hoe de Zoon tot de Vader over ons spreekt. En wij kunnen er zeker van zijn dat de Vader net zo tot de Zoon over ons spreekt. Daaraan kunnen wij zien wat wij voor het hart van de Heer Jezus en voor het hart van de Vader betekenen. En bovendien weten wij wat er kort tevoren was gebeurd.

Hoeveel ongeloof, hoeveel zwakheid was er bij hen aanwezig in diezelfde ogenblikken toen de Heer Jezus deze woorden in Johannes 17 uitsprak. Enige uren eerder hadden zij er nog strijd over gehad wie de meeste onder hen was, en wel in die ogenblikken toen Hij hen Zijn hart opende en het avondmaal instelde. Dat gebeurde juist in deze nacht. Het was nog niet lang geleden dat Hij gezegd had: 'Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt, doet dit tot Mijn gedachtenis' (Luk. 22:19). En in Mattheüs staat er: 'Want dit is Mijn bloed, het [bloed] van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden' (Matth. 26:28). En zij maken er ruzie over wie de eerste was! Kunnen wij het begrijpen dat de Heer nu tot de Vader zegt: 'Zij hebben Uw Woord bewaard'? Daarbij wist de Heer - Hij had het immers tegen Petrus gezegd - dat Petrus Hem zou verloochenen. Hij wist dat allen Hem zouden verlaten. In Joh. 17:6-8 vinden we echter geen beschuldiging, geen aanklacht, maar uitsluitend liefde en genade. De Vader en de Zoon zien ons in dat wat wij door het werk van de Heer Jezus geworden zijn!

Moesten wij ons dan niet veel meer met de Heer Jezus bezighouden? Laten wij met ongedekt aangezicht Zijn heerlijkheid aanschouwen. Daardoor worden we vrij van onszelf. Ook Petrus werd weer vrij, nadat hij de Heer verloochend had, want hij veroordeelde en beleed zijn zonde. De Heer kon hem daardoor terechtbrengen. Dat was natuurlijk de voorwaarde voor het feit dat Petrus na de pinksterdag onverschrokken en vrijmoedig tot de Joden kon zeggen: 'Maar gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend' (Hand. 3:14). Hij had toch eerst zelf de Heer met een eed verloochend. Hij was zeer zeker niet vergeten wat hij kort tevoren zelf gedaan had, maar die zonde was vergeven. Die zonde heeft hij zijn leven lang niet vergeten, maar zij belastte zijn geweten niet meer. Zo herstelt de Heer ook ons wanneer wij gezondigd hebben. Dan kunnen wij weer het heiligdom binnengaan om Hem in Zijn heerlijkheid en in de volmaaktheid van Zijn werk

te aanschouwen.

Johannes 20:19- 20

In Johannes 20:19-20 vinden wij opnieuw deze onveranderlijke liefde van de Heer Jezus tot Zijn discipelen: 'Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, en de deuren waar de discipelen zich bevonden uit vrees voor de Joden gesloten waren, kwam Jezus en stond in het midden en zei tot hen: Vrede zij u! En nadat Hij dit gezegd had, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen'.

Zo komt de Heer op de opstandingsdag in het midden van de discipelen. Het was nog niet lang geleden dat Hij gevangen genomen was en de discipelen Hem allen verlaten hadden. De vrouwen hadden kort tevoren de boodschap van de opstanding van de Heer aan de discipelen gebracht, maar ze hadden die niet geloofd. In Lukas 24:41 staat er zelfs dat de discipelen ook dan nog niet geloofden toen zij de Heer zagen ook al was dat van blijdschap en verwondering. Zo staat Hij nu in hun midden. Hij spreekt geen enkel verwijtend woord. Hij toont hen Zijn handen en Zijn zijde. Hij tracht hun ongeloof te overwinnen. En wat zegt Hij tot hen? 'Vrede zij u!' Dan worden de discipelen met blijdschap vervuld. Dat is een blijdschap die alleen de Heer kan geven, wanneer we Zijn onvoorstelbaar grote liefde en Zijn oneindige genade ten opzichte van ons zien, hoewel wij zo vaak fouten maken omdat er in ons geen kracht is om standvastig te blijven en Hem steeds voor ogen te houden.

Daniël 6:4-11

We lezen nog een gedeelte uit Daniël 6: 'Toen overtrof deze Daniël die vorsten en die stadhouders, omdat een voortreffelijker geest in hem was; en de koning dacht hem te stellen over het gehele koninkrijk. Toen zochten de vorsten en de stadhouders gelegenheid te vinden, tegen Daniël inzake het koninkrijk; maar zij konden geen gelegenheid noch misdaad vinden, omdat hij getrouw was, en geen vergrijp noch misdaad in hem gevonden werd. Toen zeiden die mannen: Wij zullen tegen deze Daniël geen gelegenheid vinden, tenzij wij tegen hem iets vinden in de wet van zijn God. Zo liepen deze vorsten en de stadhouders te hoop tot de koning, en zeiden aldus tot hem: O koning Darius, leef in eeuwigheid! Al de vorsten van het rijk, de overheden en stadhouders, de raadsheren en landvoogden, hebben zich beraden een koninklijke ordonnantie vast te stellen, en een sterk gebod te maken, dat al wie in dertig dagen een verzoek zal doen aan enige god of mens, behalve aan u, o koning! die zal in de kuil der leeuwen geworpen worden. Nu, o koning! gij zult een gebod bevestigen, en een geschrift tekenen, dat niet veranderd worde, naar de wet der Meden en der Perzen, die niet herroepen mag worden. Daarom tekende de koning Darius dat geschrift en gebod. Toen nu Daniël verstond, dat dit geschrift getekend was, ging hij in zijn huis (hij nu had in zijn opperzaal open vensters naar Jeruzalem gericht), en hij knielde driemaal daags op zijn knieën, en hij bad en deed belijdenis voor zijn God, geheel gelijk hij vóór dezen gedaan had' (vs. 4-11).

Waarom moest Daniël nu juist hier in de opperzaal bidden, zodat anderen hem konden zien? Was dat niet gewoonweg een uitdaging? Zij wisten toch dat Daniël hier regelmatig zijn knieën boog. Kon hij niet in een binnenvertrek gaan? Hij wist toch dat zij bij zijn gebed op de loer zouden liggen. Daniël vraagt zich niet af wat mensen zeggen. Hij bekommert zich ook niet om de hoogste gezagsinstantie van de wereld in die tijd. Hij deed wat hij altijd al gedaan had als hij tot God bad. In deze opperzaal met zijn open vensters naar Jeruzalem bad hij, zonder dat te verbergen.

Open vensters naar Jeruzalem! Wat was er in die tijd voor bijzonders in Jeruzalem? De stad was door Nebukadnezar verwoest en sinds bijna zeventig jaar een ruïne. In deze stad had eens de tempel gestaan. Maar God had deze tempel verlaten. De tempel zelf was verwoest. In Jeruzalem waren alleen maar puinhopen. Toch had Daniël open vensters/naar Jeruzalem!

Hij kende een woord dat God met het oog op Jeruzalem had gezegd, namelijk dat Zijn hart daar in Jeruzalem zou zijn: 'En de HEERE zeide tot hem [Salomo]: Ik heb uw gebed en uw smeking gehoord, die gij voor Mijn aangezicht smekende gedaan hebt; Ik heb dat huis geheiligd, dat gij gebouwd hebt, opdat Ik Mijn Naam aldaar tot in eeuwigheid zette; en Mijn ogen en Mijn hart zullen daar zijn te allen dage' (I Kon. 9:3). Daarom was ook het hart van Daniël op Jeruzalem gericht. Dat was de plaats die God verkozen had om Zijn Naam aldaar te doen wonen. Daar wilde Hij met Zijn volk samenkomen!

Maar nu was de tempel verwoest. De heerlijkheid des HEE-REN had de tempel verlaten (Ezech. 11:23). Ja, Daniël bevond zich als krijgsgevangene in een vreemd land. Maar de plaats waar de ogen en het hart van God voortdurend waren, oefende zó'n aantrekkingskracht op zijn hart uit, dat hij er volstrekt niet aan dacht zijn gewoonte te veranderen. Hij bad bij dit open venster naar Jeruzalem.

Als wij de plaats naar Mattheüs 18:20 kennen en Gods gedachten over het vergaderen verstaan, en als we zien welk een betekenis deze plaats heeft voor de Heer Jezus, dan kunnen we niet anders dan deze plaats hoog waarden, ondanks alle zwakheid, ondanks het verval. Dan zullen we ook niet toegeven als wereldse machten ons mochten dreigen en proberen in te grijpen. Dat kunnen we niet. Wij houden ons aan het Woord van God. En wat kan vijandschap van de kant van de wereld dan eigenlijk nog te betekenen hebben?
(Wordt vervolgd).

H.L.H.

De verheerlijkte Heer aanschouwen (3, slot)

Handelingen 7:54-60

In verband met de vijandschap van de wereld (zie voorgaande) zou ik graag een laatste plaats en wel uit Handelingen 7 willen lezen: 'Toen zij nu dit hoorden, barstten hun harten en zij knarsten de tanden tegen hem. Maar hij, vol van de Heilige Geest, hield zijn ogen op de hemel gericht en zag de heerlijkheid van God, en Jezus, staande aan Gods rechterhand. En hij zei: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan Gods rechterhand. Maar zij schreeuwden met luider stem, stopten hun oren en vielen als één man op hem aan en wierpen hem uit de stad en stenigden hem. En de getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeling, Saulus geheten. En zij stenigden Stefanus, die aanriep en zei: Heer Jezus, ontvang mijn geest. En op de knieën vallend, riep hij met luider stem: Heer, reken hun deze zonde niet toe. En toen hij dit gezegd had, ontsliep hij' (7:54-60).

Uiterlijk gezien zou men kunnen menen dat God Stefanus in de steek liet. Stefanus werd niet zoals Daniël zichtbaar voor de koning en de mensen gered. Hij werd met stenen vermoord en stierf een afschuwelijke dood. De mensen beschouwden zijn dood niet als een ontslapen, zoals er hier staat. En toch zien we hier de heerlijkheid van God. In de eerste plaats staat er dat Stefanus vol van de Heilige Geest was, wat hem in een innige verbinding met de Heer Jezus bracht. Alleen nog van de Heer Jezus staat geschreven dat Hij vol van de Heilige Geest was, en ook van Barnabas. In Efeze 5:18 staat weliswaar dat gelovigen vervuld moeten worden met de Heilige Geest, maar dat is iets anders. Vervuld zijn met de Heilige Geest staat in verbinding met de dienst. Als een persoon vol van de Heilige Geest is, betekent dat dat de Heilige Geest de volledige heerschappij in zijn leven uitoefent.

Hier is het Stefanus die dit machtige getuigenis voor het Sanhedrin aflegt. Het was hetzelfde Sanhedrin dat de Heer Jezus verhoord en in aansluiting daarop vermoord had. Stefanus kende hun haat. Hij verweet hen dat zij hardnekkig en onbesneden van hart en oren waren en dat zij altijd de Heilige Geest weerstonden (vs. 51). Hij beschuldigde hen van moord op de Heer Jezus (vs. 52). Kon hij dat niet wat diplomatieker en fijnzinniger uitdrukken? Nee, het was inderdaad niet diplomatiek en fijnzinnig. Is het volgens menselijke maatstaven niet het onverstandigste wat men doen kan om, als men voor een rechter staat hem openlijk de waarheid te zeggen? Maar dat bracht hem in gemeenschap met de Heer Jezus, want het was de waarheid van God, en het was dat wat de Heilige Geest in dit ogenblik wilde zeggen. Zo heeft ook de Heer Jezus eenmaal de goede belijdenis voor Pilatus betuigd (1 Tim. 6:13).

En wat was het gevolg bij Stefanus? Omdat hij vol was van de Heilige Geest, hield hij zijn ogen op de hemel gericht -niet op zijn vijanden. Zijn vijanden konden hem aanschouwen. En wat zagen zij? Aan het eind van hoofdstuk 6 staat: 'En allen die in het Sanhedrin zaten, zagen, toen zij hem aanstaarden, zijn aangezicht als het aangezicht van een engel'. Dat was het getuigenis dat de anderen ontvingen. Stefanus zag hen niet. Indien hij naar zijn vijanden gekeken had, zou hij zich misschien anders hebben gedragen. Omdat hij echter zijn ogen op de Heer Jezus in de heerlijkheid richtte, had hij geen enkele angst. Op hem was van toepassing wat wij in Hebreeën 11:27 van Mozes lezen: 'Want hij bleef standvastig, als zag hij de Onzienlijke'. Stefanus zag de Onzienlijke!

Hij zag de heerlijkheid van God en Jezus staande aan de rechterhand van God. De hemel was voor hem geopend. Hier staat niet dat hij de 'Heer Jezus' zag, maar 'Jezus'. Hij zag de vernederde Mens, Die Zelf enige tijd tevoren op dezelfde plaats had gestaan, voor hetzelfde Sanhedrin. Hij

had daar -om zo te zeggen - schijnbaar machteloos gestaan. Zij hadden Hem gebonden en ter dood gebracht. Stefanus zag deze Jezus aan de rechterhand van God. Hij zag als resultaat van dat wat zijn vijanden de Heer Jezus hadden aangedaan, dat Hij nu aan de rechterhand van God stond. Hij zag dat het enige wat mensen, wat satan, ja wat de hele macht van de boze tot stand kan brengen daarin eindigt dat de heerlijkheid van God ons deel zal zijn. De macht van de vijand kan alleen maar de banden verbreken die ons nog vasthouden. Hoe duidelijk zien we dat bij de vrienden van Daniël in de vuuroven: het enige wat verbrandde waren hun boeien.

Wanneer Stefanus vervolgens over de Heer Jezus spreekt zegt hij: 'Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen staande aan Gods rechterhand'. Hij noemt Hem de Zoon des mensen. Als de Zoon des mensen zal de Heer spoedig terugkomen en de wereld oordelen. Bovendien zag hij de Heer Jezus aan de rechterhand van God staan, en niet, zoals wij in de Hebreeënbrieff lezen dat God tot Hem gezegd heeft: 'Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden stel tot een voetbank voor Uw voeten' (1:13). Hij zag de Heer Jezus staan, als het ware om Stefanus op te nemen, omdat hij op het punt stond om langs dezelfde weg in de heerlijkheid te komen als de Heer Zelf, namelijk door de dood van de kant van Zijn vijanden, de Joden. De dood was het einde van het leven hier op aarde; maar zij zou Stefanus naar de heerlijkheid daarboven brengen. En de Heer Jezus, Die alles uit eigen ervaring kende, Die door diezelfde mensen veroordeeld en vermoord was -wat hun verantwoordelijkheid betrof, want niemand kon het leven van Hem nemen - , stond als het ware gereed om Zijn dienstknecht tot Zich in de heerlijkheid op te nemen.

Maar voor de wereld betekende dat de aankondiging van het oordeel. Hij, Die zij hadden verworpen, staat aan Gods rechterhand in de heerlijkheid van God! Dat is het zekere bewijs dat Hij spoedig zal komen om het oordeel uit te oefenen over al het kwaad dat er in deze wereld is. Zij stopten hun oren toe. Ze wilden dit getuigenis niet aanhoren. Maar het verandert niets aan het oordeel dat aanstaande is. Zij vielen als één man op Stefanus aan, wierpen hem de stad Jeruzalem uit en stenigden hem. De getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeling, Saulus geheten. Toen zij Stefanus stenigden, bad hij dat de Heer Jezus zijn geest mocht ontvangen. Bovendien bad hij voor hen dat de Heer hun deze zonde niet zou toerekenen. Daarna ont-sliep hij.

Wat een gelijkvormigheid met de Heer Jezus. Hij zag de Heer in de heerlijkheid. Hij hoorde Zijn stem en hij was daarom zo één met Hem, omdat hij zijn weg met de Heer ging. Zo was hij vol van de Heilige Geest. Tenslotte vinden wij bij hem dezelfde gevoelens als bij de Heer Jezus, toen Hij op het kruis voor Zijn vijanden bad: 'Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen!' (Luk. 23:34). Op grond van deze bede is Stefanus in elk geval tot bekering gekomen, want door deze bede kon God Zijn volk opnieuw genade aanbieden, nadat het de Heer Jezus verworpen had. Zodoende werden er op de pinksterdag duizenden bekeerd en enige dagen later werd het getal van de mannen ongeveer vijfduizend. En sindsdien zijn er vele tienduizenden tot bekering gekomen. Wonderbaar resultaat van het gebed van de Heer Jezus, en nu ook van het gebed van Stefanus.

Misschien zegt iemand dat Stefanus zijn dienst toch niet lang heeft verricht. Waarschijnlijk duurde zijn dienst inderdaad slechts een korte tijd. Maar wat een resultaat bracht zijn dienst tevorschijn. En wat bracht zijn gebed tot stand! In verbinding met dit gebed lezen wij over Saulus. Was het antwoord op dit gebed niet de bekering van Saulus? Bij de bekering van Saulus maakte God geen gebruik van mensen. Saulus kwam tot bekering door het directe ingrijpen van de Heer Jezus vanuit de hemel. Wie dacht er in de verste verte aan dat deze man, die hier stond, tot bekering zou komen en de prediking zou voortzetten? Hij zou de grootste prediker van de genade worden die ooit geleefd heeft. En dat niet alleen. Hij zou de grootste afspiegeling van de genade

worden. Door zijn dienst bezitten wij zelfs veertien brieven van het Nieuwe Testament. Was de dienst van de apostel Paulus niet een direct gevolg van dit gebed van Stefanus? Ja, het leven van Stefanus was een leven van overwinning.

Dat alles moest voor ons een aansporing zijn de Heer Jezus in Zijn heerlijkheid te aanschouwen. Daardoor leren wij onze verheven positie voor de Vader en de Zoon kennen. We worden er ons dan van bewust, dat we begenadigd zijn in de Geliefde. We worden door het aanschouwen van de Heer Jezus veranderd naar het beeld van Zijn heerlijkheid, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest. En als wij verzuimd hebben ons in de plaats van de dood te houden, dan moeten we ons door zelfoordeel laten reinigen. Dat is de enige weg waarop de gemeenschap met de Heer weer hersteld kan worden. Maar dan mogen we weer op de Heer Jezus zien. Zo herstelt de Heer de Zijnen weer. Laten wij Hem aanschouwen, zoals Hij nu in de hemel is. Dat alleen geeft ons kracht om hier de weg met Hem te gaan. Dan hebben wij geen vrees voor mensen. Dan zien we net als Stefanus de mensen niet eens meer. Onze ogen zijn dan alleen op de Heer Jezus gericht. Ook wij zullen dan net als Mozes standvastig blijven, als zagen wij de Onzienlijke.

H.L.H.

Over gemeentelijke onafhankelijkheid (1)

Het verwarren van het geweten met een persoonlijke opvatting

Het is een feit, dat een persoonlijke opvatting vaak wordt verward met het geweten. Ik houd dat echter voor levensgevaarlijk. De rijpe vruchten van het verwarren van deze twee dingen met elkaar zien we in de huidige toestand van het protestantisme. We zien daar hoe men zijn persoonlijke opvatting gebruikt om het verwerpen van alles waar men het zelf niet mee eens is, te rechtvaardigen.

Onafhankelijkheid van een kind ten opzichte van zijn vader

Het nu volgende voorbeeld mag het verschil tussen het geweten en een persoonlijke opvatting verduidelijken. Een ieder geeft toe, dat een vader gezag heeft. Nu kan het gezag van een vader uiteraard nooit het gezag van Christus of de belijdenis van Zijn Naam in de weg staan. Als het dus een zaak betreft, waarin het kind tegen zijn geweten in zou moeten handelen, dan kan en mag het zich niet onderwerpen aan het gezag van zijn vader. Het kind is verplicht, Christus meer lief te hebben dan zijn vader en moeder. Het gaat hier dus om een zaak van het geweten. Hoe moet een kind echter handelen wanneer het een geval betreft, waarin zijn persoonlijke opvatting, over wat juist is, verschilt met die van zijn vader? Als het kind in al zulke gevallen het gezag van zijn vader van de hand zou wijzen en zijn eigen weg zou gaan, dan is daar een volledig eind gekomen aan al het gezag. Dit is dan namelijk geen gewetenszaak, maar het betreft een persoonlijke mening. Er zullen echter gevallen voorkomen, waarin een zorgvuldig onderzoek noodzakelijk is om te weten, wat de plicht van het kind is. In zulke, op het eerste gezicht niet duidelijke situaties kan alleen een geestelijke beoordeling tot een juiste beslissing leiden. Dit is het punt in het gehele leven van een Christen. We dienen door de gewoonte onze zinnen, ons geestelijk inzicht, geoefend te hebben om zowel het goede als het kwade te onderscheiden. We behoren niet onwijs te zijn, maar te verstaan wat de wil van de Heer is. Zulke geestelijke oefeningen zijn nuttig.

Zoals gezegd worden die twee zaken echter - een opvatting, die ik mij eenvoudig ergens over gevormd heb en die mij juist lijkt, en het door God gegeven geweten - vaak met elkaar verward. Uiteindelijk is dat echter een verwarren van mijn eigen wil met gehoorzaamheid. Een waarachtig geweten leidt altijd tot gehoorzaamheid aan God. Als ik echter mijn zienswijze tot maatstaf verhef, dan zal spoedig in mijn geest een verwarring met een dodelijk karakter zijn intrede doen. Zou een kind zich alleen dan moeten onderwerpen aan het vaderlijk gezag als zijn vader voor alles wat hij van zijn kind verlangt, zelfs ook in belangrijke dingen, een tekst uit de Schrift kan aanvoeren?? Is er, als iemand volgens zo'n beginsel leeft, dan geen sprake van zelfverheffing en van het koesteren van de eigen wil? Dit voorbeeld van een vader en zijn kind maakt het verschil tussen een persoonlijke opvatting en het geweten duidelijk. We laten nu dit voorbeeld echter rusten en gaan een stap verder. Zo komen we dan ook bij ons eigenlijke onderwerp: onafhankelijkheid in de vergadering.

Onafhankelijkheid van een individuele gelovige ten opzichte van de vergadering.

Stelt u zich voor dat in een bepaalde vergadering een persoon als een boze uit het midden moest worden weggedaan. Allen zullen het er mee eens zijn, dat die persoon, als hij zich werkelijk vernederd en verootmoedigd heeft, weer in de gemeenschap opgenomen kan en moet worden. Nu, die vergadering is de gedachte toegedaan, dat de desbetreffende zich werkelijk verootmoedigd heeft. Maar veronderstel nu, dat ik ervan overtuigd ben, dat hij zich niet werkelijk verootmoe-

digd heeft. De vergadering ontvangt hem echter, neemt hem dus aan. Ben ik nu verplicht te breken met die vergadering? Moet ik weigeren mij te onderwerpen aan haar handeling, omdat ik denk, dat zij zich vergist heeft?

Neem nu eens aan dat ik in een ander geval geloof, dat de uitgeslotene zich verootmoedigd heeft, terwijl de vergadering de overtuiging is toegedaan, dat het niet zo is. Dit is voor mijn hart een zelfs nog smartelijker zaak. Toch dien ik ook dan te buigen voor het oordeel van de vergadering, waarvan ik denk, dat het onjuist is. Ik mag dan echter opzien tot de Heer, om het in orde te brengen. Er bestaat zoiets als een bescheidenheid en nederigheid ten aanzien van jezelf, zodat je niet jouw eigen mening tegenover die van anderen stelt, hoewel het kan zijn, dat je niet de geringste twijfel hebt, dat jouw mening juist is.

Onafhankelijkheid van een vergadering ten opzichte van een andere vergadering.

Er is nog een andere kwestie, die hiermee in verband staat: De handeling van één vergadering die bindend is voor alle andere vergaderingen. Ik erken geen onafhankelijke vergaderingen, omdat de Schrift ze niet erkent. We vinden in het Woord van God het lichaam van Christus, waarvan alle werkelijke Christenen leden zijn. De Gemeente van God in een bepaalde plaats vertegenwoordigt de gehele Gemeente van God op aarde en handelt in haar naam (1 Kor. 12:27). Daarom worden in de eerste Brief aan de Gemeente van God te Korinthe, waarin dit onderwerp wordt behandeld, alle waarachtige Christenen als één gezien met de Gemeente of de vergadering van God te Korinthe als zodanig (vergelijk 1 Kor.1:2; 10:17 en 12:12-13). Toch wordt deze vergadering beschouwd als het lichaam van Christus als zodanig en wordt daar plaatselijk verantwoordelijk gesteld om de reinheid van de vergadering te handhaven. De Heer Christus wordt in dat onderwijs beschouwd als Degene, Die daar aanwezig is. Alles wat gedaan werd in de vergadering, werd gedaan in de Naam van de Heer Jezus Christus. Al deze waarheden worden totaal genegeerd en geloochend als iemand een vergadering slechts ziet als bestaande uit zes of zeven knappe, verstandige Christenen met een groter aantal onwetende Christenen. Hij gaat dan stilzwijgend aan het feit voorbij, dat die gelovigen daar de plaatselijke uitdrukking van de gehele Gemeente van God op aarde vormen. Ja, de Heer Zelf, die in het midden van die vergadering is, wordt dan geheel terzijde geschoven. Men verdedigt zich dan met de bewering, dat het vlees vaak werkt in een vergadering. Waarom zou men dat wel aannemen, maar vergeten, dat het vlees evenzeer vaak in een individuele gelovige kan werken?

Gehoorzaamheid aan Christus en aan de Gemeente

Laten we in aansluiting hierop nog op een ander punt ingaan. Vaak wordt in die trant gesproken, dat wij eerst aan de Heer en pas daarna aan de Gemeente moeten gehoorzamen. Maar waarom spreken wij zo? Wij gaan er toch vanuit, dat de Heer in de Gemeente is? Het mag op het eerste gehoor goed klinken, maar in werkelijkheid is het eenvoudig het handhaven van mijn persoonlijke overtuiging. Ik stel dan mijn persoonlijke opvatting tegenover het oordeel van een vergadering, die samenkomt tot de Naam van Christus waar Hij op grond van Zijn belofte in het midden is. We gaan er hierbij uiteraard vanuit, dat de gelovigen op die wijze vergaderd zijn. Als dat anders was, zou ik hen hieromtrent niets te zeggen hebben. Als ik echter mijn eigen opvatting handhaaf tegenover die van de vergadering, dan zeg ik daarmee eenvoudig, dat ik mijzelf voor wijzer houd dan de vergadering.

Ik verwerp de uitspraak 'Eerst gehoorzamen aan Christus, dan pas aan de Gemeente' volledig als zijnde onschriftuurlijk. Als Christus niet in een bepaalde plaatselijke vergadering zou zijn, erken ik

die in het geheel niet. Die uitspraak beweert dat er een Gemeente van God zou kunnen zijn, die Christus niet in haar midden heeft. Die uitspraak scheidt de Gemeente van Christus en maakt van hen twee partijen. Als ik in een bepaalde zaak een andere overtuiging heb dan de vergadering, mag ik daarover uiteraard met haar van gedachten wisselen. Ik ben immers een lid van Christus en als gevolg daarvan ook van de gemeente. Op grond daarvan mag ik haar helpen. Als ik een plaatselijke vergadering erken als een Gemeente van God, dan kan ik niet beweren dat Christus daar niet is. De bewering, dat Christus niet in een bepaalde vergadering zou zijn, houdt eenvoudigweg de ontkenning in, dat het een Gemeente van God is. Het begrijpen van wat een Gemeente van God is ontbreekt dan helaas. Dat is niet zo verwonderlijk, maar het vervalst noodzakelijkerwijs het rechte zicht op dit punt. Men verwacht 'als het Woord het zegt' met 'als ik niet zie dat het Woord het zegt'. Dat laatste is met recht het vertrouwen van iemand op zijn eigen oordeel, gesteld tegenover dat van anderen en van de Gemeente van God. Ik zou er geen ogenblik over peinen om ooit een kwestie van Godslasteringen tegen Christus op zó'n wijze ter sprake te brengen. Dat is werkelijk boosheid. Alle pogingen om dit kwaad te bedekken door kerkelijke vragen te stellen, of door pleidooien te houden ten gunste van het eigen geweten, verafschuw ik met een volkomen afschuw.

Het gezag van de Heer in het midden van de plaatselijke vergadering en de eenheid van het lichaam van Christus.

Staat u mij toe de vraagstelling over minder belangrijke kwesties dan Godslasteringen tegen Christus in een andere vorm te gieten. Veronderstel dat ik deel uitmaak van een bepaalde plaatselijke vergadering. In die vergadering nu is een bepaalde zaak in behandeling. Ik heb echter de gedachte, dat de vergadering die zaak op een verkeerde wijze beoordeelt en behandelt. Wat moet ik in zo'n geval doen? Moet ik nu de vergadering mijn persoonlijke gedachten daarover opleggen? En zo niet, wat is dan mijn opdracht? Moet ik dan de vergadering van God verlaten? Ik had toch de overtuiging dat het de vergadering van God was, anders zou ik daar niet naartoe gegaan zijn. U kunt uzelf niet helpen. Als ik van een plaatselijke vergadering deel wil uitmaken, maar daarbij als voorwaarde stel dat die vergadering en ik het in alle dingen eens moeten zijn, dan kan ik van geen enkele vergadering van God in de gehele wereld deel uitmaken. Dat is een onmogelijke toestand. Het zou eenvoudig de totale ontkenning zijn van de tegenwoordigheid en de hulp van Gods Geest in de vergadering en van de trouw van Christus ten aanzien van Zijn eigen volk. In zo'n handelwijze kan ik geen enkel spoor van Goddelijke ootmoed en bescheidenheid ontdekken.

Maar als een vergadering als zodanig heeft gehandeld in een tuchtzaak, terwijl zij alle broederlijke raadgevingen en tegenwerpingen in overweging heeft genomen, dan zeg ik uitdrukkelijk, dat ook iedere andere vergadering die handeling in eerste instantie moet erkennen. De boze was uit het midden van de vergadering te Korinthe weggedaan. Zou hij in die toestand in Efeze ontvangen zijn? Waar zou dan de eenheid van het lichaam van Christus gebleven zijn? Waar zou dan het gezag van de Heer in het midden van de Gemeente gebleven zijn? Wat mij uit de staatskerk geleid heeft, was de waarheid van de eenheid van het lichaam van Christus. Waar die waarheid niet wordt erkend en waar niet volgens en in overeenstemming met die waarheid gehandeld wordt, daar zou ik niet heen willen en kunnen gaan. In de staatskerk werd dat echter niet gevonden. En met de onafhankelijke kerken is het net zo slecht of nog droeviger gesteld. Als nu iedere vergadering in onafhankelijkheid van de andere vergaderingen handelt en in onafhankelijkheid van die andere vergaderingen personen ontvangt, dan is die eenheid verworpen - dan zijn het onafhankelijke kerken of gemeenten geworden. Daar wordt de praktische eenheid van het lichaam van Christus niet gevonden.

Maar ik zal nooit tot zulk een goddeloosheid gebracht willen worden dat ik de vraag, of godslasteraars tot de gemeenschap toegelaten zouden kunnen worden, als een serieuze gemeentelijke vraag ga behandelen. Als mensen er de voorkeur aan geven met zulke personen de weg te gaan en als zij de gemeenschap met hen aan de tafel van de Heer goedkeuren en verdedigen, dan zullen zij mij niet aan hun zijde vinden. Ik ben de uitdrukkelijke overtuiging toegedaan, dat het verdedigen van die beginselen hun gebrek aan bescheidenheid en ootmoed laten zien, terwijl het tegelijkertijd het gehele wezen van de Gemeente van God loochent en verwerpt.

Maar ik wil de twee geschilpunten niet met elkaar vermengen. Uiteraard aanvaard ik niet dat mijn geestelijke vrijheid vernietigd wordt. Israël was binnen de omheining, maar wij zijn een kudde, uitgeleid en in de vrijheid gesteld. Maar, als de beginselen niet worden ontkend of verloochend zal ik in tuchtzaken nooit mijn persoonlijk oordeel stellen tegenover dat van de Gemeente van God, in die zaken die God aan haar zorg heeft toevertrouwd. Als ik het toch zou doen, zou ik mijzelf verheffen alsof ik wijzer zou zijn. Bovendien ga ik dan voorbij aan het Woord van God, dat bepaalde taken aan de vergadering heeft toegewezen. En God zal haar in deze taakvervulling eren. Laat mij hieraan toevoegen dat het een vreugde voor het nieuwe leven is om God gehoorzaam te zijn in wat wij verstaan uit Gods Woord. Deze vreugde stijgt ver uit boven het gespeculeer van ons godsdienstige vlees of iets nu net wel mag of net niet mag. Ons vlees verlangt er immers naar vrij te zijn om zijn eigen weg te gaan. Maar het in vreugde gehoorzaam zijn aan wat wij verstaan, is een uitmuntende weg om verder te groeien in de kennis van de waarheid. 'Want aan wie heeft zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben' (Matth. 13:12).

Het hoofd en de eenheid van het lichaam van Christus

Er wordt beweerd, dat 'de band van eenheid tussen de kerken de heerschappij van Christus laat zien'. Kerken en groeperingen verbinden zich aan elkaar en denken zo een vorm van eenheid tot stand te brengen. Aan die 'eenheid' wordt dan ook nog het gezag van Christus toegekend. De Heilige Schrift spreekt over eenheid. Maar daarin wordt met geen woord gerept over het bestaan van afzonderlijke en van elkaar onafhankelijke kerken, zoals dat in de Christenheid te zien is. Evenmin spreekt het Woord over een of andere band tussen of over een confederatie van die afzonderlijke kerken. In zo'n vereniging of aaneensluiting van afzonderlijke kerken wordt geen Schriftuurlijke eenheid gevonden.

Eens zal iedere tong belijden, dat Jezus Christus Heer is (Fil. 2:9-11). Christus is Heer van ieder mens persoonlijk. Uiteindelijk zal ieder mens Hem individueel als Heer moeten erkennen. De uitspraak, dat Christus 'de Heer is van het lichaam', is dan ook niet naar de Schrift. Christus is Heer ten aanzien van iedere individuele mens, maar Hij is het Hoofd van het lichaam (Kol. 1:18) en het Hoofd over alles of over alle dingen (Ef. 1:22). De waarheid, dat Hij Heer is, staat in verband met de individuele, persoonlijke verhoudingen, terwijl de waarheid van Zijn Hoofdschap te maken heeft met de collectieve, gemeenschappelijke verhoudingen. Daaruit volgt, dat eenheid naar Gods gedachten niet door Zijn Heer - zijn tot stand wordt gebracht. Natuurlijk zal de persoonlijke erkenning van Hem als Heer en de daarmee gepaard gaande gehoorzaamheid helpen om die eenheid te handhaven, zoals iedere uiting van godsvrucht dat zal doen. Maar de eenheid van de gelovigen heeft te maken met Zijn Hoofdschap. De door God gewilde eenheid is de eenheid van de Geest. Die eenheid heeft de Geest bewerkt in het lichaam van Christus. Ondermeer met dat doel kwam Hij op deze aarde. Die door de Geest van God bewerkte eenheid van het lichaam van Christus wordt niet tot stand gebracht door het oprichten van een soort confederatie van allemaal kerkelijke lichamen. Integendeel, de Brieven aan de gemeenten te Efeze en te Korinthe le-

ren ons uitdrukkelijk, dat de eenheid in en door de Geest tot stand is gebracht en in stand wordt gehouden en dat Christus in dit opzicht de plaats van Hoofd inneemt. De waarheid, dat Hij ook de plaats van Heer bezit, heeft hier op zich niets mee te maken. Die waarheid verwijst immers naar Zijn verhouding tot individuele Christenen. Het is een dwaling, dat Christus de Heer van het lichaam zou zijn. Als volgens die dwaling gehandeld wordt, wordt de gehele positie van de vergaderingen vervalst en geschonden. De vergaderingen zouden dan niet meer zijn dan andersdenkende protestantse groeperingen, die geen deel meer uitmaken van de staatskerk. Op geen enkele wijze zouden de plaatselijke vergaderingen dan beantwoorden aan de gedachten van Christus.

(Wordt vervolgd).

J.N.D.

Over gemeentelijke onafhankelijkheid (2, slot)

DEEL 2

Het verwarren van gezag met onfeilbaarheid

Gezag verwarren met onfeilbaarheid is een armzalig en doorzichtig staaltje van spitsvondige en bedrieglijke redeneringen. In duizend gevallen kan gehoorzaamheid verplicht zijn aan de gezagsinstantie, óók al is die niet onfeilbaar. Als dat niet zo was, zou er totaal geen orde in de wereld kunnen bestaan. Er bestaat immers geen onfeilbaarheid in de wereld, maar wel heel veel eigen wil. En als er bij het ontbreken van onfeilbaarheid helemaal geen gehoorzaamheid meer verschuldigd zou zijn en dus ook geen onderwerping meer aan wat de gezagsinstantie heeft besloten, zullen er ook totaal geen grenzen meer zijn aan het botvieren van de eigen wil en zal de openbare orde geheel verdwenen zijn.

Bevoegdheid en onfeilbaarheid

Gezag is een kwestie van bevoegdheid, van ergens toe gerechtigd zijn. Gezag is niet een zaak van onfeilbaarheid. Een vader is niet onfeilbaar, maar toch heeft hij een door God verleend ouderlijk gezag. Onderwerping aan dat gezag is voor het kind een dure plicht. Een politierechter is evenmin onfeilbaar. Evenals ieder mens kan ook hij fouten maken. Toch heeft hij wettig gezag om in die zaken recht te spreken, die onderworpen zijn aan zijn rechterlijke bevoegdheid, die dus tot zijn rechtsgebied behoren. Er kunnen overigens in de menselijke rechtspraak uitwegen of oplossingen gevonden worden tegen een verkeerd gebruik van het gezag. In bepaalde gevallen zullen we als gelovigen zelfs moeten weigeren om de uitspraak van de rechter te erkennen, namelijk wanneer een hoger gezag ons daartoe verplicht, zoals bijvoorbeeld het geweten, dat geleid wordt door het Woord van God. We moeten Gode meer gehoorzaam zijn dan mensen (zie Handelingen 4:19 en 5:29).

Nergens wordt echter in de Heilige Schrift aan de menselijke wil als zodanig de vrijheid gegeven om naar eigen goedgevoelens te handelen. Wij zijn immers geheiligd tot de gehoorzaamheid van Jezus Christus (zie 1 Petrus 1:2). God wenst dat wij Zijn wil doen in eenvoudige gehoorzaamheid, zonder alle mogelijke theoretische vragen en twistpunten die maar opgeworpen zouden kunnen worden, op te willen lossen. En dit beginsel van eenvoudige gehoorzaamheid is een pad van vrede. Deze vrede moeten velen missen die zichzelf wijzer en verstandiger achten, omdat het pad van Gods wijsheid bestaat in het doen van Gods wil in een eenvoudige gehoorzaamheid.

De dwaling om het gezag te verwerpen door te wijzen op de feilbaarheid van de gezaghebbende, is dus slechts een spitsvondige en bedrieglijke redenering. Het vasthouden aan zo'n redenering verraadt het verlangen naar vrijheid voor het doen van de eigen wil van de mens. Tevens legt het een zelfvertrouwen van die persoon bloot, dat zijn eigen oordeel ver verheven is boven alle door anderen reeds eerder verrichte beoordelingen.

Het gezag van de plaatselijke vergadering

Er bestaat oordelend gezag in de Gemeente van God. Het zou de meest afschuwelijke ongerechtigheid op aarde zijn, als dat gezag er niet was. Hoe zou het zijn, als dat gezag zou ontbreken? Dan zou het voor de vergadering onmogelijk zijn om de ongerechtigheid, die in de vergadering komt, te veroordelen en uit haar midden weg te doen. Christus is echter in het midden van de

vergadering. Daardoor zou de goedkeuring van de Naam van Christus geplaatst worden onder alle mogelijke ongerechtigheid. Er zijn er die begonnen zijn met bovenstaande twistvragen en het gezag verwerpen door te wijzen op de feilbaarheid van de gezagsinstantie. En wat zij gezocht hebben te bepleiten is dit: dat om het even welke ongerechtigheid of vorm van zuurdeeg ook wordt toegelaten, dit de vergadering niet kan doorzuren. Zulke visies zijn gewild en gaan erin als koek. Maar iedere heilige met een eerlijk gemoed en een ieder, die niet probeert het kwaad goed te praten, verafschuwt die visies uit de grond van zijn hart en verwerpt ze. Mogelijk denkt of zegt u: dat is de vraag niet die ik stel. Vergeef het mij dan dat ik zeg dat ik weet dat dat wel de vraag is, ja zelfs de enige. Ofschoon het u niet duidelijk is, ben ik daar vast van overtuigd.

Maar het oordelend gezag van de Gemeente van God wordt uitgeoefend in gehoorzaamheid aan het Woord van God. 'Oordeelt gij niet hen die binnen zijn? Maar die buiten zijn, oordeelt God. Doet de boze uit uw midden weg' (1 Kor. 5:12 en 13). En ik herhaal, als de gelovigen niet volgens deze opdracht handelen, dan wordt de Gemeente van God zelf de machtiging tot en de goedkeuring van iedere afschuwelijke en walgelijke zonde.

Tegelijkertijd bevestig ik uitdrukkelijk, dat wanneer de vergadering gehoorzaamt aan dit Schriftwoord, door de boze uit haar midden weg te doen, de andere Christenen verplicht zijn deze handeling te respecteren. Om het optreden van het vlees te onderdrukken in de verwezenlijking van deze taak, zijn hulpbronnen aanwezig gelegen in de tegenwoordigheid van de Geest van God in het midden van de heiligen en in de soevereine oppermacht van de Heer Jezus Christus. Maar die hulpbronnen zijn niet gelegen in het totaal onschriftuurlijke en waardeloze middel dat voorgesteld is in dit twistpunt, namelijk de aanmatiging van bevoegdheid bij een ieder die het in zijn hoofd haalt om voor zichzelf een oordeel te vellen onafhankelijk van wat God heeft ingesteld. Van de gunstigste kant gezien is deze aanmatiging geen individuele aanmatiging die haar ware karakter uitmaakt, maar het algemeen bekende en onschriftuurlijke systeem dat gekend wordt sinds de tijd van Cromwell, namelijk het systeem van onafhankelijkheid.

Het systeem van onafhankelijkheid

Het systeem van onafhankelijkheid leert dat elk lichaam of gemeente van Christenen onafhankelijk is van ieder ander lichaam of gemeente van Christenen. Er bestaat slechts een vrijwillig verband tussen hen. Dit is eenvoudigweg de loochening van de eenheid van het lichaam van Christus en van de tegenwoordigheid en de werkzaamheid van de Heilige Geest in het lichaam. Nu, ik verwerp openlijk en op de meest absolute wijze, dat een plaatselijke gemeente of vergadering de zogenaamde bevoegdheid zou hebben om voor zichzelf, dus in onafhankelijkheid, een andere vergadering te beoordelen en te veroordelen zoals het discussiepunt voorstelt. Maar wat nog belangrijker is: het is tegen de Schrift, een loochening van de gehele orde en ordening van de Gemeente van God. Het is het systeem van onafhankelijkheid - een systeem, dat ik sinds veertig jaar ken en waaraan ik mij nooit zou willen verbinden. Als er mensen zijn die dat systeem willen, laten zij daar dan naar toe gaan. Het is toch tevergeefs om tot hen te zeggen, dat het systeem van onafhankelijkheid niet naar Gods gedachten is. Onafhankelijkheid houdt eenvoudig dit in, dat iedere vergadering voor zichzelf ergens een oordeel over vormt onafhankelijk van de andere vergaderingen. Dat is in enkele woorden alles, waarop het systeem van onafhankelijkheid aanspraak maakt. Ik zoek geen twist met diegenen die dit onafhankelijke systeem verkiezen. Het zijn over het algemeen mensen, die ervan houden om zelf over alle dingen zich een oordeel te vormen. Ik ben er echter volkomen van overtuigd, dat het onafhankelijke systeem in ieder opzicht volledig tegen de Schrift is. De Gemeente is geen systeem op vrijwillige basis. Zij wordt niet gevormd door een aantal onafhankelijke lichamen (of in dit geval beter: het ontbreken van enige samenhang tussen deze lichamen), die alle voor zichzelf handelen. Men had er zelfs nooit over

gepeinsd dat Antiochië gelovigen uit de volken kon toelaten en Jeruzalem niet (welke constructie men daartoe ook bedacht zou hebben), en dat alles toch verder zou gaan overeenkomstig de orde van de Gemeente van God. In het Woord van God is niet het geringste spoor van zo'n onafhankelijkheid en wanorde te bekennen. Er is alle mogelijke duidelijkheid over en leerstellige nadruk op het feit dat er één lichaam op aarde is, waarvan de eenheid inderdaad de grondslag van alle zegening was, en op het feit dat de handhaving van die waarheid (de eenheid van het éne lichaam van Christus op aarde) de plicht is van iedere Christen. Eigenzinnigheid mag het anders wensen, maar genade en gehoorzaamheid aan het Woord van God zeker niet.

Gods hulpbronnen bij moeilijkheden

Er kunnen zich echter moeilijkheden voordoen: er zijn nu geen apostelen meer, zoals destijds in Jeruzalem. Dat is zeker waar, maar we bezitten hulpbronnen in de werkzaamheid van de Geest in de eenheid van het lichaam. En in het werk van de herstellende genade en van de gaven die gegeven zijn tot hulp en nut, ja in de getrouwheid van een genadige Heer die beloofd heeft ons nooit te begeven of te verlaten. Maar het geval in Jeruzalem beschreven in Handelingen 15 is een bewijs dat de schriftuurlijke Gemeente nooit het onafhankelijke handelen dat men nu met alle geweld wil, had overwogen, noch aanvaard. De werking van de Heilige Geest werd uitgeoefend in de eenheid van het lichaam, en zo is het altijd. De uitsluiting volgens de aanwijzingen van de apostel in Korinthe (en die bindend voor ons is als zijnde het Woord van God), was van kracht voor de hele Gemeente van God en voor allen die bedoeld worden in 1 Korinthe 1:2, dus voor 'allen in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer'. Zou iemand willen beweren dat als hij van Godswegen in Korinthe zou moeten worden uitgesloten dat dan, iedere gemeente maar voor zichzelf zou moeten beslissen of hij ontvangen kon worden? Dan had die tuchtmaatregel voor niets plaatsgevonden of was hooguit alleen van kracht in Korinthe, terwijl Efeze of Kenchreeën (Rom. 16:1) hadden kunnen handelen zoals het henzelf naderhand goed leek? Welk gezag had dan die plechtige uitsluiting en het bevel (1 Kor. 5:13) van de apostel? Wel, dat gezag en dat bevel is nu voor ons het Woord van God. Ik weet dat men zal zeggen: 'Ja, maar u kunt zo'n besluit niet prompt opvolgen, aangezien het vlees gewerkt kan hebben'. Dat is mogelijk. Er is inderdaad de mogelijkheid dat het vlees kan werken. Maar ik ben er absoluut zeker van dat alles wat de eenheid van de Gemeente ontkent, dat doet om zichzelf op te werpen. Die ontkenning ontbindt de eenheid van de Gemeente in onafhankelijke lichamen, en is in feite de ontbinding van de Gemeente van God zelf. Dit alles is totaal onschriftuurlijk, en niets anders dan het vlees. Voordat ik daarom verder ga, wil ik deze tendens radicaal en volledig veroordelen. Er bestaan hulpbronnen, gezegende en genadevolle hulpbronnen voor ootmoedige gelovigen. Dat zijn de hulp van de Geest van God, Die werkt in de eenheid van het lichaam en de trouwe liefde en trouwe zorg van de Heer, zoals ik het al eerder heb gezegd; maar dat is niet de vermeende eigenwil die zichzelf doet gelden en de Gemeente van God verloochent. Mijn antwoord is dus, dat het pleidooi een drogreden is, een bedrieglijke spitsvondige redenering, die onfeilbaarheid verwacht met Goddelijk ingesteld gezag, dat door nederige harten waarin de genade woont, erkend wordt. Ja, dat het systeem dat nagestreefd wordt de aanmatigende en trotse geest ademt van onafhankelijkheid, alle gezag van de Schrift in zijn onderricht betreffende de Gemeente verwerpt, en de mens groot maakt in plaats van God.

Vorming van vergaderingen alleen in de erkenning van de eenheid van het lichaam

Het is duidelijk dat als twee of drie samen vergaderd zijn, zij een vergadering vormen, en dat als zij op Schriftuurlijke wijze vergaderd zijn, zij een vergadering van God zijn. Als dat niet zo was, wat zijn zij dan anders? Als deze vergadering de enige is in een plaats, dan is zij de vergadering

van God in die plaats. Toch heb ik er feitelijk bezwaar tegen dat zij deze titel aanneemt, want de vergadering van God in een willekeurige plaats omvat strikt genomen alle heiligen die in die plaats wonen. Er is ook een praktisch gevaar voor de zielen als een vergadering de naam van vergadering van God aanneemt, omdat men daardoor het onherstelbare ruïneuze verval van de Gemeente uit het oog verliest, en dat men zich opwerpt iets te zijn. Maar in het veronderstelde geval is het niet verkeerd. Als er zo'n vergadering bestaat en een andere vergadering wordt in diezelfde plaats gevormd door de wil van de mens, onafhankelijk van de eerste, dan is alleen de eerste moreel, in Gods oog, de vergadering van God en de andere helemaal niet, omdat deze gevormd is in onafhankelijkheid van de eenheid van het lichaam van Christus.

Het systeem van onafhankelijkheid is een absoluut kwaad en een werk van Satan.

Ik verwerp op de meest volledige en vastberaden wijze het hele systeem van onafhankelijkheid als onschriftuurlijk en als een uitdrukkelijk absoluut kwaad. Nu de eenheid van het lichaam van Christus in het licht is gesteld en de Schriftuurlijke waarheid daarover bekend is geworden, is dit systeem van onafhankelijkheid eenvoudigweg een werk van Satan. Onwetendheid aangaande de waarheid is één ding, zij is ons gemeenschappelijk deel in veel opzichten; maar verzet en oppositie tegen de waarheid is een heel ander ding. Ik weet dat er beweerd wordt dat de Gemeente nu in zo'n staat van onherstelbaar diep verval is, dat de Schriftuurlijke orde in overeenstemming met de eenheid van het lichaam van Christus niet meer gehandhaafd kan worden. Laten dan zij die deze tegenwerpingen inbrengen als eerlijke mensen toegeven dat zij een onschriftuurlijke orde, of juist gezegd, wanorde nastreven. Maar in waarheid is het in dat geval in alle opzichten onmogelijk samen te komen om brood te breken, behalve dan in strijd met en in openlijke ongehoorzaamheid aan Gods Woord; want de Schrift zegt: 'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan één brood'. Wij belijden één lichaam te zijn, elke keer als wij brood breken. De Schrift kent niets anders, en zij zullen ondervinden dat de Schrift een band is die te sterk en te volmaakt is om verbroken te kunnen worden door de redeneringen van de mens.

J.N.D

Lessen uit het leven van Simson (1) (Richteren 13-16)

1. Leven in een tijd van verval

De geschiedenis van Simson is heel goed bekend. Ook voor kinderen is de geschiedenis van Simson een mooie en spannende geschiedenis. Belangrijk voor ons is dat we niet alleen de geschiedenis van Simson goed kennen of spannend vinden, maar vooral dat we verstaan wat de Heer ons hierdoor wil zeggen.

De geschiedenissen uit het Oude Testament hebben een duidelijke geestelijke les voor ons: 'Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn' (1 Kor. 10:11). 'Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis' (Gal. 4:24). Ook door deze geschiedenis wil God tot ons hart spreken, wil Hij ons de weg wijzen (Jes. 30:21). De vraag is nu of wij Zijn aanwijzingen verstaan en die ter harte willen nemen of niet.

'Toen deden de kinderen Israëls, wat kwaad was in de ogen des HEREN' (Richt. 2:11). De geschiedenis van het boek der Richteren is heel triest: Het was een tijd van verval. Het begon prachtig mooi toen het volk Israël, onder leiding van Jozua, het beloofde land in bezit nam. Maar het verval trad blijkens ons vers onmiddellijk in, meteen vanaf het begin. De geschiedenis van Simson is een dieptepunt in de geschiedenis van het volk Israël. Na Simson zien we via Samuël (de laatste richter) en via Saul (de koning naar het vlees) de voorbereiding voor de komst van koning David, de man naar Gods hart. De tijd waarin wij leven is in vele opzichten te vergelijken met de tijd van de Richteren. Ook met ons gaat het snel bergafwaarts. Ook wij leven in een tijd van diep verval. Maar onze tijd is ook een voorbereiding, namelijk voor de komst van de ware David, Die op de troon van koning David in Jeruzalem zal zitten. Gelukkig mogen we ook weten dat het God nooit uit de hand loopt en mogen wij onze ogen in vertrouwen richten op Hem Die bij machte is dwars door ons falen heen Zijn plan te verwezenlijken.

'En de kinderen Israëls voeren voort te doen, wat kwaad was in de ogen des HEREN; zo gaf de HEERE hen in de hand der Filistijnen, veertig jaren' (Richt. 13:1). Deze woorden komen in dit boek als een refrein steeds weer naar voren. Voor de zesde en laatste keer in het boek der Richteren lezen we dat Israël deed wat kwaad was in de ogen des HEREN. Het getal zes komt vaak voor in dit boek. Zes als het getal van de mens wijst op het onvolkomene in datgene wat wij als mensen er in onze verantwoordelijkheid van terecht hebben gebracht. De geslachten komen en gaan. Steeds weer komt er een nieuw geslacht en elk geslacht wordt opnieuw gekenmerkt door het kwaad. Kenmerkend voor het boek der Richteren is wat we lezen in hoofdstuk 2:6-10, dat nadat het geslacht dat de HEERE diende gestorven was, er een ander geslacht opstond dat de HEERE niet kende, noch het werk dat Hij voor Israël gedaan had. Ook hierin lijkt onze tijd op de tijd van de Richteren. Steeds weer geeft God mannen, die waarheden uit het Woord van God naar voren brengen. Als deze mannen wegvallen komt er een ander geslacht dat de strijd niet heeft gekend, of beter gezegd: de strijd begint van voren af aan. Van nature doen wij ook altijd wat kwaad is in de ogen van de Heer en wat goed is in onze eigen ogen. De oorzaak ervan is dat we net als in het boek der Richteren niet het gezag van de Heer in ons leven erkennen, persoonlijk en gemeenschappelijk. Dit blijkt ook uit de volgende uitdrukking in het boek der Richteren:

'In die dagen was er geen koning in Israël, een ieder deed wat recht was in zijn ogen' (Richt. 17:6). Ook deze woorden komen steeds als een refrein terug in het boek der Richteren. Was er dan geen koning in Israël? Jazeker, die was er wel: God was hun koning (1 Sam. 8:7), maar zij er-

kenden Hem niet. Heel terecht zei Gideon, toen het volk hem tot koning wilde maken, nadat hij de Midianieten verslagen had: 'Ik zal over u niet heersen, de HEERE zal over u heersen' (Richt. 8:23). Met andere woorden: 'De HEERE is koning over u'! Maar er moest helaas van hen gezegd worden dat er in die dagen geen koning was in Israël, en dat zij deden wat goed was in hun eigen ogen. Het was inderdaad een dieptepunt in de geschiedenis van het volk Israël.

In het boek der Richteren lezen we steeds weer dat als het volk van de HEERE afwijkt en doet wat kwaad is in de ogen van de HEERE, God vijandige volken naar Israël zendt om hen te onderdrukken. Dit doet God in Zijn liefde en genade voor het volk, met het doel hen tot inkeer en herstel te brengen. We lezen zelfs dat God de volken die in hun midden woonden, niet heeft verdreven, om door hen Israël op de proef te stellen en om te zien of de Israëlieten al dan niet de weg des HEREN zouden houden, door daarop te wandelen, zoals hun vaders gedaan hadden (Richt. 2:21-22). Als wij leven in een tijd van verdrukking, dan moeten we beseffen dat het van Hem komt, dat het genade van God is, dat Hij ons wil beproeven en dat Hij wil weten of wij Hem met ons hele hart willen volgen of niet.

'Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen?' (Richt. 15:11). Dat Israël zich ten tijde van Simson in een dieptepunt bevond, blijkt uit het feit dat we niet meer lezen dat zij de hulp van de HEERE zochten toen zij in nood waren, zoals we in de voorgaande geschiedenissen wel steeds lazen. Steeds weer riepen zij tot de HEERE en steeds weer zond Hij een richter om hen te verlossen van hun vijanden. Hier gebeurt dat niet meer. Hier lezen we dat de mannen van Juda tegen Simson zeggen: 'Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen?' En in plaats van Simson te helpen in de strijd tegen de Filistijnen, leveren zij hem over in de handen van deze vijand. Zover was het gekomen met de Israëlieten: zij accepteerden zelfs de overheersing van de vijand!

Ook zien we dat de strijd niet meer gevoerd wordt door het hele volk van God. Tot aan de tijd van Simson lezen we steeds weer dat als er een strijd was, dit een strijd was van het hele volk van God tegen de vijand. Maar in de geschiedenis van Simson zien we dat niet meer. Simson vecht alleen tegen de vijand. De rest van het volk doet niet mee. Zoals we zagen, gaan zij zelfs zover dat zij hem overleveren in de handen van de vijand. Bovendien zien we dat als Simson vecht tegen de Filistijnen, hij niet vecht omdat het vijanden van God en van Zijn volk zijn, maar omdat hij persoonlijk iets met hen heeft te vereffenen. Worden deze dingen ook niet bij ons gevonden? Zijn wij ook niet van nature geneigd om individualistisch te zijn in onze strijd? Maken wij de geestelijke strijd voor het geloof (Judas:3) door onze vleselijke strijdwijze (2 Kor. 10:3) met een ijver van Jehu niet vaak tot onze eigen persoonlijke strijd (Jak. 4:2)?

'Hoe zijn de helden gevallen!' (2 Sam. 1:19vv). Als we in het kort het verloop van het leven van Simson nagaan en op zijn einde letten, dan zien we hem uiteindelijk blind en geketend in de gevangenis in Gaza, om voor de Filistijnen voedsel te bereiden. En even later moet hij hen op hun feesten vermaken. Wat een nederlaag, wat een afgang voor een leider van het volk van God. Hoe is het zover gekomen? Het Woord van God is echter niet bedoeld om ons te ontmoedigen, maar om ons te bemoedigen. God wil ons tonen dat Hij in de meest donkere tijden, in Zijn liefde en genade, een uitweg heeft. Hij kan ons helpen, als wij maar willen luisteren naar Zijn stem. 'Hij is machtig u te bewaren zonder dat gij struikelt en u onberispelijk voor Zijn heerlijkheid te stellen met grote vreugde' (Judas:24).

(Wordt vervolgd).

Uit het leven van Simson (2) (Richteren 13 -16)

Simson leefde in een tijd van verval. De vorige maand hebben wij een aantal kenmerken van die tijd gezien. Ook wij leven in een tijd van verval, vlak voor de komst van de Heer Jezus, de ware David. In deze tijd van verval hebben wij een strijd te voeren. Uit het leven van Simson kunnen wij geestelijke lessen leren met betrekking tot deze strijd.

2. Weten wie onze vijand is

Als wij een strijd hebben te voeren, is het in de eerste plaats belangrijk om te weten wie onze vijand is, om dus onze vijand te kunnen herkennen. Als we de vijand niet herkennen, komen we in moeilijkheden en kan ons eigen leven zelfs gevaar lopen. In de Tweede Wereldoorlog hadden de Engelse parachutisten afgesproken om tijdens een actie in vijandelijk gebied het geluid van een krekel na te bootsen om zo elkaar te herkennen, dus om zo vriend en vijand van elkaar te onderscheiden. Dit was voor hen heel belangrijk. Ook voor ons is het belangrijk om te herkennen wie de vijand is. Wij hebben niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten (Ef. 6:12).

In het boek der Richteren komen we vele soorten vijanden tegen: Moabieten, Kanaänieten, Midianieten en Ammonieten. In ons gedeelte zien wij een heel bijzondere vijand, namelijk het volk van de Filistijnen. Wat voor volk zijn de Filistijnen? Waar kwamen zij vandaan? Volgens Amos 9:7 kwamen de Filistijnen van het eiland Kaftor, dat is Kreta. Na één van de oorlogen op Kreta vluchtten de Filistijnen van het eiland weg en gingen in de richting van Egypte. Vanuit Egypte trokken zij in de loop van de jaren 'het beloofde land' binnen. Eigenlijk hoorden zij als onbesnedenen (Richt. 14:3 en 15:18) niet thuis in 'het beloofde land', maar zij woonden er toch. Zij vertegenwoordigen het godsdienstige vlees, waartegen wij te strijden hebben. Het is moeilijk om te strijden tegen het godsdienstige vlees, want het is in staat om alles wat geestelijk is na te bootsen en wat zij presenteert lijkt veel mooier, gemakkelijker en aantrekkelijker voor het vlees. Om enkele voorbeelden te noemen:

De Filistijnen kwamen uit Kaftor. Kaftor betekent: 'alsof zij het opent'.

De naam Jefta komt van dezelfde Hebreeuwse woordstam en betekent: 'hij die opent'. Jefta was iemand die het Woord opent en dat bij de vijand, de Ammonieten, naar voren brengt en hen zo overwint. Maar de Filistijnen zijn mensen die doen alsof zij het Woord openen.

Dit beginsel toegepast op onze dagen: men kan wel samenkomen om de Bijbel te 'bestuderen', om het Woord te 'openen', maar soms is het in feite alleen maar een praatgroep. Men praat met elkaar over een bepaald onderwerp en zegt wat ménzelf ervan vindt, maar vraagt zich niet af wat de Bijbel ervan zegt. Men laat het Woord van God niet spreken, de Bijbel blijft gesloten. En zulke 'praatgroepen' vinden we vandaag de dag helaas heel veel in de Christenheid. 'Ogenschijnlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij' (2 Tim. 3:5).

De Filistijnen worden in Richteren 14:13 en 15:18 'de onbesnedenen' genoemd. Dat betekent dat zij niet door de Jordaan waren gegaan en niet in Gilgal geweest waren toen zij het land Kanaan binnentrokken. Na de reis door de woestijn moest het volk Israël namelijk eerst door de Jordaan en toen kwam het bij Gilgal. In Gilgal moesten de Israëlieten besneden worden. De besnijdenis spreekt volgens Kol. 2:11-13 van het doodsoordeel over ons eigen vlees. Maar de Filistijnen zijn het land binnengegaan langs een eigen weg, namelijk 'de weg van het land der Filistijnen' (Exod.13:17). Dat was een korte weg van elf dagen - echter zonder het vlees in de dood te moeten brengen - van Egypte naar Kanaan.

'En het geschiedde ten dage van de strijd, dat er geen zwaard noch spies gevonden werd in de

hand van het ganse volk dat bij Saul en bij Jonathan was' (1 Sam. 13:19-22). Een ander kenmerk van de Filistijnen was dat zij ervoor zorgden dat er geen wapens in Israël waren. De smeden werden verwijderd uit Israël. Ook wij hebben een strijd te voeren, een geestelijke strijd. En voor die strijd hebben we een wapen nodig, het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God (Ef. 6:17). En ook onze vijand doet er zijn best voor te zorgen dat wij geen wapens hebben in onze strijd en zo de nederlaag lijden. Met name de moderne theologie en de filosofie kunnen de wapens bij ons wegnemen zodat wij niet meer in staat zijn om te zeggen: Er staat geschreven. Want volgens de moderne theologie en filosofie is alles in de Schrift onduidelijk, betrekkelijk of moeilijk. Wat wij vroeger beleden als de wil en de gedachten van de Heer wordt heden ten dage genoemd: afgeleide uitleggingen van afgeleide uitleggingen. Vooral de smeden (degenen die de wapens toebereiden, dus het Woord uitleggen: de leraren!) zijn door de Filistijnen gewild en zijn in het bijzonder kwetsbaar voor bovengenoemde gevaren.

Nog een ander kenmerk van de Filistijnen was dat zij de dingen veel gemakkelijker maakten voor de mens, aantrekkelijker voor het vlees. Toen bijvoorbeeld David de ark van het huis van Abinadab naar Jeruzalem wilde brengen, deed hij dat met behulp van een nieuwe wagen (2 Sam. 6:3). Zo hadden de Filistijnen het immers ook gedaan (1 Sam. 6:7). Het ging inderdaad gemakkelijker. Maar het was niet zoals God het had bepaald: de ark moest gedragen worden door de Levieten (Deut. 10:8; 1 Kron. 15:2). Zo was de manier van de Filistijnen, de manier van het godsdienstige vlees, ook voor David aantrekkelijk. Maar het was wel verkeerd in de ogen des HEREN en Hij kon dit niet zegenen. Hij moest het veroordelen en Uzza, die de ark aanraakte, werd gedood (2 Sam. 6:6-7).

'Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht' (2 Kor. 12:9). De mannen Gods, die door God gebruikt werden om tegen de Filistijnen te vechten, vochten met ongebruikelijke wapens. Hoe vocht Samgar tegen de Filistijnen? Met een ossenstok (Richt. 3:31). En hoe vocht Simson tegen de Filistijnen? Met een ezelskinnebak (Richt. 15:15). Hoe vocht David tegen de Filistijnen? Niet met de wapenrusting van Saul! David, de herdersjongen, nam zijn slinger en hij zocht vijf gladde stenen uit de beek. Met een steen versloeg hij de vijand (1 Sam. 17:38-40,49). Wat bij de mens onmogelijk is, is mogelijk bij God!

3. Het Nazireeërschap, Gods genadig antwoord in tijden van verval

Hier in de geschiedenis van Simson en later ook in de geschiedenis van Samuël vinden we het antwoord van God op de overheersing door de Filistijnen in tijden van verval voor het volk van God. In Zijn genade gaf God (want het volk had er niet om gevraagd) twee Nazireeërs, namelijk Simson en Samuël.

Als wij vandaag de dag moeten strijden, dan is er maar één weg, namelijk de weg van God: het Nazireeërschap.

Over de wet op het Nazireeërschap lezen we in Numeri 6. Een Nazireeër is een afgezonderde, een afgescheidene, een toegewijde. Hij is iemand die zich op een bijzondere manier afzondert, die zich onthoudt van dingen die op zichzelf misschien niet zondig zijn. Dit doet hij met het doel de Heer te dienen met een volkomen toewijding.

Simson was door God bestemd tot een Nazireeër (Richt.13:3-5). Samuël was door zijn moeder bestemd tot een Nazireeër (1 Sam. 1:11). Maar een man of een vrouw kon ook vrijwillig, uit eigen keuze, de Nazireeërsgeefte afleggen, om zich aan de HEERE te wijden (Num. 6:2). Een Nazireeër had drie bijzondere kenmerken. Hij mocht niets van de wijnstok tot zich nemen, hij mocht zijn hoofdhaar niet laten afscheren en hij mocht geen dode aanraken. Wijn is een beeld van

aardse zegeningen die God en mensen vreugde bereiden (Richt. 9:13). Het lange haar is een beeld van onderworpenheid, van afhankelijkheid en van toewijding. Zo was aan iemands uiterlijk te zien dat hij een Nazireeër was. Ook mocht een Nazireeër geen dode aanraken: De dood is het gevolg en het loon van de zonde (Rom. 6:23). De Nazireeër mocht niets onreins aanraken.

De maatstaf voor het Nazireeërschap is niet de maatstaf voor de priester, maar de maatstaf voor de hogepriester. Een priester mocht immers geen dode aanraken, maar wél als het familieleden betrof. Als familieleden stierven, naaste verwanten, dan mocht een priester die wel aanraken. Maar een hogepriester mocht nóóit een dode aanraken, onder geen enkele omstandigheid. Dus de maatstaf voor de Nazireeër was niet die van de priester, maar van de hogepriester. De maatstaf voor ons Nazireeërschap is niet een andere priester, - dus een andere gelovige, hoe hij leeft, wat hij ervan denkt, - maar de maatstaf voor ons in deze tijd is onze Hogepriester, de Heer Jezus Zelf. Het is niet Gods bedoeling dat wij moeten lijken op andere gelovigen. Nee, we moeten lijken op de Heer Jezus: 'Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn'. Waarom? 'Opdat Hij (de Heer Jezus) de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders' (Rom. 8:29). De Heer Jezus is ons Voorbeeld en Hij is de maatstaf voor ons Nazireeërschap.

Het Nazireeërschap is het antwoord van God in tijden van verval met het oog op het grote gevaar van de Filistijnen (het godsdienstige vlees). Een Nazireeër is een toegewijde. In onze tijd is het nodig dat ieder van ons zijn leven bij hernieuwing toewijdt aan de Heer Jezus. We zagen dat het Nazireeërschap een vrijwillig iets was. Dat is nu nog zo. De Heer Jezus spreekt tot ons en stelt ons de vraag: Is er iemand die zijn of haar leven vrijwillig aan Mij wil wijden? We zullen zien dat dat een weg is met gevaren. Maar het is de weg van God en daarom een weg van zegen! Twee voorbeelden van Nazireeërs zijn dus Simson en Samuël. In het leven van Samuël zien we een Nazireeërschap dat goed wordt uitgeoefend. In het leven van Simson zien we een Nazireeërschap dat niet goed wordt uitgeoefend. Zoals we weten zijn deze dingen beschreven tot voorbeelden en tot waarschuwingen voor ons (1 Kor. 10:11). In het leven van Simson zien we als het ware waarschuwingborden, die ons waarschuwen: Pas op, daar en daar is gevaar! (Wordt vervolgd).

Lessen uit het leven van Simson (3)

(Richteren 13-16)

Nadat wij er over nagedacht hebben hoe wij als Christenen in tijden van diep verval hebben te leven, mochten wij zien hoe belangrijk het is om ook de listen van de vijand te onderkennen. Ook in dagen van verval wijst God ons in Zijn genade een weg waarop wij Hem kunnen dienen, namelijk de weg van een Nazireeër. Zo'n weg is tot eer van God, maar ook bijzonder tot zegen voor ons. In dit deel van onze overdenking zien we de gevaren voor hen die als Nazireeër hun weg met de Heer willen gaan.

4. Gevaren voor de Nazireeër

'En Simson ging af naar Timnath' (Richt. 14:1). Letterlijk staat er: 'En Simson daalde af naar Timnath'. Simson, de Nazireeër, daalde af! Als we in de Bijbel lezen dat iemand afdaald dan is dat vaak negatief. Denk aan de man die van Jeruzalem afdaalde naar Jericho en in handen van rovers viel (Luk. 10:30). We lezen van Simson dat hij aan het begin van zijn 'loopbaan' als Nazireeër afdaalde naar Timnath. De les voor ons is dat we als Nazireeër geen compromissen mogen sluiten, dat we geen water bij de wijn mogen doen. Iemand heeft eens een boek geschreven met de titel: 'Zalig zijn de radicalen'. Radicaal zijn betekent voor Nazireeërs: volkomen aan de Heer toegewijd zijn, niet een klein beetje of voor de helft, maar voor de volle honderd procent.

'En Simson ging af naar Timnath'. Hier vinden we een tweede gevaar. Volgens Joz. 15:10 was Timnath een grensplaats tussen Israël en het land van de Filistijnen. Grensplaatsen zijn gevaarlijke plaatsen voor een Nazireeër en natuurlijk ook voor iedere gelovige. Als we de Heer toegewijd willen zijn, dan moeten we ons niet naar de grensplaatsen begeven, dan moeten we bijvoorbeeld niet aankomen met onze 'Ja, maar's.' Kennen we zulke 'Ja, maar's?' Vooral als we jong zijn, kennen we de gevaren van de grensplaatsen niet en willen we graag de grenzen verkennen.

Peuters doen dat al. Als je zegt: 'Dat mag je niet doen!' dan kunnen ze je aankijken met guitige ogen en dan beweegt zich het vingertje om het toch te proberen. Om het uit te proberen. 'Wat doet mamma, wat doet pappa, als ik het toch doe?' Dan moet je als opvoeder helder en duidelijk zijn. Als je 'nee' zegt, moetje ook 'nee' bedoelen. 'Uw ja zij ja en uw neen neen'. Je moet het kind consequent duidelijk maken waar de grenzen liggen.

Zo zijn er ook Christenen die altijd maar de grenzen willen verkennen. Zo van: 'Mag het nu wel, of mag het net niet'. Laten we alstublieft duidelijk zijn: grensplaatsen zijn gevaarlijke plaatsen. In het leven van Abram was het Zuiderland een grensplaats, een gevaarlijke plaats. Toen er hongersnood in het land uitbrak trok hij helaas vanuit het Zuiderland door naar Egypte (een beeld van de wereld, Gen. 12:9-10).

De plaats Timnath was voor Simson de Nazireeër een gevaarlijke plaats. Als je in Timnath bent, in een grensplaats, dan zie je verkeerde dingen. De dochter van Jakob, Dina, ging eens rondkijken in Sichem 'om de dochters van dat land te bezoeken'. En wat gebeurde daar? Zij kwam een jongeman tegen en wat een ellende is daaruit voortgekomen (Gen. 34). Hier daalde Simson af naar Timnath. Simson kwam, Simson zag en Simson.....overwon? Nee, Simson werd overwonnen, want hij zag een Filistijnse vrouw. Denk eraan: Filistijnse vrouwen zijn lokazen om ons uit de veilige plaats van de gemeenschap met de Heer weg te halen (zie Jak. 1:14).

Het oog van Simson was niet eenvoudig (2 Kor. 11:3). Zijn hart stond open voor de Filistijnse vrouwen. Eerst zag hij een vrouw in Timnath. Daarna zag hij een vrouw in het dal Sorek, Delila genaamd (Richt. 16:4) met wie hij ging samenwonen. Wat de vrouw uit Timnath betreft: Simson wilde met haar trouwen, want zij was bevallig in zijn ogen (Richt. 14:3b). Letterlijk staat er: 'Het is goed in mijn ogen'. Dat is nu precies de uitdrukking die we aan het eind van het boek der Richteren drie keer vinden: 'Een ieder deed wat goed was in zijn ogen'. De toestand onder Israël werd gekenmerkt door dit beginsel. Helaas vinden we dit beginsel hier ook bij een leider van het volk van God.

In het leven van Simson vinden we onder andere deze twee vrouwen, en zij kregen de opdracht hem zijn beide geheimen te ontfutselen. Als gelovigen hebben we twee geheimen en de Filistijnen proberen ons deze geheimen te ontnemen.

Welke twee geheimen dat zijn zullen we hieronder overwegen. Bij punt 2 hebben we gezien dat de Filistijnen een beeld zijn van het godsdienstige vlees dat geneigd is om de meer vrije en meer gemakkelijke weg te kiezen, terwijl het ogenschijnlijk godsvrucht bezit. De Filistijnen gebruiken deze vrouwen om Simson te overwinnen. Toen Simson zijn laatste geheim, zijn Nazireeërschap, had prijsgegeven, week zijn kracht van hem. Dit laat ons zien dat de kracht van de Nazireeër gelegen is in zijn afzondering. Maar zijn afzondering en dus zijn kracht staan bloot aan een groot gevaar van verleidingen, want het godsdienstige vlees kan onschuldig lijken, ja, zelfs aantrekkelijk lijken voor een hart dat niet waakzaam is in haar afzondering voor de Heer Jezus.

Het eerste geheim heeft te maken met het feit dat de Heer Jezus onze Heiland is en het tweede met het feit dat Hij de Heer van ons leven is.

Het eerste geheim is het bekende raadsel van Simson: 'Spijze ging uit van de eter en zoetigheid ging uit van de sterke' (Richt. 14:14). Dit spreekt van de overwinning die behaald is over de brullende leeuw (1 Petr. 5:8). Op het kruis heeft de Heer Jezus de overwinning behaald over de duivel en vanuit die overwinning stromen de zegeningen ons toe. Nu, de Filistijnen doen hun best ons dit geheim te ontfutselen, waardoor wij de zekerheid en de blijdschap van ons geloof kwijt kunnen raken.

Het tweede geheim (of: raadsel) in het leven van Simson is zijn Nazireeërschap. Nazireeërschap heeft niet te maken met het feit dat de Heer Jezus mijn Heiland is, maar met het feit dat Hij de Héér van mijn leven is. Jezus is mijn Heer: dat betekent dat Hij heerschappij over mij heeft en dat ik Hem gehoorzaam. 'En waarom noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?' (Luk. 6:46). We gehoorzamen Hem uit liefde, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad en zoveel voor ons heeft gedaan. We gehoorzamen Hem in het besef dat we zonder Hem niets kunnen doen (Joh. 15:5). Ook beseffen we dat Gods kracht in zwakheid wordt volbracht: 'Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest' (Zach. 4:6). In dat besef kunnen wij overwinnen. In dat besef hebben we geestelijke kracht in tijden van voor - en tegenspoed.

Een Nazireeër moet niet doen wat hij zelf graag wil, want het Nazireeër - zijn houdt ook in: 'het-eigen-ik in de dood houden'. Dat we zeggen, zoals de Heer Jezus vlak voor het kruis zei: 'Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede'. Bij Simson was het Nazireeër - zijn alleen maar een uiterlijke zaak. Innerlijk was hij geen Nazireeër, want hij opende zijn hart voor Filistijnse vrouwen. Het was goed in zijn ogen, of met andere woorden: 'Ik wil dat!' Dat is vandaag de dag een probleem voor gelovigen, jong en oud: Ik wil dit en ik wil dat'. 'Ik denk zus en ik denk zo'. 'Ik vind dit en ik vind dat'. De Heer vraagt ons of wij ons eigen 'ik' willen inleveren en alleen maar de vraag stellen:

'Heer, wat wilt U dat ik doen zal?' Dat is zelfverloochening.

Daar spreekt het Nazireeërschap van. De lange haren spreken van toewijding. Voor de vrouw is het lange haar een eer, voor de man is het een oneer, een schande (1 Kor. 11:14). Dit betekent: als wij de Heer toegewijd willen leven, is ons leven in de ogen van de anderen vaak een schande. We worden gehoond en bespot. Niet eens door de wereld. De wereld respecteert vaak een gelovige die toegewijd leeft. Maar we zullen miskend en bespot worden door medegelovigen. Denk maar eens aan Maria van Bethanië. Zij was de Heer toegewijd. Van welke kant kreeg zij tegenwerking? Niet van de wereld, maar allereerst van haar zuster Martha, die niet begreep dat zij zo graag aan de voeten van de Heer Jezus zat en naar Hem luisterde (Luk. 10:38-42). Zij kreeg tegenwerking van een Judas (Joh. 12:4) en van de andere discipelen (Matth. 26:8) die niet begrepen waarom zij die kostbare balsem aan de Heer Jezus gaf. De toewijding van Maria van Bethanië (haar 'Nazireeërschap') bracht onbegrip en hoon. Maar wat zij gedaan had, was kostbaar voor het hart van de Heer Jezus en dat is het belangrijkste, ook voor ons.

Als we deze weg willen bewandelen, als we een 'Nazireeër' voor de Heer willen zijn, zullen we misschien niet begrepen worden door onze medegelovigen. Maar één ding moeten we vasthouden: het is kostbaar voor het hart van de Heer Jezus! En als we 'gegrepen' zijn (Fil. 3:12) door de heerlijkheid van de Heer Jezus, net als de apostel Paulus, dan jagen we ernaar om steeds meer van die heerlijkheid te zien, om die te grijpen en om die vast te houden.
(Wordt vervolgd).

Lessen uit het leven van Simson (4, slot)

(Richteren 13-16)

Nadat wij in de vorige overdenkingen hebben opgemerkt dat er voor de gelovige in dagen van diep verval een mogelijkheid is om de Heer toegewijd te leven, zagen we ook dat satan er alles aan doet om ons van Hem af te trekken, en onze harten ten aanzien van onze geliefde Heer te doen verkoelen. Daarvoor gebruikt hij alle middelen die hem ter beschikking staan. Toch geeft God in Zijn genade een mogelijkheid om 'met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven' (Hand 11:23).

Satan speelt in op de begeerten van onze 'oude natuur'. Hij wil ons afbrengen van een oprecht, aan de Heer toegewijd leven, en zal altijd trachten ons te doen struikelen. Aan het einde van deze overdenking zien we dat God in Zijn genade, als wij gefaald hebben in onze toewijding jegens Hem, een weg terug aangeeft.

5. De ondergang van een Nazireeër

In Richteren 16:4-21 lezen we van de ondergang van Simson, de Nazireeër.

In vers 4 zien we dat hij liefde opvatte voor Delila, een vrouw uit het dal Sorek. Deze Delila probeerde, op aandringen van de stadsvorsten van de Filistijnen, achter het geheim van zijn kracht te komen. Zij probeerde hem het geheim van zijn Nazireeërschap te ontfutselen. Maar eigenlijk was het Nazireeërschap van Simson innerlijk al lang verdwenen. Hij leefde niet afgezonderd. Hij was met een dode in aanraking geweest. Immers, hij had het karkas van een leeuw aangeraakt en een verse ezelskinnebak genomen om die als wapen te gebruiken. Nu kwam hij in het dal Sorek. Sorek betekent 'rode druiven'. Wat heeft een Nazireeër - die niets van de wijnstok mocht nuttigen - te zoeken in het dal van de rode druiven? Niets! Helemaal niets! Maar Simson had in zijn hart het Nazireeërschap al lang opgegeven. Alleen zijn lange haren spraken uiterlijk nog van zijn Nazireeërschap. En ook dat uiterlijke Nazireeërschap raakte hij nu kwijt, door zijn omgang met Delila.

Het lange haar spreekt onder andere van toewijding, van onderworpenheid en van afhankelijkheid. Het spreekt van het erkennen van het hoofdschap van Christus. De Heer Jezus is het Hoofd van het Lichaam, het Hoofd van de Gemeente. Ook op het persoonlijke vlak: Hij is de Heer van mijn leven. Als dat prijsgegeven wordt, is bijvoorbeeld het lange haar bij de zusters alleen maar een vlag die de lading niet meer dekt. De lange haren moeten 'gedekt' worden door een werkelijke toewijding, een werkelijk erkennen van het gezag van de Heer Jezus.

Toen bij Simson het lange haar werd weggehaald, werd bij hem uiterlijk weggehaald, wat er innerlijk al lang niet meer was. Innerlijk was Simson al lang geen Nazireeër meer. Het was alleen maar genade van God dat hij nog steeds zijn kracht bezat. Maar toen ook dat laatste weg was, zijn lange haren, toen nam God ook zijn kracht weg. Toen werd ook duidelijk in wat voor slechte geestelijke toestand hij zich bevond. Zijn kracht was weg, maar hij merkte het zelf niet. We lezen dat, toen zijn haren afgesneden waren, de HEERE van hem geweken was, maar dat hij het niet wist (Richt. 16:20). Simson was al lang geestelijk blind, voordat hij letterlijk blind werd. Simson was al lang innerlijk krachteloos, gebonden als hij was door zijn eigen begeerten, voordat hij letterlijk krachteloos werd. Simson werd keer op keer gewaarschuwd, maar hij sloeg er geen acht op.

In Zijn genade waarschuwt God ook ons. De Heer kent u persoonlijk. Hij vraagt: 'Waar is uw hart?' Ook zegt Hij heel persoonlijk: 'Mijn zoon, geef Mij uw hart' (Spr. 23:26)! De Heer is niet tevreden met onze tijd, met onze kracht, met onze portemonnee, nee, de Heer is alleen tevreden

als we ons hart aan Hem willen geven. Hij heeft alles aan het kruis voor ons gegeven en Hij vraagt nu of we uit wederliefde tot Hem ons hart aan Hem willen geven. Of we in deze tijd, waarin de Filistijnen heersen, een Nazireeër willen zijn, of we aan Hem toegewijd willen leven.

Als we gezegd hebben: 'Ja, Heer, ik wil graag een Nazireeër zijn!' dan mogen we ons leven aan Hem toewijden. Maar we moeten oppassen voor de gevaren. In het leven van Simson zien we waarschuwborden. Zulke borden aan de kant van de weg zijn heel nuttig. Als we in een auto rijden en alle waarschuwborden negeren, dan maken we onherroepelijk brokken. Als we als een Nazireeër willen leven, als we het leven van een toegewijd Christen willen leiden en we negeren de waarschuwborden, dan gaat het mis in ons leven. 1 Kor. 10:11 zegt het heel duidelijk: Dit zijn waarschuwingen ('waarschuwborden'), geschreven voor ons op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn. Als we deze waarschuwborden negeren, moeten we ons niet verwonderen dat we brokken maken in ons geestelijk leven, net als Simson.

6. Er is een weg terug

Gelukkig is er, door de oneindige genade van God, altijd herstel mogelijk als het mis is gegaan. Dat zien we aan het eind van het leven van Simson. Hij kreeg nog één keer zijn kracht terug. God kan en wil, in Zijn onbegrijpelijke genade herstel geven, als wij gefaald hebben. Hoe is de situatie waarin wij terecht zijn gekomen? Wat wij nog aan goeds hebben, hebben wij niet verdiend. Wij hebben allen gefaald, wij hebben allen gezondigd. Wij hebben het Woord van God losgelaten. Wat de Heer aan ons heeft toevertrouwd, hebben we niet bewaard. Doordat we ermee begonnen zijn innerlijk de dingen los te laten, worden ook de uiterlijke dingen steeds meer losgelaten.

Natuurlijk mogen we ons niet verheffen boven anderen. We willen ons éénmaken met het volk van God, we willen ons buigen onder de tuchtigende hand van de Heer en tegen Hem zeggen: 'Heer, wij hebben gezondigd, en wilt U in Uw genade, vanwege Uw grote Naam, herstel geven. Niet vanwege onze naam, want wat heeft het te betekenen of de mensen ons smaden of slecht van ons spreken. Het gaat toch om Uw heerlijke Naam die over ons is uitgeroepen'. Doet het ons nog iets als de Naam van de Heer onteerd wordt? De apostel Paulus moet tegen de Joden zeggen, dat door hun gedrag de Naam van God onder de volken gelasterd wordt (Rom. 2:24). En op grond daarvan mogen we roepen: 'Heer, wilt U in Uw genade, vanwege Uw grote Naam, herstel geven. Niet vanwege ons, want wij hebben het niet verdiend, maar vanwege Uw heerlijke Naam, vanwege de eer van de Naam van de Heer Jezus'.

Mogen wij in ons leven alleen maar dat éne zoeken, namelijk wat tot eer van de Heer Jezus is en wat dient tot opbouw van Zijn Gemeente. Is dat nog mogelijk in onze tijd? Hoe donker het ook was in de tijd van Simson, bij het volk van God, God had een antwoord: er is een weg terug. Hoe donker het ook is in onze tijd bij het volk van God, God heeft een antwoord: er is een weg terug. Het antwoord van God in een tijd van verval is nog altijd: het Nazireeërschap. Laten we Numeri 6 doorlezen en toepassen op ons eigen hart en leven. Het gaat er niet om dat we precies kunnen vertellen aan welke eisen de Nazireeër moet voldoen, maar dat we in de praktijk van ons leven dit ook werkelijk waarmaken, dat we werkelijk zelf een Nazireeër zijn.

Een ander voorbeeld van een Nazireeër is Samuël. Hij kon door de Heer gebruikt worden. We lezen van hem dat hij elk jaar een rondreis maakte en het volk onderwees in de dingen van de Heer, tot zegen van het volk (1 Sam. 7:15-17). Er kwam een opwekking en toen kon gehéél Israël strijden tegen de Filistijnen en hen verslaan: de beroemde slag bij Eben-Haëzer. Het was toen eigenlijk niet het volk, maar de Heer die de Filistijnen versloeg (1 Sam. 7:2-12). Ook voor Israël

gold: niet door kracht, noch door geweld, maar door de Geest van God (vgl. Zach. 4:6). Het was alles op grond van genade.

Laten we eindigen met de woorden van Barnabas die de gelovigen in Antiochië allen vermaande om met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven (Hand. 11:23). Deze vermaning hebben wij allen nodig, heel persoonlijk, en ook moeten wij elkaar daarin helpen, vermanen en bemoedigen. Het is niet de bedoeling van God dat wij, net als Simson, als individualisten door het leven gaan. De vermaning van de Heer voor ons is dat we persoonlijk moeten afstaan van ongerechtigheid en jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met allen die de Heer aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:19-22). De Heer wil niet dat we alleen de weg gaan, net als Simson.

Laat het leven van Simson een waarschuwing voor ons zijn: een gelovige is geen individualist. Ik heb u nodig en u hebt mij nodig, wij hebben elkaar nodig en samen, als wij de Heer aanroepen uit een rein hart, wil de Heer een uitweg geven, in welke situatie wij ons ook bevinden. Het loopt Hem nooit uit de hand, maar voor ons geldt de opdracht: 'Neem mijn leven, laat het Heer, toegewijd zijn aan Uw eer'.

U bent voor mij gestorven,
hebt 't leven mij verworven,
U bent mijn grootste schat.
Nu wil ik heel mijn leven
volkomen aan U geven,
daar U mij 't eerst hebt liefgehad.

Aan U wil ik slechts denken,
en 't harte niet meer schenken
aan 't zichtbaar goed der aard'.
U zult m' in vette weiden,
aan stille waat'ren leiden,
en voert mij eenmaal hemelwaart.

De rechterstoel van God en van Christus

Bij mijn weten wordt de uitdrukking 'De rechterstoel van God' of 'De rechterstoel van Christus' alleen gebruikt in Rom. 14:10 en 2 Kor. 5:10. In de eerstgenoemde Schriftplaats gebeurt dat met het oog op het voorkómen van het persoonlijk oordelen van elkaar. Het doel van de tweede Schriftplaats is ons op te wekken goed te doen. Het onderwerp op zichzelf is één van de meest ernstige en tegelijk ook één van de meest gezegende onderwerpen en dit des te meer wanneer wij het juist verstaan.

Ik geloof dat elke daad uit onze levens dan geopenbaard zal worden voor de rechterstoel, al naar de genade van God en Zijn wegen met ons in verbinding met onze eigen daden dan gekend zullen zijn. Wij lezen in Rom. 14:12 'Zo zal dan een ieder van ons voor zichzelf rekenschap geven aan God' en het Woord noemt in dit gedeelte de rechterstoel in verbinding met de vermaning aan de broeders om elkaar niet te oordelen vanwege dagen, spijzen of enig ander dergelijk ding. Ik ben geneigd te denken dat alleen de daden geopenbaard zullen worden. Maar al de eigen daden in ons leven, ook die waar anderen niets van weten, zijn zo nauw verbonden met onze innerlijke gevoelens, dat het, in zekere zin, moeilijk is onderscheid te maken tussen de daden en de gedachten op zich.

De daden openbaren de macht van de gedachten of van de gevoelens. Ik geloof dat het geheel van onze daden daar, voor de rechterstoel, tot in bijzonderheden zal worden getoond. Dit gebeurt voor ons echter niet alsof wij in het vlees zouden zijn en dus tot onze veroordeling, maar om aan onze eigen ogen duidelijk de genade te laten zien die zich met ons heeft beziggehouden, zowel toen wij wedergeboren als toen wij nog niet wedergeboren waren. In Gods raadsbesluiten ben ik uitverkoren van vóór de grondlegging van de wereld. Daarom denk ik dat mijn eigen geschiedenis voor de rechterstoel tot in details geopenbaard zal worden en parallel hieraan de geschiedenis van de genade en de barmhartigheid van God jegens mij. Waarom en hoe wij dit of dat deden, zal dan geopenbaard worden. Voor ons zal dat tafereel verklarend en niet gerechtelijk zijn. We staan niet in het vlees voor God. Wij zijn door Zijn genade in Zijn ogen gestorven. Maar als wij naar het vlees gewandeld hebben, zullen wij daar moeten zien hoeveel zegeningen wij daardoor verloren hebben en wat voor grote verliezen wij door eigen schuld hebben geleden. Aan de andere kant zullen de wegen van God met ons, die altijd wegen vol wijsheid, barmhartigheid en genade zijn, voor het eerst volkomen door ons gekend en verstaan worden. De levensloop van iedereen zal dan geheel doorzichtig zijn. Er zal gezien worden hoe u zwichtte en Hij u bewaarde, hoe uw voet uitgled en Hij u weer oprichtte, hoe dicht u bij gevaar en schande kwam en Hij door Zijn eigen sterke arm tussenbeide kwam.

Ik geloof dat dit overeenkomt met de bruid die zichzelf gereed maakt en ik beschouw dat als een wondervol ogenblik. Er zal dan geen vlees meer zijn dat veroordeeld moet worden, maar de nieuwe natuur zal dan ingaan in de volle kennis van de zorg en van de liefde die, in ware heiligheid en gerechtigheid en zelfs in genade, ons stap voor stap gevolgd hebben gedurende heel onze wedloop in de renbaan. Sommige gedeelten van ons leven die tot dan toe geheel onverklaarbaar waren zullen volledig onthuld en volkomen duidelijk worden. Sommige neigingen van onze natuur zullen dan volmaakt duidelijk in het licht gesteld worden, neigingen die wij misschien niet als zó verderfelijke en dodelijke hebben beschouwd als zij in werkelijkheid zijn, waardoor wij mogelijk nu aan een door ons niet juist beoordeelde tuchtiging onderworpen zijn, opdat wij die neigingen zouden doden. En wat meer is, wij zullen dan zien dat juist de struikelingen die ons nu onderdompelen in zo'n bittere smart, de middelen zijn geweest die door God werden gebruikt om ons voor iets nog veel verschrikkelijkers te bewaren.

Ik denk niet dat wij ooit vóór die tijd een volkomen kennis zullen hebben verkregen van de verdorvenheid van ons vlees. Hoe gezegend is het voor ons te weten dat dan naar het raadsbesluit

van God niet alleen alles van het vlees voorgoed voorbij is, maar dat dan ook het vlees ons niet langer zal aankleven! Aan de andere kant twijfel ik er niet aan dat de openbaring van de genade van God jegens ieder van ons persoonlijk zo schitterend, groots en indrukwekkend zal zijn, dat zelfs het besef van de verdorvenheid van het vlees dat wij hadden (zo dit daar al zou kunnen binnendringen) buitengesloten zal zijn door de grootheid van het bewustzijn van de overweldigende goedheid van God!

Waarom loochenen en doden wij het vlees dan niet als wij aan dat uur denken?

Geve de Heer dat wij dit meer en meer zullen doen, tot verheerlijking van Zijn genade!

Dit grote onderwerp van de rechterstoel brengt de ziel tot een werkelijk volledige kennis van onze persoonlijke positie voor God.

J.N.D.

Over het lichaam van Christus

Enkele Schriftplaatsen die ons over de heel bijzondere en heerlijke waarheid van het lichaam van Christus spreken zijn:

- 'En Hij is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, Hij die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen' (Kol. 1:18).

- '.....en Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als Hoofd boven alle dingen gegeven aan de Gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult' (Efeze 1:20-23).

Welke gelovige is niet geheel overweldigd geworden toen hij deze verzen voor de eerste keer bewust las en heeft toen niet gedacht: 'Dat moet ik verkeerd begrepen hebben!'

In Kol. 1:13-16 lezen wij dat deze 'Hij' van vers 18 *de Zoon van de liefde van de Vader is* en dat wij in Hem de verlossing, de vergeving van de zonden hebben. Dat Hij het beeld van de onzienlijke God is, de Eerstgeborene van de gehele schepping, omdat Hij de Schepper van het heelal is - van de hemelen en van de aarde en van alles wat daarin en daarop is - van engelen, mensen, dieren, ja van alles wat niet eeuwig is: dus van alles *behalve* God Zelf. En dat Hij dit alles voor Zichzelf geschapen heeft, dus voor Zijn eigen welbehagen en tot Zijn eigen eer en verheerlijking en nut. En dat alles ook nu alleen door Hem in stand gehouden wordt zoals ook in Hebr. 1 gezegd wordt: 'Die alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht'. En dan staat er dat Hij het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, is, *opdat* Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen. Hetzelfde zien we in de aangehaalde verzen van Efeze 1. Als Degene aan Wiens voeten alle dingen onderworpen zijn en die het Hoofd boven *alle* dingen is, is Hij aan de Gemeente gegeven. En die Gemeente is Zijn lichaam, zonder welke Hij niet volledig of 'een volheid' zou zijn! Zoals een menselijk hoofd niet compleet is zonder een bijbehorend menselijk lichaam.

Als *alle* dingen aan de voeten van Christus onderworpen zijn, valt de Gemeente daar dan niet onder? Als Hij gezet is boven elke naam die genoemd wordt en het Hoofd is boven alle dingen, is de Gemeente dan niet aan Hem onderworpen? Als 1 Kor. 15 : 27 ons zegt dat *alle* dingen aan Hem onderworpen zijn, *met uitzondering van Hem* die Hem alle dingen onderworpen heeft, hoe kan de Gemeente dan óók een uitzondering zijn? En hoe kan het mogelijk zijn dat die wonderheerlijke Persoon, de verheerlijkte Zoon des mensen 'onvolledig' zou zijn zonder de Gemeente - dat de Gemeente dus *nodig* is om Hem met alle eerbied gesproken 'aan te vullen en tot een volheid te brengen'?

Hier hebben we het hoogtepunt van Gods raadsbesluit, de kroon van al Zijn barmhartigheid, genade, liefde en wijsheid! 'Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders' (Rom. 8:29).

God wilde dat wij, krachtelozen, goddelozen, die zondaren en vijanden waren (Rom. 5:6-10) gelijkvormig zouden worden aan het beeld van Zijn Zoon - van Hem in Wie Hij al Zijn welbehagen gevonden had!

En deze gelijkvormigheid moest zó ver gaan, dat wij *broeders* van Hem zouden worden. Nu, als wij broeders van de mens geworden Zoon geworden zijn (en Hij erkent ons als zodanig; Hebr. 2:12; Joh. 20:17), dan moet er een zekere gelijkheid zijn, al kan het niet anders dan dat Hij de Eerstgeborene is en blijft onder vele broeders. En dan voelen we dat het onmogelijk zou zijn ons te begrijpen onder de 'alle dingen' die aan de voeten van Christus onderworpen zullen zijn. Hoewel de Heer Jezus de eerste plaats moet hebben - welke gelovige ziet niet alleen dat dit

noodzakelijk is, maar verlangt er ook naar met al de kracht van zijn ziel en zijn liefde - er is in zeker opzicht een gemeenschappelijke positie.

Maar hoe kunnen nietige mensjes als wij zijn, zelfs nadat wij verlost zijn van onze zonden, en onze boze natuur door God in het oordeel op het kruis weggedaan is, zodat we alleen in de waarde van het nieuwe leven, dat we in de nieuwe geboorte ontvangen hebben - het eeuwige leven - voor Hem staan, *broeders* worden van Hem, de mens geworden Zoon van God?

Welk intellect, mens of engel, kon dit vraagstuk oplossen? Niemand, dat is onmogelijk! Geen mens kan Gods aangezicht in Zijn wegen zien - geen mens of engel kan van te voren weten of bedenken welke weg God zal gaan. Pas als Hij die weg gegaan is kunnen wij daarna Zijn heerlijkheid zien (Ex. 33:20-23)! Gods wijsheid is in staat alle vraagstukken op te lossen, Zijn macht is in staat *alles* te volbrengen, en Zijn liefde is bereid *alles* te doen wat daarvoor nodig is - zelfs de grootste prijs die er zelfs ook voor God zijn kon, te betalen!

God gaf Zijn Zoon - de Zoon werd mens, opdat een ieder die in Hem zou geloven eeuwig leven zou hebben. Eeuwig leven - de Zoon Zelf, als een geheel nieuw leven door mensen te ontvangen door geloof in Hem (1 Joh. 5:12,13,20b). Eeuwig leven - een leven dat in staat is de Vader en de Zoon te kennen (Joh. 17:3), ja, dat de Vader en de Zoon kent! En de eniggeboren Zoon die vanaf alle eeuwigheid en tot in alle eeuwigheid in de schoot van de Vader was en is en zijn zal, openbaarde de onzienlijke God (Joh. 1:18; 1 Tim. 6:16). In Hem, '*God geopenbaard in het vlees*' zag ieder die de Heer Jezus zag, God. En waar God de Zoon één is met God de Vader en God de Heilige Geest (Kol. 1:19; 2:9), zag ieder die de Heer Jezus in Zijn leven op aarde zag, de Drie-enige God - zag ook de Vader. De woorden die Hij sprak waren de woorden van de Vader en de daden die Hij deed waren de werken van de Vader (Joh. 5:36; 7:16; 12:49; 14:31; 15:15). Daarom kon de Zoon zeggen: 'Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien!' (Joh. 14:9).

En Hij deed een werk op het kruis waardoor niet alleen de zonden en de boze natuur van hen voor wie Hij dat werk volbracht in oordeel weggedaan werden voor God, maar waarin God zó verheerlijkt werd, dat Hij *rechtvaardig* is als Hij hun alles geeft wat in het hart van de Drie-enige God was hun te geven en wat de Zoon voor hen vraagt (Joh. 17:9,15,21,24).

Zo is dan de Zoon mens geworden en heeft een menselijke geest, een menselijke ziel en een menselijk lichaam, zoals zij die Zijn broeders moesten worden.

Hij heeft het oordeel van God voor hen gedragen, zodat er geen oordeel meer voor hen is en er niets meer tussen hen en God is. Hij heeft Zichzelf als de uit de dood opgestane Zoon van God aan hen gegeven als hun leven, zodat zij dus de Goddelijke natuur deelachtig geworden zijn (2 Petr. 1 : 4). En Hij heeft hen opgetrokken tot Zijn eigen plaats ('Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' -Joh. 20 : 17) en dat op grond van het wonderbare werk dat Hij op het kruis volbracht. Zo heeft Hij dus alles gedaan wat nodig was om het raadsbesluit van God ten uitvoer te brengen.

Maar nu bleef er nog de grote vraag: hoe kunnen door Zijn werk verlost zondaren, hoewel ze alles ontvangen hebben wat we opgenoemd hebben, dezelfde plaats innemen als de Verlosser aan wie ze alles te danken hebben, Hij, die hoewel Hij waarachtig Mens geworden is, toch ook God de Schepper is? Als zodanig is Hij immers als Mens de Eerstgeborene van de gehele schepping en heeft Hij ook als Zoon des mensen er recht op dat alles onder Zijn voeten onderworpen wordt (Psalm 8). Dit zijn waardigheden die zij, verlost zondaren, *niet* hebben en onmogelijk kunnen hebben.

En dan zien we opnieuw de wonderbare wijsheid van God. Hij vormde al die verlost tot één

lichaam en verenigde dat lichaam met de waarachtig mens geworden Zoon van God, als een lichaam met zijn hoofd! Zoals al de miljoenen cellen van het menselijk lichaam samen dat lichaam vormen, omdat ze met elkaar verbonden zijn in de orde die de Schepper vastgesteld heeft, zo ook de Gemeente. God de Heilige Geest kwam daartoe op aarde om dat tot stand te brengen. Hij doopte al die enkelingen die het opstandingsleven van de Verlosser ontvangen hadden (Joh. 20 : 22) tot dit éne lichaam en verbond dat lichaam met Christus als Hoofd. En telkens als een mens bekeerd is en het volledige evangelie gelooft, wordt hij gezalfd en verzegeld doordat de Heilige Geest in hem komt wonen, en wordt daardoor tevens één met dat lichaam dat op de Pinksterdag van Hand. 2 gevormd is door de doop met de Heilige Geest (1 Kor. 12:13). Waar God de Heilige Geest dus de band is die alle leden aan elkaar en zowel persoonlijk als gezamenlijk aan Christus het Hoofd verbindt, is het duidelijk dat deze eenheid onverbreekelijk is!

Wat een wonderbare eenheid! En in Efeze, waar ons de heerlijkheid van de Gemeente voorgesteld wordt, wordt gezegd dat God Christus als een geschenk aan de Gemeente geeft, opdat Hij haar Hoofd zou zijn en zij dus werkelijk alles zou ontvangen wat God haar wilde geven. Hier zien we de volledige vervulling van Gods liefdesgedachten. Kan een hoofd iets bezitten waarin zijn lichaam niet deelt? Kan het een positie hebben waarin zijn lichaam geen deel heeft? Onmogelijk. En zo deelt de Gemeente dus in alles wat Christus heeft of zal hebben, want zij is Zijn lichaam. Nu begrijpen we waarom óók *de Gemeente uitgezonderd wordt*, als gezegd wordt dat met uitzondering van God alles onder de voeten van Christus onderworpen zal zijn. Zij is een deel van de Christus en heeft dus dezelfde positie als Hij.

En nu begrijpen we ook wat *een fundamentele betekenis de waarheid over de Gemeente als lichaam van Christus heeft*. Ze geeft uitdrukking aan de hoogste positie die schepselen zouden kunnen krijgen en hebben gekregen nadat ze de verworpen en gekruisigde Zoon van God in het geloof hebben aangenomen in de tijd van Zijn verwerping. Als lichaam van Christus heeft de Gemeente zó'n waarde voor God, dat Hij haar Zijn Zoon geeft om haar Hoofd te zijn, opdat ze alles zou ontvangen wat het deel van de Zoon is; alles wat in het hart van God was om haar te geven. God de Heilige Geest kwam met de speciale bedoeling op aarde wonen om haar tot dat lichaam te dopen en haar als zodanig met Christus te verenigen. En de Christus is naar Gods gedachten en naar Zijn raadsbesluit alleen volledig of tot volheid gebracht door Zijn vereniging met haar.

Maar de Schrift spreekt in dit verband niet alleen over de eenheid van het lichaam als geheel met het Hoofd, maar óók ten eerste over de eenheid van elk lid met het gehele lichaam èn ten tweede over de eenheid van elk lid met de andere leden persoonlijk. Het eerste vinden we uitvoerig in 1 Kor. 12: 'Gij zijt [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden' (vers 27); 'Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft en alle leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam zijn, zo ook de Christus'(vers 12). Het tweede wordt ons in Rom. 12 voorgesteld: 'Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben en de leden niet alle dezelfde werking hebben, zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus en elk afzonderlijk leden ten opzichte van elkaar' (vers 4-5).

Het opmerkelijke daarbij is, dat alleen in verbinding met de tijd dat de Gemeente *op aarde* is over *de leden* van het lichaam gesproken wordt. Als over het raadsbesluit van God gesproken wordt, zoals in Efeze 1, dan zien we wel het lichaam als geheel met Christus verbonden, maar er wordt niet over de leden gesproken. In het raadsbesluit van God, zoals dus de Christus in de eeuwigheid zijn zal, is het lichaam samengesteld uit alle Christenen vanaf de pinksterdag van Hand. 2 tot de opname van de Gemeente. Dan wordt er geen nieuw lid meer toegevoegd en geen lid meer verwijderd. Dan zal ieder lid eeuwig zijn vaste plaats in het lichaam hebben en

volmaakt die plaats innemen. Dan zal het gehele lichaam ononderbroken in volmaakte harmonie zijn met het Hoofd. Dan behoeft er niet meer over de leden afzonderlijk gesproken te worden in hun verhouding tot elkaar, of tot het lichaam, of tot het Hoofd, omdat dan alles Goddelijk volmaakt functioneren zal. Zolang een mens kerngezond is schenkt men immers geen speciale aandacht aan zijn hart, zijn nieren, zijn lever enz.

Maar in de tijd dat de Gemeente op aarde is, is dit anders. Er is van de pinksterdag tot de opname van de Gemeente geen ogenblik dat allen die naar Gods raadsbesluit een deel van de Gemeente zullen vormen, ook daadwerkelijk tezamen op aarde zijn. Als het laatste lid toegevoegd is wordt namelijk de Gemeente opgenomen. Tot zolang zijn alle leden er dus nog niet. Maar bovendien worden elk ogenblik leden door de lichamelijke dood uit het lichaam verwijderd. Zoals in ons natuurlijk lichaam ononderbroken cellen sterven en door nieuwe vervangen worden, zo is het ook met het lichaam van Christus op aarde. Volgens 1 Kor. 6 :15 zijn onze lichamen leden van Christus. Op het ogenblik dat het lichaam sterft houdt het dus op een lid van het lichaam van Christus te zijn. Als het weer opgewekt wordt zal het zijn plaats weer innemen. Om het beeld van een leger te gebruiken: ze zijn tijdelijk met verlof en niet in actieve dienst. *Daarom wordt in de Schrift het lichaam van Christus altijd gezien als het geheel van de op een bepaald tijdstip op aarde levende ware Christenen. Dat zal zo zijn tot de komst van de Heer, als de in Christus ontslapenen opgewekt worden en dan weer actief hun plaats innemen.* Dan zal het lichaam van Christus voltallig zijn zoals in het raadsbesluit van God vastgesteld, en zal zo eeuwig blijven.

Maar er is nog een dwingende reden waarom voor de tijd hier op aarde over de leden afzonderlijk gesproken wordt. De Gemeente is nog in de wereld waar satan vorst en god is en waar de zonde heerst. Haar leden hebben nog allen het vlees in zich en zijn helaas praktisch dikwijls niet in overeenstemming met hun positie. Zo moet de Schrift hen duidelijk voorstellen wat hun plaats is en hoe ze zich daarin te gedragen hebben, opdat het gehele lichaam goed functioneert. God heeft het lichaam van Christus niet samengesteld uit levenloze onderdelen, die alleen maar doen kunnen wat de fabrikant in hun mechanisme heeft vastgelegd. Hij heeft levende mensen genomen, die Hij door morele middelen tot bekering gebracht heeft en daarna toegerust met alles wat zij nodig hebben om ten volle de plaats in het lichaam in te nemen die zij gekregen hebben en de dienst die daarmee verbonden is. Dit gaat zover, dat zij, volgens 1 Kor. 12 en 14 in de dienst kunnen beschikken over de kracht van God de Heilige Geest. Maar als levende kinderen van God (en geen poppen) zijn ze verantwoordelijk alles volgens hun verhouding met de Heer en met God te gebruiken, maar ze kunnen het ook anders doen. Helaas weten we uit ervaring hoe droevig het hierin met ons gesteld is!

Als we begrepen hebben hoe in onze verbinding met Christus en met elkaar, zoals voorgesteld in de uitdrukking 'lichaam van Christus' of 'de Christus', de eeuwige gedachten van God verwerkelijk zijn, zien we hoe noodzakelijk het is dit praktisch te verwezenlijken. En ook dat iedere afwijking fundamentele schade berokkent aan het lichaam van Christus, en Christus persoonlijk praktisch berooft van Zijn plaats als Hoofd van Zijn lichaam en van alles wat dit inhoudt! Daarom worden we herhaaldelijk vermaand ons bewust te zijn van onze plaats in het lichaam en zo van onze verhouding tot ieder ander lid en bovenal tot Christus het Hoofd.

Zeker, in Efeze 4 : 3 wordt niet gezegd dat we de eenheid van het lichaam moeten bewaren, maar 'u beijverende de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede'. Maar is de eenheid van de Geest niet de door Hem tot stand gebrachte en voortdurend bewaarde eenheid van het lichaam van Christus? Het is te nadrukkelijker, omdat nu onze gedachten gericht worden op een Goddelijk Persoon en niet op mensen. Als er had gestaan: 'de eenheid van het lichaam te

bewaren' zouden we kunnen denken (zoals helaas velen nu ook zeggen) dat we ons nooit mogen afzonderen van gelovigen. Maar er wordt voorgeschreven de eenheid *van de Geest* te bewaren - dus dat wat *de Heilige Geest* tot stand gebracht heeft. Maar dat brengt de noodzakelijkheid mee, zich af te zonderen van alles wat *niet* door de Heilige Geest gewerkt is. Zo vermaant dezelfde Heilige Geest die Efeze 4 geïnspireerd heeft, ons in 2 Tim. 2 'ons af te zonderen van elkeen die belijdt een Christen te zijn, maar zich niet gereinigt heeft van alle ongerechtigheid'. We moeten ons beijveren de *door de Heilige Geest* tot stand gebrachte eenheid van het lichaam van Christus praktisch te verwezenlijken - en dat houdt in ons af te zonderen van alles wat daarmee in strijd is.

Wat een verantwoordelijkheid legt dat op ons! Het betekent, dat iedere Christen bij alles wat hij doet rekening moet houden met zijn verbinding met Christus als Hoofd en met de andere Christenen als leden van het lichaam van Christus. En hoeveel te sterker is dat als het gaat om het samenkomen als gelovigen en alles wat daarmee in verbinding staat. Dan is het duidelijk dat de leden van het lichaam alleen samen mogen komen 'vergaderd tot de Naam van Christus' (Matth. 18 : 20), waar Hem Zijn plaats als Hoofd praktisch gegeven wordt en alleen Hij alles regelen kan en geen mensen dit doen! Waar de grondslag van het samenkomen de door de Heilige Geest gevormde eenheid van het lichaam is, en dus alle leden van dat lichaam welkom zijn, tenzij de Heer Zelf in Zijn Woord veranderingen geeft. *Waar alle besluiten alleen maar de uitspraken van de wil van het Hoofd zijn, zoals ze die door biddend vragen hebben leren kennen.* Waar daarbij bedacht wordt dat deze besluiten niet alleen hèn raken die daar op die plaats samenzijn, maar het gehele lichaam waarvan zij de plaatselijke uitdrukking zijn. Dat ze dus *namens* het gehele lichaam besluiten nemen en dus niet alleen met eigen gedachten over de wil van het Hoofd te maken hebben, maar met de gedachten van alle leden van het lichaam, voorzover die werkelijk deze plaats praktisch innemen. Dat ze dus geen besluit nemen waarvan ze weten of vermoeden kunnen dat het de gewetens van geestelijke broeders in andere plaatsen niet bevredigt. In zo'n geval zullen ze wachten tot de Heer aan allen die geestelijk zijn dezelfde gedachten gegeven heeft.

Misschien zijn zij niet dicht genoeg bij de Heer, zodat ze niet juist zien wat de wil van de Heer in dit geval is. Dan heeft de Heer de tijd om hun beter inzicht te geven, als zij, opgewekt door de gedachten van anderen, zich opnieuw voor de Heer stellen om licht van Hem te ontvangen. Misschien zien zij het wel juist en zal de Heer de harten van de anderen overtuigen wat Zijn wil is. Maar ook in dit geval zou het onafhankelijkheid en een opzij zetten van de eenheid van de Geest zijn, als ze toch een besluit namen. Ook dan zouden ze zich tot een onafhankelijke vergadering maken die de grondslag van het samenkomen van de gelovigen verwerpt. Maar een besluit genomen in afhankelijkheid van de Heer en als uitdrukking van de overtuiging van het gehele lichaam van Christus op aarde heeft vanzelfsprekend geldigheid voor het gehele lichaam van Christus op aarde.

Ik heb net over '*de plaatselijke uitdrukking*' van het lichaam van Christus gesproken. Dit is het belangrijke beginsel dat we o.a. in 1 Kor. 12 : 27 vinden. Daar schrijft de apostel aan de gelovigen in Korinthe: 'En gij zijt [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden'. *De Gemeente van Korinthe droeg het karakter van het lichaam van Christus, omdat het dat deel van het lichaam was, dat in Korinthe zichtbaar werd.* Maar om te voorkomen dat zij denken zouden dat zij het gehele lichaam van Christus waren, staat er geen lidwoord voor 'lichaam' en ook niet voor 'Christus', zodat duidelijk is dat het kenmerkend is. En daarbij is het vervolg onmiddellijk: 'En God heeft sommigen in de Gemeente gesteld: ten eerste apostelen...' die er in Korinthe niet waren. *Trouwens ook al in het eerste hoofdstuk heeft de apostel er zorg voor gedragen dat er geen gedachte kon opkomen dat Korinthe een zelfstandige, onafhankelijke gemeente was.* De Brief behandelt uit-

sluitend plaatselijke toestanden en vragen in Korinthe. Maar als de apostel hen aanspreekt als: 'de Gemeente van God die te Korinthe is', haast hij zich hen te verbinden met 'allen in elke plaats die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer'. En herhaaldelijk verbindt hij hen ook in de inhoud van de Brief met de andere plaatselijke gemeenten (4 :18; 7 :17; 11:16; 14 : 34; 16 :1).

Geen plaatselijke vergadering is onafhankelijk van de andere vergaderingen, maar is alleen maar datgene wat van het gehele lichaam van Christus op aarde op die plaats zichtbaar is. Het lichaam is ook niet samengesteld uit al de plaatselijke vergaderingen samen, zodat we zo iets als een verbond van vrijstaande vergaderingen zouden hebben. De leden van de plaatselijke vergaderingen samen vormen het éne lichaam van Christus. En zo zijn die leden die in een bepaalde plaats samenkomen de uitdrukking van het lichaam, voorzover ze natuurlijk *als zodanig* samenkomen.

Daaruit volgt al, dat *een onafhankelijke vergadering géén uitdrukking is van het lichaam van Christus en niet erkend kan worden als een vergadering van God. Dat ze dus niet vergaderd zijn tot de Naam van Christus en hun besluiten geen kracht hebben voor het lichaam van Christus.* Ik spreek hier natuurlijk niet over onze zwakheid waarin we telkens falen en telkens belijden moeten dat we in strijd met de eenheid van het lichaam van Christus gehandeld hebben. Ik doel op een bewust en principieel karakter van onafhankelijkheid van een plaatselijke vergadering.

Maar hoe bedroevend moet dat zijn voor God die deze wonderbare eenheid tot stand gebracht heeft en daarin al Zijn wonderbare raadsbesluiten van liefde en wijsheid verwerkelijkt heeft; voor de Heilige Geest die speciaal naar de aarde gekomen is om deze eenheid tot stand te brengen en die er de kracht van is; voor de Heer Jezus, die zo praktisch beroofd wordt van Zijn plaats als Hoofd van Zijn lichaam en daardoor ook van de normale weg om naar al Zijn rijkdom te zegenen. Beware de genade ons de korte tijd tot de Heer komt!

H.L.H.

Uit Zijn volheid (1)

Johannes 1:14-18

'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader) vol van genade en waarheid. (Johannes getuigt van Hem en heeft geroepen en gezegd: Deze was het van Wie ik zei: Hij Die na mij komt, is mij vóór, want Hij was eerder dan ik). Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en [wel] genade op genade. Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft [Hem] verklaard' (Johannes 1:14-18).

Alles wat wij ontvangen hebben, hebben wij uit de volheid van de Heer Jezus ontvangen. Wanneer iemand geeft naar zijn vermogen, dan is het de vraag hoeveel hij bezit. Wie kan de volheid van de Heer Jezus in al zijn omvang beseffen? En uit die volheid hebben wij ontvangen, en wel genade op genade. Bovendien is de genade en de waarheid door Hem geworden. Wij allen hebben dus niet alleen genade ontvangen, maar ook waarheid. Waarheid die door Hem geworden is, alleen door het feit dat Hij als Mens naar deze aarde is gekomen. De Zoon van God heeft alles aan het licht gebracht, zodat wij nu alle dingen zó kennen zoals ze werkelijk zijn. En in de eerste plaats, vóór alles, heeft Hij God verklaard, zodat wij door Hem nu God mogen kennen.

Het is een wonderbaar feit, dat God verklaard is. En dat terwijl er van God geschreven staat, dat Hij een ontoegankelijk licht bewoont en dat geen mens Hem gezien heeft, noch zien kan (1 Tim. 6:16). Is dat niet met elkaar in tegenspraak? Daarbij gaat 'verklaren' nog veel verder dan 'zien'. Men kan iemand zien, zonder dat men hem nader kent. Hoe is het toch mogelijk dat wij, kleine onbetekenende schepseltjes, God nu mogen kennen? En dat geldt voor een ieder die de Heer Jezus in het geloof heeft aangenomen. Voor iedereen geldt: 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven' (Joh. 3:36). Ja, wij mogen de Vader en de Zoon kennen: 'En dit is het eeuwige leven, dat zij U [Vader] kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt' (Joh. 17:3).

Wij kennen de Vader nu, omdat de Heer Jezus, de Zoon van God, naar deze aarde is gekomen. Van Hem staat er in dit hoofdstuk geschreven: 'In het begin was het Woord' (vers 1). 'Het Woord' is hier een Naam van de Heer Jezus en die Naam betekent dat Hij de openbaring is van alles wat God in Zichzelf is. De Heer Jezus was in het begin, dat wil zeggen vanaf alle eeuwigheid, het Woord. Voordat er iets werd geschapen, was Hij er. Hij heeft geen begin. Hoe ver we ook in onze gedachten terug mogen gaan, terug tot vóór de grondlegging van de wereld, voordat de engelen werden geschapen - Hij was er altijd al, en Hij was het Woord, de openbaring van God. En Hij was niet alleen het Woord: 'het Woord was God'. Hij was Zelf God. Hoe zou iemand God ook kunnen openbaren, als Hij niet Zelf God zou zijn? De verzen Johannes 1:1-3 sluiten elke voorstelling, dat Hij Zelf een schepsel zou kunnen zijn, volledig uit: 'Alle dingen zijn door Hem geworden.' Alles is door het Woord, dus door de Heer Jezus geworden of geschapen. Hij is de Schepper van alle dingen, van het totale heelal, van alle engelen en van alle mensen.

We hebben van de Heer Jezus gelezen, dat Hij de eniggeboren Zoon is. Het begrip 'eniggeboren' kan ook worden weergegeven met 'enig, werkelijk uniek, onvergelijklijk, enig in zijn soort'. Het duidt dus aan, dat de Heer Jezus de Enige is Die in deze betrekking als Zoon tot de Vader staat. Vanaf alle eeuwigheid is Hij de Zoon van de Vader geweest en Hij zal dat altijd zijn. Alles wat een begin heeft, is door Hem geworden. Hijzelf heeft echter géén begin: 'Jezus Christus is gisteren en

heden Dezelfde en tot in eeuwigheid' (Hebr. 13:8).

Hij is echter niet alleen de Schepper van alle leven, in Hem is het leven in absolute zin: 'In Hem was leven, en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen' (Joh. 1:4, 5). In het Evangelie naar Johannes, waarin de Heer Jezus wordt voorgesteld als de Zoon van God, wordt vanaf het eerste hoofdstuk zeer duidelijk wat de wereld in haar diepste wezen is. Het licht maakt alles openbaar. Hij was het licht van de mensen. De mensen werden in Zijn licht openbaar. Zo zal het ook eenmaal zijn wanneer God door Hem het oordeel uitoefent (Openb. 20:11-15). Ook dan zullen de mensen in het volle licht van God staan. Niets zal er dan verborgen zijn. Ook wij, die in de Heer Jezus geloven, zullen eenmaal allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden (2 Kor. 5:10). Ook al kwam de Heer Jezus destijds niet om te oordelen – Hij kwam immers in de volheid van Gods genade - toch werden de mensen door Hem in het alles ontdekkende licht van God geplaatst.

En wat maakte het licht openbaar? Het maakte de duisternis openbaar. God is licht, en in Hem is in het geheel geen duisternis (1 Joh. 1:5). In de schoot van de Vader, in het huis van de Vader, daar waar de Vader en de Zoon vanaf alle eeuwigheid gewoond hebben, bestaat geen duisternis. Daar is alles in overeenstemming met de heiligheid van God. Maar hier op aarde, waar de mensen God niet kenden, heerste volledige duisternis. En deze duisternis werd openbaar door het licht. 'In Hem was leven, en het leven was het licht der mensen.' Dit licht kwam niet om ons mensen te verblinden, maar om onze ogen te verlichten, opdat we in Zijn licht zouden kunnen zien wie wij waren, namelijk duisternis: 'Want vroeger waart gij duisternis', staat er in Efeze 5:8. En wij moeten niet alleen onszelf leren kennen, maar ook leren zien wie God is in Zijn genade en heerlijkheid, zoals de Zoon Hem wilde openbaren.

Maar om God te leren kennen, hadden wij uiteindelijk niet alleen het licht, de openbaring van God nodig, maar ook leven. De Zoon van God kwam op deze aarde om ons te tonen wat licht was en om ons leven te geven, opdat wij in de tegenwoordigheid van God zouden kunnen leven. Dat is de heerlijke inhoud van Joh. 3:16: 'Want zó liefheeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.'

Hoe rijk aan inhoud zijn toch die twee woorden 'eeuwig leven'. Helaas wordt deze uitdrukking slechts heel weinig begrepen. 'Eeuwig leven' wil niet alleen maar zeggen dat wij een leven hebben dat nooit zal eindigen. Een leven dat niet eindigt hebben de mensen die niet in de Heer Jezus geloven ook, maar daarom hebben ze nog geen eeuwig leven. Eeuwig leven is leven dat niet alleen geen einde heeft, maar ook geen begin! Een bijzonder kenmerk van het eeuwige leven is namelijk, dat men daardoor de Vader en de Zoon kent (Joh. 17:3). Door het eeuwige leven kennen wij God als Vader en de Heer Jezus als de Zoon van de Vader. Wij kennen in zekere zin de Vader zoals de Zoon Hem in eeuwigheid gekend heeft, en wij kennen in zeker opzicht de Zoon zoals de Vader Hem in eeuwigheid gekend heeft, voorzover dat aan ons schepselen tenminste gegeven is. En dat was alleen daardoor mogelijk, dat wij het leven van de Zoon van God ontvingen. Hij is de waarachtige God en het eeuwige leven (1 Joh. 5:20). En wij hebben Hem als ons leven ontvangen. In deze zin staat er in Kolosse 3:4: 'Wanneer Christus, ons leven, zal geopenbaard worden...'

Zo begrijpen wij welk een verheven feit het is, dat de Heer Jezus naar de aarde is gekomen. Hij werd Mens. Slechts op deze wijze kon Hij God aan ons openbaren en de Vader verklaren. De Heer Jezus kende de Vader van eeuwigheid af. Hij was vanaf alle eeuwigheid in de schoot van de

Vader. En als Hij nu mijn leven is, dan ken ik door dit leven eveneens de Vader. En toch lezen wij nooit in het Nieuwe Testament dat wij dit leven in onszelf hebben. Gods Woord is in alles zeer nauwkeurig. Wij hebben het leven in de Zoon: 'En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven gegeven heeft en dit leven is in Zijn Zoon' (1 Joh. 5:11). Hij is ons leven! Wie dat werkelijk begrepen heeft, zal nooit aannemen dat hij weer verloren zou kunnen gaan. Hoe zou iemand die opnieuw geboren is, het eeuwige leven weer kunnen verliezen? Ja, wij hebben het leven niet in onszelf; Hij is ons leven. 'Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet' (1 Joh. 5:12) en 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven'. (Joh. 3:36).

Zo kwam de Zoon van God uit de hemel op deze aarde. Hij kwam tot de mensen die Hij had geschapen, maar zij kenden God niet. Zij bevonden zich in de duisternis. Hoe zouden mensen die in de duisternis zijn God ook kunnen kennen Die licht is en in Wie in het geheel geen duisternis is (1 Joh.1:5)? In de duisternis is er geen licht; daar kan men niets onderscheiden. Het behoort juist tot het wezen van de duisternis dat daar geen enkel licht is. Normaal gesproken moet de duisternis wijken op het ogenblik dat er licht in de duisternis binnendringt. Maar wij hebben gelezen dat het licht in de duisternis scheen, toen de Heer Jezus op deze aarde kwam, en dat de duisternis het toch niet begrepen heeft. De duisternis bleef. Het licht deed deze duisternis niet verdwijnen. Dat was de toestand van de mensen. In deze wereld, waarin ook wij leefden, kwam de Zoon van God binnen als het licht der mensen. Daardoor werd volledig openbaar, dat de mensen duisternis waren. De mensen verkeerden niet in een toestand om gemeenschap met God te kunnen hebben.

Door de komst van de Zoon van God werd duidelijk dat de mens God niet kende en zelfs niet in staat was God ook maar enigszins te kennen. Maar toen Hij kwam, kwam Hij niet alleen om de mensen te verlichten, maar ook opdat zij die in Hem zouden geloven, dit leven, het eeuwige leven, zelf zouden kunnen ontvangen. Hij wilde ons invoeren in de gemeenschap met de Vader die vanaf alle eeuwigheid Zijn deel was!

(Wordt vervolgd)

H.L.H.

Uit Zijn volheid (2, slot)

'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader) vol van genade en waarheid. (Johannes getuigt van Hem en heeft geroepen en gezegd: Deze was het van Wie ik zei: Hij Die na mij komt, is mij vóór, want Hij was eerder dan ik). Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en [wel] genade op genade. Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft [Hem] verklaard' (Johannes 1:14-18).

'Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond' (vers 14). Hoe zouden wij God ooit hebben kunnen leren kennen, als de Heer Jezus niet vlees was geworden, d.w.z. als Hij niet Mens was geworden? God bewoont een ontoegankelijk licht. Maar in de Persoon van de Zoon van God kwam God op deze aarde. Zo konden de mensen God zien. Zo beschrijft de apostel Johannes het later in zijn eerste Brief: 'Wat van het begin af was, wat wij gehoord, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd en onze handen betast hebben betreffende het Woord des levens' (1:1).

Hij werd vlees. Dat houdt in dat Hij er tevoren was. Alle mensen zijn vanaf hun begin vlees en dat betekent dat zij voordien niet bestonden. In deze zin is geen mens vlees geworden. Wij waren vlees van ons allereerste begin af aan.

De Zoon van God werd vlees. Hij was God en werd tevens Mens, God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). Wat een wonderbaar feit is het toch dat de Schepper van de hemel en van de aarde op aarde kwam en als een Mens hier op aarde geboren werd. In de geest gaan we naar Bethleem en zien daar in de kribbe de Heer Jezus als een kindje liggen. Tegelijkertijd was Hij God de Zoon. Dit kleine Kind in de kribbe was de openbaring van de almachtige God. Later zal Hij eens wederkomen op deze aarde als de Rechter, in macht en grote heerlijkheid. Dan zal Hij ogen hebben als een vuurvlam (Openb. 1:14 en 19:12). Destijds kwam Hij als een klein Kind. Was Hij toen niet het toonbeeld van hulpeloosheid? Maar daar zien wij wat in het hart van God was; Hij wilde Zichzelf in grote genade en liefde aan de mensen openbaren. God was bezielde door het verlangen om verloren zondaars te redden en hen aan Zijn hart te brengen. Zo was de Zoon van God, toen Hij in grote ootmoed en nederigheid op deze aarde kwam, vanaf het begin de openbaring van God. Hij was HET WOORD, het Woord dat vlees is geworden, opdat wij mensen Hem met onze ogen zouden kunnen zien en met onze oren zouden kunnen horen. Op deze wijze konden wij God leren kennen zoals Hij werkelijk is.

De man die dat hier beschrijft was bijna drie jaren ononderbroken bij de Heer Jezus. Van dat wat hij meegemaakt heeft, schrijft hij: 'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader, vol van genade en waarheid' (vs. 14). Hoe was het mogelijk dat de mensen die in Nazareth meemaakten hoe de Heer Jezus opgroeide, Zijn heerlijkheid niet zagen? Toen de Heer, nadat Hij Zijn dienst was begonnen, weer in Zijn vaderstad kwam, vroegen de mensen daar: 'Is Deze niet de zoon van de timmerman?' (Matt. 13:55; vgl. Mark. 6:3). Hoe kwam het dat de broeders van de Heer Jezus, die tientallen jaren met Hem samen waren, niet in Hem geloofden? (Joh. 7:3-5). Ondanks al de goede dingen die Hij deed, geloofden zij niet in Hem! Zij waren allen in de duisternis. Zij konden Hem niet begrijpen en Zijn heerlijkheid niet zien. De Schepper kwam tot Zijn schepselen, maar zij kenden Hem niet; zij wilden Hem niet en verwierpen Hem. Toen Hij als het licht in de wereld kwam, werd de duistere, zondige toestand van de wereld openbaar. De mensen hadden geen verbinding met God, ze stonden vijan-

dig tegenover Hem.

Toen de Zoon van God in deze wereld kwam, kwam Hij echter niet alleen als het licht dat alles openbaar maakte. Hij openbaarde niet alleen waarheid, maar ook oneindige genade. Deze mensen, die zo verdorven waren en die God eigenlijk alleen maar kon oordelen, moesten Gods genade leren kennen. God wilde hen in Zijn genade een plaats geven die geen enkel schepsel ooit ontvangen had. Deze plaats heeft God niet voor engelen bestemd, noch voor Michaël, noch voor Gabriël. Deze plaats had alleen de Zoon van God van eeuwigheid af ingenomen. Deze mensen zouden door Gods genade eeuwig leven als een geschenk ontvangen; God wilde hen een plaats geven in Zijn Huis. Daar zouden ze als Zijn kinderen zijn. Het Vaderhuis is de niet-geschapen hemel, waar de drie-enige God vanaf alle eeuwigheid gewoond heeft.

‘De genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden’ (vs. 17). Ik herhaal: de waarheid maakt openbaar wie de mens als gevallen, zondig schepsel is. Bovendien maakt zij openbaar dat God licht is. Dezelfde waarheid openbaarde echter wat er in het hart van God was, namelijk dat Hij niet alleen licht is, maar ook LIEFDE. En de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is - in de plaats van de bron van de liefde - openbaarde vanuit die plaats God. Hij heeft deze plaats van de innigste genegenheden van de Vader nooit verlaten. God is niet alleen geopenbaard, maar wij kennen nu het hart van God, Zijn oneindig grote liefde door Jezus Christus.

‘Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd.’ Vanwaar wist de evangelist Johannes dat deze heerlijkheid de heerlijkheid van een Eniggeborene van de Vader was? Dat kon hij alleen maar weten, omdat hij de Vader kende. Ik kan dan pas van een zoon zeggen dat hij op zijn vader lijkt, als ik zijn vader ken. En vanwaar kende Johannes de Vader? Hij kende Hem omdat de Heer Jezus God als Vader had geopenbaard. Later lezen we in dit Evangelie hoe de Heer tegen Zijn discipelen zei: ‘Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien’ (Joh. 14:9). Johannes heeft gedurende al de tijd dat hij bij de Heer Jezus was, Zijn woorden gehoord. En op een andere plaats zegt de Heer, dat de woorden die Hij sprak de woorden waren die de Vader Hem gegeven had. De werken die Hij deed, waren de werken die de Vader Hem gegeven had. Door alles wat Hij deed, openbaarde Hij de Vader. Het was het welbehagen van de gehele Volheid van de Godheid, dus van de drieënige God, om in Hem te wonen (Kol. 1:19; 2:9). Wie Hem zag, zag dus de Vader. Wie Hem zag, zag de Zoon. En wie Hem zag, zag God de Heilige Geest. Want alles wat Hij deed, deed Hij in de kracht van de Heilige Geest. En zo zag Johannes in de Heer Jezus de heerlijkheid als van een Eniggeborene van de Vader.

Ook Johannes behoorde ooit tot hen van wie het Woord van God zegt: ‘Er is niemand die verstandig is; er is niemand die God zoekt...er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één’ (Rom. 3:11-12). Johannes was precies zó zoals wij waren. Maar dan zien wij wat de genade bewerkt doordat de Heer Jezus op deze aarde is gekomen. Hij heeft het plan der verlossing uitgevoerd dat in het hart van de Vader was. Verloren zondaars zijn opgetrokken uit de duisternis, het voor eeuwig ver verwijderd zijn van God, en uit het eeuwig oordeel. Hij zal hen brengen naar de plaats van eeuwig licht en eeuwige liefde, daar waar eeuwige blijdschap in de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus hun deel zal zijn; ja, niet alleen naar een plaats in de hemel, maar in het Huis van de Vader van de Zoon. Zij mogen daar delen in de positie van de Heer Jezus, doordat ze zonen van God zijn geworden.

Wat betekent deze Persoon, Die zoveel oneindig heerlijke dingen tot stand gebracht heeft, voor onze harten? Hij is de Schepper van hemel en aarde. Hij heeft ons, geringe schepselen, zó rijk willen maken dat Hij daarvoor bereid was Zich te vernederen, om als een klein Kind geboren te

worden en in een kribbe gelegd te worden. Tevens was Hij bereid de vijandschap van de zijde van de mens te verdragen. Hij had geen plaats waar Hij het hoofd kon neerleggen (Matth. 8:20). En tenslotte was Hij bereid Zich aan het kruis te laten nagelen om daar geoordeeld te worden voor de zonden van hen die in Hem zouden geloven. Daar op het kruis werd Hij tot zonde gemaakt (2 Kor. 5:21). Hij moest op het kruis sterven onder het oordeel van een heilig en rechtvaardig God.

De Heer Jezus heeft dat gedaan, omdat Hij de genade en de liefde van God wilde openbaren. Ja, Hijzelf had ons mensen lief. Kunnen wij deze liefde begrijpen, zoals het in Hooglied 8:6,7 staat: 'De liefde is sterk als de dood; de naijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen; vlammen des HEE-REN. Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten'? Dat was Zijn liefde! De prijs die Hij voor onze redding moest betalen, was voor Hem niet te hoog. Hij had de Zijnen lief tot het einde, d.w.z. tot het uiterste. Hij was bereid voor hen te sterven.

En voor wie heeft Hij dat gedaan? Voor ons die verloren zondaars waren. Voor Zijn eigen schepselen die in opstand tegen God verkeerden, en Hem niet wilden aannemen toen Hij op deze aarde kwam. En in feite konden zij ook niets met Hem van doen hebben, omdat ze door en door duisternis waren.

'Johannes getuigt van Hem en heeft geroepen en gezegd: Deze was het van Wie ik zei: Hij Die na mij komt, is mij vóór, want Hij was eerder dan ik. Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en [wel] genade op genade' (vs. 15-16). Kan ieder van ons zeggen dat hij uit Zijn volheid heeft ontvangen? Hebben wij werkelijk allen deel aan deze genade? Als u de Heer Jezus nog niet in het geloof als uw Heiland hebt aangenomen en uw zonden nog niet hebt beleden, dan hebt u geen deel aan deze genade.

Wanneer Johannes hier schrijft 'wij allen', dan zijn daarmee allen bedoeld die in Hem geloven en daardoor genade hebben ontvangen, omdat zij daarnaar verlangd hebben. Zij hebben allen uit Zijn volheid ontvangen, en wel genade op genade, d.w.z. de ene genade na de andere, steeds weer nieuwe genade.

De eerste genade die wij ontvingen, was het bewustzijn dat we verloren waren. De tweede genade die wij ontvingen, was het nieuwe leven dat Hij ons gaf. De derde genade die wij ontvingen, was dat ons oog op de Heer Jezus werd gericht en dat we zagen dat Hij voor ons op het kruis gestorven is. Hij heeft ons de vrede met God geschonken. Zo heeft Hij ons steeds weer nieuwe genade geschonken. Het is genade, dat we steeds meer mochten verstaan van wat Hij ons alles gegeven heeft. Zo beleven we genade op genade in ons leven hier op aarde, in alles waarin we Zijn hulp nodig hebben. En tenslotte zal Hij ons in Zijn genade opnemen van deze aarde en ons invoeren in het Huis van Zijn Vader. Genade zal ons daarheen brengen waar Hij altijd gewoond heeft en waar Hij ook nu is. Wij zullen Hem daar gelijk zijn, want we zullen Hem zien zoals Hij is (1 Joh. 3:2).

In het Vaderhuis is alles de openbaring van de heerlijkheid van de Vader en van de Zoon. Deze heerlijkheid zullen wij aanschouwen. Zij zal ons deel zijn. Ze is nu al ons deel, maar dan zullen wij dat alles in volmaaktheid in ons kunnen opnemen en ons erin kunnen verblijden. Hoe wonderbaar zal het zijn, als Hij komt om ons tot Zich te nemen en wij dan voor de eerste keer Zijn stem zullen horen. We zullen Hem tegemoet gaan in wolken in de lucht. Dan zullen we altijd bij Hem

zijn (1 Thess. 4:14-18). Hij zal ons in het Vaderhuis invoeren. Daar zal Hij Zich omgorden, ons aan de tafel doen aanzitten en naderkomen om ons te bedienen met al de kostbaarheden van de hemel die daar tot in alle eeuwigheid gevonden worden (Luk. 12:37). Dat alles is genade. Hij heeft het voor ons bereid en heeft daarvoor de hoge prijs van Zijn leven op het kruis betaald.

Hij zal ons nooit op onze weg die wij hier nog op deze aarde te gaan hebben in de steek laten. We zijn in Zijn hand. Hij zal ons veilig naar het doel leiden. Hij zal ons zó leiden, dat we toebereid worden om alles te ontvangen wat dan ons deel zal zijn. En daarbij mogen wij nu reeds, in deze tijd, de Vader en de Zoon kennen, gemeenschap met deze Goddelijke Personen hebben en daarin volkomen blijdschap genieten.

Uit Zijn volheid' **hebben** wij – niet: zullen wij - allen ontvangen, en wel genade op genade. Hoe rijk zijn wij door Hem geworden, door de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven! (Gal. 2:20)

H.L.H.

Het betrouwbaar doorgeven van de waarheid van de Schrift

(Gen. 26:12-25; Joh. 17:16-21; 2 Tim. 2:1-3)

Bij het lezen van deze Schriftplaatsen denk ik aan het betrouwbaar doorgeven van de waarheid van de Schrift. Wij leven in dagen waarin vele welbekende verzen verminkt worden. Foute vertalingen en verkeerde toepassingen komen in overvloed voor. We hebben dit onlangs gehoord bij de toepassing die gemaakt werd van Jozua 7:11 en 1 Korinthe 14:34-35. Ik geloof dat het noodzakelijk is dat wij leren te erkennen, te waarderen en hoog te schatten wat ons door onze geestelijke vaders als een geestelijke erfenis is nagelaten.

Genesis 26 gaat over een vader en een zoon - Abraham en Izaäk. Johannes 17 laat ons in die wonderbare samenspraak van de Zoon met de Vader het grote onderwerp zien van de heilige betrekking tussen de Vader en de Zoon. En met deze ware en volmaakte Zoon van de Vader is niemand te vergelijken! Hij wilde waarachtig Mens worden en nam vrijwillig de plaats van onderwerping aan Zijn Vader in. Als waarachtig Mens is Hij tevens een volmaakt voorbeeld voor ons. En 2 Timotheüs 2 spreekt ons over de apostel Paulus en zijn geliefd kind Timotheüs. Uit deze gedeelten leren wij hoe zonen waarderen wat hen door hun vaders gegeven is. Wij zien ook hoe de vaders wensten en ernaar verlangden dat datgene wat aan hun zonen werd toevertrouwd in al zijn zuiverheid en in zijn volle rijkdom, zegen en heerlijkheid zou worden bewaard. Ondanks al de aanvallen van de grote mannen - de Filistijnen, de intellectuele reuzen - is het noodzakelijk om te bewaren wat aan ons gegeven is. Het is belangwekkend om op te merken dat het eerste wat David deed, toen hij voor het eerst zulke mannen ontmoette, was het hoofd van de reus af te houwen en het naar Jeruzalem te brengen (1 Sam. 17:51,54). De ware plaats van de schedel - Golgotha (Joh. 19:17) - werd definitief aangewezen en getoond in de dood van de Heer Jezus.

Genesis 26:12-25

Wanneer wij Izaäk bezien in Genesis 26, dan leren we dat wij allereerst de geestelijke dingen die wij bezitten naar waarde moeten leren schatten voordat wij ze kunnen bewaren. We moeten ook eerst hun ware karakter leren kennen voordat we hen een naam kunnen geven. Dit kenmerk - in staat te zijn de dingen bij hun juiste naam te kunnen noemen - is er één waaraan onder ons vandaag de dag helaas een groot gebrek bestaat. Wij falen er zo vaak in de dingen hun ware naam te kunnen geven en staan volkomen hulpeloos als het erom gaat te begrijpen of kwesties worden veroorzaakt door onoplettendheid, zwakheid, of eigenzinnigheid. Ik geloof dat wij allen die bekwaamheid behoren te verwerven om de dingen bij hun ware naam te kunnen noemen.

In Genesis 1 vinden wij dat God aan vijf dingen een naam geeft. Hij geeft namen aan de dag, de nacht, de hemelen, de aarde en de zeeën. Dit hoofdstuk geeft wonderbaar onderwijs met betrekking tot ons persoonlijk leven. Wij vinden hierin de volgorde van de geestelijke oefening en groei die we moeten doormaken, voordat wij van de rust van God in Genesis 2 kunnen genieten en met Hem kunnen delen in de indrukwekkende grootsheid en pracht van het werk van Zijn eigen handen. Zo vinden wij in Genesis 1 dat het eerste ding dat van God een naam ontvangt 'het licht' is. En hoezeer hebben wij 'het licht' nodig! Zonder licht kan er niets bestaan. In het bijzonder in de tegenwoordige tijd moet er Schriftuurlijk licht voortgebracht worden om door te dringen in onze persoonlijke omstandigheden.

Maar net als bij Abraham kunnen wij nog niet rusten alleen op grond van het licht dat wij bezit-

ten. Stefanus zei: 'de God van de heerlijkheid verscheen aan onze vader Abraham.' Maar dit grote heerlijke licht voerde tot de tweede dag - tot scheiding of afzondering. Het eerste woord aan Abraham is: 'Ga uit' (Gen. 12:1). Na de eerste dag van het licht betreden we de tweede dag van de scheiding of afzondering. Vervolgens is er op de derde dag sprake van stabiliteit - de dag waarop het droge, het land, gezien wordt.

Stabiliteit (standvastigheid, bestendigheid) in ons geestelijk leven is een wonderbare blijvende en duurzame toestand, waartoe God wil dat we komen. Sommigen zijn geneigd te denken dat door afzondering niets anders dan een ramp ontstaat. Maar in ons leven als Christen ontdekken we dat geestelijke standvastigheid alleen maar kan volgen na afzondering!

Op de vierde dag gaat het om heerschappij of regering. Vandaag de dag denken velen dat de vergadering een soort democratie is waar zij vrij zijn om te doen wat ze zelf graag willen. Zij voelen zich vrij om besluiten van vergaderingen te betwisten, om het even waar ook ter wereld deze besluiten genomen zijn. Wat een aanmatiging voor welke Christen dan ook om zo'n grondslag in te nemen. Wij weten natuurlijk dat die democratie in Europa en Amerika welig tiert en doorgeslagen is. Vandaag zijn er veel problemen door de weigering van sommigen om zich te onderwerpen aan vergaderingsbesluiten.

Na de vierde dag vinden wij 'leven', leven in al haar verscheidenheid van gevarieerde vormen en kenmerken. Vormen van leven waarbij zelfs Petrus in Handelingen 10 moest worden rechtgezet in zijn erkenning van dat wat van God was.

Op de zesde dag leren wij de grote waarde kennen van Christus en de Gemeente, zodat we op de zevende dag met God kunnen rusten in de grootheid en heerlijkheid van alles wat Hij tot stand heeft gebracht.

In Genesis 26 ontmoeten we deze jonge man, Izaäk. Wanneer we zijn geschiedenis lezen, dan merken we op dat er niet veel over hem gezegd wordt dat hem onderscheidt! Het lijkt erop dat hij leeft in de schaduw van zijn vader. Hij begaat dezelfde misstappen als zijn vader, maar - Gode zij dank - hij doet ook dezelfde goede dingen als zijn vader. Hij bezaait het land, hij slaat zijn tent op, hij bouwt een altaar, en hij roept de Naam van de HEERE aan. Een man die leeft in de schaduw van zijn vader, waardeert wat zijn vader aan hem heeft nagelaten. Ik ben benieuwd wat voor waardering er in de harten is van de jonge mensen die vandaag hier zijn. God heeft jullie in de wereld gebracht op de meest gezegende ogenblikken van haar bestaan. Jullie leven in een tijd die koningen, priesters en profeten begeerd hebben te zien!

Denk aan mannen als David en Abraham. David verlangde er naar de tempel van God te zien en Abraham verlangde er naar de stad van God te zien. Beide zijn vandaag voor u voorhanden. Het zou het hart van Abraham ontroerd en in vervoering gebracht hebben de stad van God te mogen zien. Hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan God ontwerper en bouwmeester is. Hij zal haar natuurlijk in een toekomstige dag zien, evenals David al de heerlijkheid van de tempel van God in het vrederijk zal zien. Maar vandaag vormen de Christenen de tempel van God (1 Kor. 3:16-17 en 2 Kor. 6:16). En in het vrederijk, ja tot in alle eeuwigheid zal de Gemeente tevens de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem zijn, nederdalende van God uit de hemel, hebbende de heerlijkheid van God (Openb. 21:2,9-11).

Wij lezen dat Izaäk de waterputten of waterbronnen weer opgroef. Dat moet veel werk vereist hebben. Hoe ijverig moet hij zijn geweest om te bewaren en te genieten van dat wat van zijn vader was geweest. Hij zou gezegd kunnen hebben dat de bronnen ouderwets waren en tot een andere generatie behoorden. Hij zou gevraagd kunnen hebben naar iets dat moderner was,

meer eigentijds, met een element van iets nieuws. Iets dat de mensen aantrekt. Maar het hart van deze jonge man werd juist aangetrokken door dat wat zijn vader gedaan had en ondanks het nietig overblijfsel en de verwarring, ondanks al de activiteit van de intellectuele reuzen, wilde hij graag bezitten wat zijn vader hem had nagelaten. Want hij kende en waardeerde immers de onschatbare waarde daarvan! Hij was dan ook vast besloten om de prijs daarvoor te betalen.

En zo lezen wij dat Izaäk niet alleen dezelfde bronnen opgroef, maar dat hij hen noemde met dezelfde namen waarmee zijn vader hen genoemd had (Gen. 26:18). Vandaag veranderen Christenen graag namen. Zij willen hun organisaties en activiteiten meer acceptabel maken voor de wereld en maken gebruik van experts op het gebied van de public relations (het leggen en onderhouden van goede betrekkingen met hen met wie men zo graag contacten wil aanknopen) om hen hierbij te helpen. Maar Izaäk houdt eraan vast dat de namen die zijn vader gebruikt heeft ook voor hem goed genoeg zijn. Izaäk had geen verlangen om de Filistijnse termen over te nemen. De Christelijke waarheid die ons is nagelaten is 2000 jaar oud en er bestaat géén voortgaande ontwikkeling van de waarheid. Natuurlijk is er wel een ontwikkeling in mijn begrip ervan. Maar er is géén verdergaande ontwikkeling van de waarheid zelf. De apostel Paulus zegt: 'Daarom betuig ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van het bloed van allen; want ik heb niet nagelaten u de hele raad van God te verkondigen' (Hand. 20:26-27).

Zeker, wat goed genoeg was voor de apostel Paulus en voor de Efeziërs, is ook goed genoeg voor ons in deze tijd. Wanneer wij vandaag om ons heen kijken en al de door het intellect en de vernieuwing veroorzaakte verwarring zien, dan huiveren we als we eraan denken waar velen van ons over een paar jaar zullen zijn, als we niet onwrikbaar vasthouden aan een trouw doorgeven van de waarheid van de Schrift. Izaäk is er gelukkig mee dezelfde woorden en uitdrukkingen te gebruiken als zijn vader! (Gen. 26:18). Sommigen mogen misschien zeggen: 'Wat goed genoeg was voor onze vaders, is verouderd en niet in overeenstemming met onze moderne tijd met al zijn moderne uitdrukkingen. Maar zulke gevoelens hebben géén plaats in het hart van Izaäk. De Filistijnen geven hem geen rust, zodat hij in getrouwheid verder gaat in de strijd, maar de dag breekt aan dat God Zelf tussenbeide komt. Hij leert dat de strijd in werkelijkheid die van de HEERE is (Gen. 26:22-25).

Ongetwijfeld zouden velen neutraal willen blijven in zulke conflicten. Wij hoeven slechts het Boek der Richteren te lezen om de tragische gevolgen van neutraliteit te zien - de vloek van de jaren 1848 en daarna. Tucht is geen aangename zaak en velen weigeren haar ter hand te nemen. Sommigen zouden willen zeggen: 'Waarom is tucht noodzakelijk? Waarom groeten wij degenen die aan tucht onderworpen zijn niet (2 Johannes:10-11)? Waarom moeten wij ons laten betrekken bij iets dat onaangenaam is?' In Handelingen 5 zien we de zegen die het gevolg was van een tuchthandeling. Onmiddellijk nadat er tucht uitgeoefend is in deze zaak van leugen en bedrog van Ananias en Saffira lezen we in dat hoofdstuk: 'En er werden meer en meer gelovigen de Heer toegevoegd, menigten zowel van mannen als van vrouwen' (Hand. 5:14).

Johannes 17:16-21

Als we Johannes 17 lezen, realiseren we ons dat de verlangens van de Heer Jezus zich ook uitstrekken tot ons die leven in de twintigste eeuw. De Heer had wonderbaar grote en rijke hemelse dingen van Zijn Vader ontvangen. Hij gaf ze door aan Zijn discipelen. Johannes 13-17 herinnert mij in zeker opzicht aan een notaris die aan familieleden een testament voorleest. Hij maakt hun het legaat of de nalatenschap van de liefde van de Vader jegens Zijn Zoon en jegens ons bekend. Luister toch naar wat Hij mededeelt:

- 'Want alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, heb Ik u bekendgemaakt' (Joh. 15:15).
- 'Want de woorden die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven' (Joh. 17:8).
- 'En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die Gij Mij gegeven hebt' (Joh 17:22).
- 'Opdat de liefde waarmee Gij Mij liefgehad hebt in hen zij en Ik in hen' (Joh. 17:26).

Wat het hart van deze gezegende Persoon van de mens geworden Zoon uitstort, vindt zijn oorsprong in genen dele in de wereld met haar instellingen en genootschappen. Alles kwam uit het hart van de Vader, niet aangeraakt door de hand van een mens. Hier was iemand Die uit de hemel kwam met niets anders dan hemelse voorzieningen om de Zijnen te ondersteunen op een toneel waar alles tegengesteld was aan Zijn belangen.

2 Timotheüs 2:1-3

De grote vraag vandaag is: zijn de dingen die de apostelen ons hebben nagelaten nog een grote schat voor onze harten die we ongeschonden en ongerept willen vasthouden en toepassen? Wanneer wij naar 2 Timotheüs 2 gaan, zegt de apostel Paulus tegen zijn kind Timotheüs: 'Gij dan, mijn kind, sterk u in de genade die in Christus Jezus is; en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren.' De apostel Paulus is bezig de wonderbare waarheid van zijn bediening - de waarheid van Christus en de Gemeente - na te laten aan een jonge man. De apostel Paulus heeft iemand gevonden die een geestelijke zoon is - iemand die de dingen die apostolisch van karakter zijn (zoals bijvoorbeeld de gezaghebbende leer - en de daaruit voortvloeiende gemeenschap - van de apostelen) onwrikbaar wil vasthouden.

Timotheüs was in een geestelijke atmosfeer opgegroeid. Al op jonge leeftijd leerde hij de Schriften van het Oude Testament hoog te waarderen, zoals de Bereërs dat ook deden. De apostel Paulus kon het geloof van zijn moeder en zijn grootmoeder prijzen (2 Tim. 1:5), maar de Schrift gaat totaal voorbij aan de invloed van zijn vader en volstaat met de summiere opmerking dat hij een Griek was (Hand. 16:3). Sommigen van ons geven hoog op van het bestuderen van het Grieks, alsof de kennis van de taal op zichzelf zou kunnen bijdragen aan onze geestelijke toestand en ons dus meer geestelijk zou kunnen maken. Wanneer we vandaag naar Griekenland kijken, dan worden we er echter aan herinnerd hoe weinig daar nog gevonden wordt van de waarheid van Christus en de Gemeente.

Uit de opvoeding van Timotheüs leren ook wij de Schriften van het Oude Testament te waarderen (2 Tim. 3:14-16). Het is betreurenswaardig dat we in een tijd leven waar zoveel Christenen deze Schriften behandelen alsof ze van minder waarde zouden zijn dan die welke in het Nieuwe Testament gevonden worden. Alles wat we in de Schrift bezitten, van Genesis 1 tot en met Openbaring 22, is het Woord van God en moet dienoverkomstig behandeld worden. Deze Oudtestamentische Schriften werden namelijk speciaal voor de Gemeente geschreven! 'Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden der eeuwen gekomen zijn' (1 Kor. 10:11). Zie ook 1 Petrus 1:12. Wij weten dat ze in de toekomst een wonderbare zegen zullen zijn voor Israël en voor anderen. Denk er eens aan wat het voor het overblijfsel zal betekenen de woorden van de Psalmist in de mond te nemen: 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan wat kwaad is in Uw ogen' (Ps. 51:6). Wat zal Israël een gebruik maken van de Boetepsalmen!

Maar in deze tijd zijn alle Schriften voor de Gemeente gegeven, ja elke tittel en elke jota daarvan.

Wat de apostel Paulus naliet in zijn geestelijke nalatenschap, had hij van de Heer ontvangen. Wat een wonderbare positie voor elke dienstknecht om ook daarin te verkeren. Het doet ons denken aan Maria in Johannes 20. Daar staat: 'Maria Magdalena ging de discipelen berichten dat zij de Heer gezien en dat Hij haar dit gezegd had.' (vs.18). Dat zou een wonderbare aanbeveling zijn voor alle dienende broeders! Om alleen maar door te geven wat de Heer Zelf hun uitdrukkelijk gezegd heeft!

De apostel Paulus zoekt geen filosofen, doctors of beroemde geleerden. Hij zoekt trouwe mensen. De apostel Paulus overziet, net als de Heer Jezus, de eeuwen en denkt aan de trouwe mensen die de dingen zoals ze in het begin waren als een grote en kostbare schat zullen bewaren en doorgeven aan anderen. In hoeverre hebben wij ons vandaag de dag met volledige toewijding en enthousiasme eraan overgegeven om de dingen in al hun oorspronkelijke reinheid en zuiverheid te bewaren? Hoe gevaarlijk is het zich tot de Schrift te wenden alleen om uw gewijzigde positie, standpunt of mening te rechtvaardigen. En hoe vaak betrappen wij onszelf erop dat we dit doen. Wat is het daarentegen een zegen om ons tot de Schriften te wenden met een open hart en eenvoudig te zeggen, net als Samuël: 'Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort.' We zouden veel van onze huidige problemen kwijt raken indien ons enig verlangen zou zijn om te luisteren naar wat de Heer Jezus tot ons wil zeggen. De Schrift zal nooit onze diplomatieke en compromis - zoekende posities rechtvaardigen. Posities die we ons aanmatigen teneinde onszelf aanvaardbaar voor anderen te maken.

Moge de Heer onze harten bemoedigen en zegenen en ons vollediger toegewijd en beslist maken om vastberaden de ware apostolische grondslag vast te houden, zodat indien de apostel Paulus vandaag naar onze lokalen zou komen, hij dezelfde geestelijke gesteldheid zou aantreffen die hij zo goed kende in het begin. Wat een schok zou het voor de apostel Paulus zijn als hij vandaag sommige plaatsen bij ons zou bezoeken! De Heer Jezus zal Zijn dag hebben waarin Hij alles de revue laat passeren. Wat zal Zijn waardering en lof zijn van wat onder ons gevonden wordt? Hoe zullen wij tegenover Hem staan en Hem onder ogen komen in die dag? Zullen we door Hem herinnerd worden aan een weg van vernieuwing, een weg van het verdraaien van Schriftplaatsen om die passend te maken voor onszelf? Of zullen we door Hem gerekend worden onder hen die 'kleine kracht hebben, Zijn Woord bewaard hebben en Zijn Naam niet verloochend hebben' (Openb. 3:8)? Moge onze liefde en genegenheid voor Hem ons helpen het getuigenis in al haar eenvoud en zuiverheid in stand te houden.

Neil Short.

De gebeden van de heiligen

'En toen Hij dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vierentwintig oudsten voor het Lam neer; zij hadden elk een harp en gouden schalen vol reukwerk; dit zijn de gebeden van de heiligen ' (Openb. 5:8).

Deze laatste zinsnede is wel heel bijzonder, omdat ze verbonden is met de genade van God. Er zijn dingen waarvoor Zijn volk lijden ondergaat, dingen die Hij nooit vergeet. Al de gebeden van de heiligen worden als een schat voor God weggelegd. Hun tranen worden in Zijn fles gelegd en daar bewaard (Psalm 56:9). Wat? De smarten die ik vergeten ben, heeft God die vastgelegd in Zijn register? Is dat één van de dingen die zullen schitteren? Hij kan alles gebruiken tot Zijn heerlijkheid, maar kunnen ook de gebeden en verzuchtingen van een heilige bewaard worden en een speciale plaats hebben? Kunnen ze een aangename reuk voor God zijn?

De zondaar weet niets van dit alles, maar een arme verbroken gelovige kan zeggen: 'God denkt niet alleen aan mijn gebeden, maar Hij plaatst ze ook voor Zijn eigen troon, net zoals de kruik met manna, waarvan Hij wilde dat ze ter bewaring vóór Zijn aangezicht gezet zou worden, daar stond als een herinneringsteken van de weg, die Hij met Zijn volk door de woestijn gegaan was'. En zo zullen de gebeden van de heiligen daar spreken van hun bijzondere behoefte aan de aanwezigheid van God hier op aarde.

'Gouden schalen'. Het goud stelt voor het Goddelijk karakter waardoor de gebeden bewaard worden. Het reukwerk verspreidt haar aangename geur. Deze geur is altijd hetzelfde. Wordt dat gezegd van de gebeden van de heiligen? Jazeker! Niet één van hun gebeden gaat verloren. De Heer Jezus kent ze alle. Ze zijn altijd voor Gods aangezicht.
G.V. Wigram.

Strijden voor de Christelijke geloofswaarheid

'Geliefden, terwijl ik alle ijver had om u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, ben ik genoodzaakt u te schrijven en te vermanen om (tot het uiterste) te strijden voor het geloof, dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd' (Judas:3).

Het geloof waarover Judas spreekt, is niet het persoonlijk geloofsvertrouwen waarmee wij geloven, maar datgene wat geloofd moet worden: de geloofswaarheid. Wanneer dwaling de overhand krijgt en tegenstand de kop opsteekt, is het niet voldoende dat wij de waarheid moeten uiteenzetten: we moeten voor haar strijden. Dit brengt conflictsituaties met zich mee, maar als Christus wordt aangevallen en de waarheid op het spel staat, moeten we er - voor welk argument van Christelijke liefde dan ook - niet voor terugschrikken de goede strijd van het geloof te strijden.

Bovendien, het is het geloof waarvoor wij hebben te strijden; dat wil zeggen: de waarheid in haar totaliteit. We moeten niet alleen voor een speciale waarheid strijden. Dit heeft inderdaad plaatsgevonden, met als resultaat dat de waarheid als geheel verloren is gegaan en er sekten zijn gevormd om een bepaalde speciale waarheid te handhaven zoals: heiligheid, de tegenwoordigheid van de Geest, de eenheid van de kerk of de komst van de Heer.

Verder, laten wij er op letten dat het geloof waarvoor wij moeten strijden, het geloof is 'dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd'. Het woord 'eenmaal' heeft de betekenis van 'eens voor altijd'. Het laat geen toevoeging, wijziging, aanpassing, verzwakking of ontwikkeling toe. Er bestaat geen nieuwe mededeling van waarheid aan de heiligen. De geloofswaarheid is eens voor altijd aan hen overgeleverd. Wij mogen nog veel te leren hebben met betrekking tot de waarheid. God kan nieuw licht geven over de reeds geopenbaarde waarheid, en we moeten groeien in ons begrip daarvan. Maar de waarheid als zodanig is eens voor altijd overgeleverd.

Wij worden niet geroepen om te strijden tegen de dwaling. Vele oprechte gelovigen hebben dat gedaan en vormden kruistochten tegen verschillende vormen van opvallend kwaad. Er zijn inderdaad gelegenheden waar het strijden voor de waarheid het noodzakelijk maakt dat het kwaad aan de kaak wordt gesteld. Maar het hele leven en de grote belangen en opdrachten van het volk van God zijn verbonden met de waarheid, niet met de dwaling.

Judas zegt niet: 'Stel tot het uiterste de dwaling aan de kaak', maar: 'Strijd tot het uiterste voor het geloof'.

(Uit: 'The Lord is near').

H. Smith.

Spreek tot de Steenrots!

In het boek Numeri lezen wij over de letterlijke woestijnreis van het volk Israël. In de ervaringen van dit volk gedurende deze woestijnreis liggen voor ons als Christenen veel lessen opgesloten (1 Korinthe 10:11). Het was alleen Gods genade dat het volk Israël het einddoel bereikte, en bij ons is het niet anders. Hoezeer hebben ook wij die genade nodig, nu ook wij bijna aan het einde van onze geestelijke woestijnreis gekomen zijn. Het is goed om nu eerst Numeri 20:2-11 te lezen.

In Numeri 20 krijgt Mozes een heerlijke gelegenheid om Gods hart te openbaren, juist in een tijd waarin het volk in een toestand was van murmureren (weerstrevend morren), twisten, ontevredenheid, weerspanning en opstand. Helaas: Mozes sloeg de steenrots in plaats van ertegen te spreken. Eerder, namelijk in Exodus 17, lezen wij dat hij de rotssteen moest slaan, en dat hij dat toen metterdaad heeft gedaan. En het gevolg was zegen! In Exodus 17 vinden we immers een heerlijk beeld van Christus als Degene Die voor ons op Golgotha geslagen is. Vanuit de geslagen Rotssteen stromen de wateren - de levende wateren van de Geest van God - die op de Pinksterdag zijn gekomen óók om de harten van een vermoeid volk te verfrissen.

Maar hier in Numeri 20, is het volk bijna aan het eind van de woestijnreis, en opnieuw zijn ze dorstig. Zijn wij dat ook niet vaak? Of weet ü misschien waar in de geschiedenis van de Gemeente op aarde diezelfde levendige frisheid te vinden is die er eens was in het Boek der Handelingen? Waar vinden we die werkelijke eenheid? De gelovigen in de begintijd waren eendrachtig bijeen, één van hart en één van ziel. Waar is dat vandaag de dag te vinden? Droevig genoeg moeten we vaststellen dat het ontbreekt! Was het maar anders! Maar helaas, wij weten dat het er niet meer is. En we doen er goed aan de feiten onder ogen te zien. Misschien vragen we ons af wie hiervan de schuld is. Geliefde broeders, wijzelf zijn er de schuld van! En we moeten de feiten onder ogen zien. Wanneer er sprake is geweest van ook maar enige onenigheid onder het volk van God, enige onenigheid in een plaatselijke vergadering, enig ding dat niet overeenstemt met Gods Woord - wie is daarvan de schuld? Wijzelf toch immers?! Laten we ervoor oppassen niet eenvoudig met de vinger naar één persoon te wijzen. 'U te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede' (Ef. 4:3) is een opdracht voor ons allen persoonlijk. Wanneer wij dat willen doen, is het zo belangrijk dat wij in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God verkeren.

Mozes verkeerde daar. De vergadering van Israël kwam bijeen om te murmureren en te twisten. Hoe goed is het om dan te zien dat Mozes en Aäron weggingen van de vergadering naar de deur van de tent der samenkomst. Zij vielen op hun aangezichten voor God. Dat is het wat wij dringend nodig hebben: deze geest van tussenbeide - treden, van gebed en afhankelijkheid. In deze daad van Mozes en Aäron zien wij ongetwijfeld de verantwoordelijkheid van een ieder persoonlijk, ook als het gaat om het welzijn van het hele volk. Laten wij deze les ter harte nemen.

Maar wat deed het volk? Er ontstond ontevreden geklaag en getwist. Twisten en mopperen is het allereerste begin van verwijdering, van een scheuring. Stellen we onszelf wel eens de vraag of wij daaraan schuldig zijn? Aan dat geklaag, aan een geest van weerstrevend gemor? Vergeet niet dat zo'n gezindheid van klagen opstand tegen God is! Het betekent in feite dat we zeggen: 'God zorgt niet voor mij zoals Hij zou moeten doen', of: 'God zorgt niet voor de vergadering zoals het behoort'. Laten wij toch meer een geest van gebed hebben in plaats van een geest van geklaag en weerstrevend gemopper.

Ik weet dat er dingen zijn in de vergaderingen die niet in orde zijn. Laten we dat eerlijk onder

ogen zien. Dingen die niet zijn zoals zij behoren te zijn. Maar wat doen we er mee? Misschien hebben we nog wel het onderscheidingsvermogen en stellen we vast dat iets fout is. Maar brengen wij Gods genade in? Zijn genade die in staat is het verkeerde weer in orde te brengen?

Mozes wist dat de toestand van het volk niet goed was, en hij erkende dat hij zelf niet in staat was hieraan iets te doen. Zijn wij ons ervan bewust dat wijzelf niet in staat zijn iets te veranderen aan zo'n toestand? Wat doen we er dan mee? Laten wij ermee naar God gaan, en het in Zijn tegenwoordigheid brengen! We lezen bij Mozes en Aäron: 'En zij vielen op hun aangezichten'. Het gevolg was dat de Heer antwoordde. Weet u, de Heer zal antwoorden! Immers, Hij zegt: 'Waar twee of drie vergaderd zijn tot Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'.

We weten dat er één Gemeente is. Maar veronderstel nu dat niet die hele Gemeente het met elkaar eens is over de Schriftuurlijke grondslagen van het samenkomen, wat dan? Dan nog geldt uiteindelijk dat als er twee of drie zijn die vergaderd willen zijn tot de Naam van de Heer Jezus, zij de belofte hebben van de tegenwoordigheid van de Heer Jezus, wanneer zij tenminste bij elkaar worden gebracht in een oprechte geest van liefde tot Christus, door de kracht van de Geest van God en in een gezindheid van afhankelijkheid.

Mozes en Aäron bidden, en God geeft het antwoord. Wat een heerlijke genade! Waar zouden wij vandaag de dag in de woestijn zijn, wat zou er in het verleden van ons zijn geworden, wanneer de genade van God niet voortdurend aanwezig was geweest?

God handelt niet op de manier waarop Mozes hier handelt. God had tegen Mozes gezegd naar de steenrots te gaan en er tegen te spreken. Helaas verduisterde Mozes op dat moment als het ware het prachtige type. De steenrots was immers al geslagen; Christus is ééns voor altijd geslagen. De Geest kwam op de Pinksterdag en Hij blijft in de Gemeente. Hij blijft in elke gelovige en in de Gemeente als geheel. De kracht van de Geest ontbreekt droevig genoeg. We weten het; wij zijn er zelf schuldig aan. Wat wij nodig hebben is niet een hernieuwde uitstorting van de Geest. En evenmin moet Christus opnieuw naar deze aarde komen en sterven om ons de Geest opnieuw te geven. Zeer zeker niet! Maar: spreek tot de Steenrots! Christus is de Steenrots. Spreek tot Hem, opdat de volheid van de Geest meer mocht overvloeien en zichtbaar worden in al Zijn heiligen.

Het enige wat Mozes moest doen was te spreken tot de steenrots voor de ogen van het volk. Dan zou hij God en Zijn zuivere liefde en genade op de juiste manier hebben geopenbaard. Zou het geen berisping van hun getwist en geklaag zijn geweest wanneer Mozes eenvoudig tegen de steenrots had gesproken in plaats van hen zelf te berispen? Was dat geen veel betere berisping geweest? Hadden zij dat niet veel dieper gevoeld? Toch betoonde God genade in antwoord op hun klagen. Geliefden, wanneer iemand genade kan betonen temidden van geklaag, dan zien wij daarin iets van de werkzaamheid van de Geest van God. Laten we dat niet vergeten! Maken wij gebruik van de kracht van de Geest van God? Moge de Heer ons daartoe opwekken!

Ondanks het feit dat Mozes de steenrots sloeg, kwamen er overvloedige waterstromen uit. God wilde Zichzelf genadig betonen, hoewel Mozes dat niet deed. Nu wil ik niet Mozes gaan beschuldigen, omdat hij over het algemeen een Godsman was. En we lezen dat hij de zachtmoedigste man op de aarde was, die veel dingen van zijn volk verdroeg en er niet tegen in ging. Steeds opnieuw zien we dit in Mozes' leven. Hij bad zelfs voor het volk toen zij zéér kwalijk handelden.

Ik denk dat de meeste gelovigen wel slechte ervaringen hebben meegemaakt, en meestal verdragen wij dat wel een tijdje, maar daarna is het gevaar groot dat we tot een uitbarsting komen. Het is diep bedroevend wanneer zoiets gebeurt! Moge de Heer ons daarvoor bewaren! Moge de

Heer ons genade geven om te leren verdragen, denkend aan Efeze 4:2-3: '...in alle ootmoed en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid elkaar in liefde te verdragen; u te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede'. Verdraagzaamheid, nederigheid en geduld: daaruit blijkt dat de Geest van God in ons werkt. Willen wij de kracht van de Geest van God zien? Juist aan deze dingen kunnen we die kracht herkennen.

Maar steeds geldt: spreek tot de Steenrots! Wanneer er moeilijkheden onder ons zijn, wat doen we er dan mee? Laten we tot de Steenrots spreken over alles wat binnendringt en de ware eenheid verhindert. Is het niet herkenbaar dat wij zo gemakkelijk met elkaar over deze dingen spreken? Dat wij aan anderen vertellen hoe slecht iets gaat en hoe verkeerd het een of ander is? Maar spreek toch tot de Steenrots, tot Christus Zelf! Zal Hij er geen zorg voor dragen? De wateren stroomden overvloedig naar buiten, ondanks het feit dat Mozes niet tot de steenrots sprak. God is genadig ondanks ons gebrek aan geloof. Maar hoe belangrijk is het voor ons allen: wanneer wij de eenheid willen herstellen of de eenheid willen bewaren, dan is het absoluut noodzakelijk dat onze zielen in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God verkeren. Moge de Heer ons opwekken en ons veilig leiden door de woestijn tot aan het heerlijk einddoel daarboven bij Christus in de heerlijkheid, terwille van Zijn grote Naam!

30 november 1975.

L.M. Grant.

Mijn duive, zijnde in de kloven van de Steenrots, in de schuilplaats van de steile rotswand, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen, want uw stem is zoet en uw gedaante is liefelijk. Hooglied 2:14

Volgelingen van Christus (1)

Koning David is op veel plaatsen in de Bijbel een beeld van de Heer Jezus. Hij was een man naar Gods hart (1 Samuël 13:14; Hand. 13:22). Op vele van zijn tijdgenoten had hij grote aantrekkingskracht: zij verlieten hun oude vertrouwde omgeving en zochten zijn nabijheid om hem te dienen. Dezelfde dingen worden ons verteld van de eerste discipelen van de Heer Jezus (Mark. 1:16-20; Joh. 1:37 e.v.). Daarin ligt voor ons Christenen een diepe les.

De Bijbel spreekt in 1 Kronieken 12 over mannen die zich in de strijd tussen Saul en David om het koningschap zonder voorbehoud aan de zijde van David stelden. David was in die tijd (in Ziklag en in de spelonk van Adullam) nog de verworpene, de verachte en de vervolgte. In Hebron, na de dood van Saul, was hij ook de gekroonde, hoewel aanvankelijk alleen over Juda. Deze mannen gingen 'tot David' (1 Kron. 12 :1,8, 16, 19,22-23). De woorden 'tot David' zijn kenmerkend voor het hele hoofdstuk. Tot of naar de Heer Jezus Christus te gaan, iedere dag opnieuw en steeds weer: dat is ook de gezindheid en het gedrag van een ware Christen, die zijn Heer graag van harte wil volgen. Deze Heer is enerzijds nog de Verworpene en de Verachte in deze wereld, maar anderzijds in Gods ogen en voor ons als gelovige Christenen is Hij al de Verheerlijkte, Degene Die met heerlijkheid en eer gekroond is!

1 Kronieken 12 onderscheidt vijf groepen van Israëlieten die de zijde van David hadden gekozen. Bij hen vinden we steeds een bepaalde instelling die ook voor elke volgeling van de Heer Jezus belangrijk is. Tot David kwamen:

1. Van de broeders van Saul (1 Kronieken 12:1-7)

Allereerst worden de broeders van Saul genoemd. Zij kwamen uit de stam Benjamin. Als broeders van Saul waren zij waarschijnlijk volledig onverwachte bondgenoten van David. Niet in Saul, maar in David zagen zij de toekomstige koning. David kon hun geen goed leven aan zijn zijde aanbieden, maar slechts een leven in het gezelschap van een verachte en een opgejaagde (vergelijk 1 Sam. 26:20); het gezelschap van iemand die zich verborgen moest houden. De broeders van Saul deden afstand van alle voordelen van de familieband met de heersende koning, dus van alle voordelen die de tegenwoordige tijd hun aanbood en verkozen de zijde van de verworpen David om eens met hem de toekomstige heerlijkheid te kunnen delen. Dat is de instelling van het geloof. De volgeling van de Heer Jezus ziet in het geloof Vooruit naar de toekomstige heerlijkheid!

De broeders van Saul waren uiterst bekwaam in het werpen van stenen en ze waren tevens bewaam boogschutters (vers 2). Zelfs met de linkerhand konden zij stenen werpen. Zij konden van grote afstand vechten. En ongetwijfeld hebben zij deze bekwaamheden gebruikt in dienst van hun nieuwe heer. Wij als Christenen hebben eveneens wapens: de wapens van het licht (Rom. 13:12), de wapens van de gerechtigheid in de rechter - en in de linkerhand (2 Kor. 6:7), maar 'de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken' (2 Kor. 10:4). De volgeling van de Heer Jezus moet er rekening mee houden dat zijn geloof door strijd op de proef wordt gesteld. Daarom kan het ook in onze tijd nodig zijn als volgelingen van de Heer Jezus 'te strijden' (vergelijk Judas:3), misschien ook 'op afstand'. Bij deze vorm van strijd valt bijvoorbeeld aan schriftelijk werk te denken en niet alleen aan mondelinge uiteenzettingen en gedachtenwisselingen.

2. Van de Gadieten (1 Kronieken 12:8-15)

De volgende groep van Israëlieten die de zijde van David kozen, behoorde tot de stam Gad. Vier opvallende en leerzame bijzonderheden worden over hen meegedeeld:

- a. Deze Israëlieten zonderden zich 'tot David' af (vers 8). De tekst zegt niet waarvan of van wie zij zich afzonderden; wellicht van het leger van Saul, of misschien van hun eigen stamgenoten aan de oostzijde van de Jordaan. Wij horen slechts 'tot wie' zij zich afzonderden, welke persoon dus hun doel was. Wij als Christenen denken er daarbij aan dat wij ons steeds van iedere vorm van het kwaad gescheiden moeten houden, zonder dat dat in het Woord van God telkens opnieuw speciaal gezegd moet worden. Maar óók dat wij ons tegelijkertijd tot de Heer Jezus moeten afzonderen - in het beeld gesproken: 'tot David'. Wanneer wij dit positieve doel van de afzondering hebben begrepen, dan begrijpen wij de negatieve kant ervan haast vanzelf. Wie de Heer volgt, zoekt immers alles wat boos of kwaad is, te mijden.
- b. Deze Gadieten waren dappere soldaten voor de strijd op korte afstand, die ze voerden met hun schilden en speren. Zij werden volgens vers 8 gekenmerkt door kracht (aangezichten als leeuwen) en snelheid (als de reeën op de bergen). In de eindtijd, waarin vele valse leringen opkomen, moeten volgelingen van de Heer Jezus goede soldaten van Hem zijn (2 Tim. 2:3), die 'het schild van het geloof' en 'het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God' (Ef. 6:17) goed weten te gebruiken.
- c. Deze weinige mannen waren blijkbaar bereid hun geboortestreek, waar hun vaders sinds eeuwen hadden gewoond, voor David op te geven. Het volgen van de Heer Jezus kan met zich meebrengen dat wij gemak, gerief en comfort en óók onze familieleden achterlaten, als het er op aan komt Hem te volgen, Die hier niets had, waarop Hij het hoofd kon neerleggen (Matth. 8:20).
- d. Om 'tot David' te komen moesten deze Gadieten de Jordaan overtrekken. Zij schuwden daarbij de moeilijkheden niet die voor hen ontstonden ten gevolge van de overstroming van haar oevers (de Jordaan was vol aan al haar oevers) en door de gevechten met vijanden (vers 15). Hun vaders wilden eens niet over deze rivier trekken (Num. 32:5,19), maar deze nakomelingen deden het om 'tot David' te kunnen komen.

In het licht van het Nieuwe Testament heeft het overtrekken van de Jordaan een zinnebeeldige betekenis: de gelovige Christen is met Christus gestorven en met Hem opgewekt (vergeleijk Kol. 2:20; 3:1). Alleen wanneer hij dat met zijn hart begrijpt, kan hij Christus met een gelukkig hart navolgen!

(Wordt vervolgd).

Kl. Sander.

Volgelingen van Christus (2, slot)

1 Kronieken 12 onderscheidt vijf groepen van Israëlieten die de zijde van David hadden gekozen. Bij hen vinden we steeds een bepaalde instelling die ook voor elke volgeling van Christus belangrijk is. We zagen reeds dat 'tot David' gekomen waren 'van de broeders van Saul' (verzen 1-7) en 'van de Gadieten' (verzen 8-15). Tot David kwamen verder:

3. Van de kinderen van Benjamin en Juda (1 Kronieken 12:16-18)

Een andere kleine groep van Israëlieten die de weg 'tot David' vonden, bestond uit leden van de beide stammen Benjamin en Juda. Alleen van hen lezen wij dat David hen aanspreekt en dat Amasai, naar het schijnt de aanvoerder van deze kleine schare, de koning antwoord geeft. David legt hun de eenvoudige vraag voor: Wie wilt u volgen, Saul of mij? De Heer Jezus stelt u en mij in principe dezelfde vraag als het om het navolgen van Hem gaat: 'Wilt u de vorst van deze eeuw, de satan, volgen; of Mij, uw Heiland en Heer, Die op deze aarde nog veracht en verworpen is?' Graag zou ik Hem dan net zo spontaan, duidelijk en ondubbelzinnig antwoorden met de enigszins gewijzigde woorden van Amasai: 'Van U ben ik, Heer Jezus, en met U, o Zoon van God!' Dat is immers de hartentoestand en de taal van een volgeling van de Heer Jezus - de taal van genegenheid en liefde!

4. Van Manasse (1 Kronieken 12:19-21)

Enkele van de hoofden van de duizenden die in Manasse waren liepen in Ziklag over naar David, naar het schijnt wel op een betrekkelijk laat tijdstip, bijna in het laatste uur vóór de strijd. Ook zij werden waardig gekeurd in de verwerping van hun koning te delen, hoewel nog slechts voor een korte tijd. Misschien mogen we hierbij aan Christenen denken die pas op gevorderde leeftijd besliste volgelingen van Christus worden. Zij hadden dat eigenlijk al vroeger als jonge Christenen moeten zijn. Ons hele leven moet immers de Heer toegewijd zijn!

5. Van de hoofden van hen die toegerust waren ten strijde (1 Kronieken 12:23-40)

Bij de scharen die 'tot David' naar Hebron kwamen (vers 23-40) wil ik wijzen op:

- a. de gehoorzaamheid aan de mond des HEREN, dus aan het bevel van God, zoals we die bij allen vinden (vers 23);
- b. evenzo het volkomen of ongedeelde hart van alle krijgslieden (vers 38) en
- c. de algemene blijdschap in Israël (vers 40).

De Heilige Geest benadrukt daarbij bijzonder het inzicht van de kinderen van Issaschar (vers 32) en het ongedeelde, onwankelbare hart van de strijders uit de stam Zebulon (vers 33). Al deze eigenschappen zijn ook kenmerkend voor volgelingen van de Heer Jezus. Gehoorzaamheid aan het Woord van God en een ongedeelde hart voor de Heer Jezus leiden tot blijdschap in de Heer. Bij Hem vinden de volgelingen van Christus inzicht en een geestelijk onderscheidingsvermogen.

Het opvallend geringe aantal van 6.800 strijders uit Juda (vers 24) - de stam waarbij korte tijd later bijna een half miljoen soldaten werden geteld - ontmoedigde de weinigen niet die uil dit volksdeel 'tot David' naar Hebron waren gekomen. De leden van de stam van Juda wisten ongetwijfeld dat het koningschap aan David toebehoorde, en toch stelden zich maar weinigen aan David ter beschikking om te strijden, om hem het koningschap te geven. De innerlijke toestand

van ons als Christenen komt hiermee niet zelden precies overeen. Wij weten met ons verstand misschien wel veel van de waarheid van het Woord van God, en toch zijn wij in de praktijk van ons leven vaak nog zo weinig werkelijk verbonden met Christus. Dan blijft het aantal werkelijke volgelingen van de Heer Jezus dus gering, net zoals in Davids dagen het aantal strijders uit de stam van Juda.

Willen we ons niet allen - zowel schrijver als lezers van deze regels - opnieuw laten opwekken en aanvuren door de trouw van deze mannen die 'tot David' gingen, om met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven (Hand. 11:23)?

Kl. Sander.

Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen; en wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren tot het eeuwige leven. Als iemand Mij dient, hij volge Mij; en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienstknecht zijn. Als iemand Mij dient, de Vader zal hem eren.
(Johannes 12:25-26).

Vrede zij u!

'Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, en de deuren waar de discipelen zich bevonden uit vrees voor de Joden gesloten waren, kwam Jezus en stond in het midden en zei tot hen: Vrede zij u! En nadat Hij dit gezegd had, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen. Jezus dan zei nogmaals tot hen: Vrede zij u!' (Joh. 20:19-21).

Op de eerste dag van de week, de opstandingsdag, waren de discipelen bijeen en plotseling was Hij in hun midden, want deuren noch sloten bestaan er voor het verheerlijkte lichaam van de Opgestane! Nu zegt Hij: 'Vrede zij u!' En om hun te laten zien waarom zij nu vrede konden hebben, vrede met God, toont Hij hun Zijn met spijkers doorboorde handen en Zijn met een speer doorstoken zijde. Hierdoor werden zij aan Zijn sterven herinnerd, wat de grondslag is voor vrede met God: 'Na vrede gemaakt te hebben door het bloed van Zijn kruis' (Kol. 1:20).

Vrede met God! In Genesis 6:3 zegt God, dat Zijn Geest niet altijd zou twisten met de mens. Zolang er iets in de mens is dat in strijd is met Gods heiligheid en gerechtigheid, ja, in strijd is met iets dat van God is, kan er geen vrede met God zijn. Nu echter heeft de Mens Christus Jezus niet alleen de zonden gedragen van allen die in Hem geloven, maar ook God op het hoogst verheerlijkt op het kruis. De liefde en de genade van God, de gerechtigheid en de heiligheid van God, ja, al de eigenschappen van God zijn op een luisterrijke en schitterende wijze geopenbaard door het werk van de Heer Jezus!

En daardoor is God volmaakt verheerlijkt in de Mens Christus Jezus en nu kan God eens te meer met een onbeschrijflijk welgevallen op Hem neerzien. Allen die in Hem geloven worden door God gezien als verenigd met Hem - we zijn eengemaakt met de verheerlijkte Mens in de hemel! En het welbehagen dat God in de Zoon heeft, op grond van Zijn werk op het kruis, rust nu ook op hen die met Hem eengemaakt zijn. Op zo'n wonderbaar heerlijke wijze hebben we vrede met God!
H.L.H.

De zeven vrijplaatsen (1)

In Christus Jezus onze Heer hebben wij een volkomen toevlucht gevonden: wie in Hem is, heeft niets te vrezen. Zo zeker en vast zegt de apostel: 'Zo is er dan nu geen veroordeling (of: verdoe-menis) voor hen die in Christus Jezus zijn' (Rom. 8:1).

In het Oude Testament hebben wij hiervan een schitterend beeld in de zes vrijsteden en - als ze-vende vrijplaats - in de hoornen van het altaar, die de schuldige mocht aangrijpen en waar hij veilig was zolang zijn handen die omvat hielden. Aangaande de doodslager lezen we zo treffend mooi in de wet: 'Ik zal voor u een plaats bepalen waar hij heen vluchte' (Ex. 21:13).

Naar de wet mocht een doodslager nooit voor onschuldig gehouden worden. 'Wie iemand slaat zodat hij sterft, die zal voorzeker gedood worden' (Ex. 21:12). Dit woord is een bevestiging van Gods Woord uit Noachs dagen: 'Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens ver-goten worden; want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt' (Gen. 9:6).

Had de doodslager moedwillig gehandeld, dan hield de door God bepaalde plaats op een vrij-plaats te zijn. Voor zo iemand gold het woord: 'Gij zult hem van voor Mijn altaar nemen opdat hij sterft.' (Ex. 21:14). Hieruit blijkt - dit zij in het voorbijgaan opgemerkt - dat de 'door God bepaal-de plaats' werkelijk het altaar is. In Numeri 35:9-34 lezen we aangaande de zes vrijsteden ook dit woord: 'Deze steden zullen u tot een toevlucht zijn voor de bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering in het gericht gestaan heeft' (Num. 35:12). Is de dood-slag zonder opzet geschied, zo 'zal de vergadering de doodslager redden uit de hand van de bloedwreker en de vergadering zal hem doen weerkeren tot zijn vrijstad, waarheen hij gevlucht was; en hij zal daarin blijven tot de dood van de hogepriester, die men met de heilige olie gezalfd heeft.' Maar alleen in die stad was hij veilig, want 'indien de doodslager enigszins zal gaan uit het gebied van zijn vrijstad ... zo de bloedwreker de doodslager zal doden, het zal hem geen bloed-schuld zijn' (zie Numeri 35:23-27).

1. De hoornen van het brandofferaltaar

Als eerste vrijplaats vinden we dus de hoornen van het brandofferaltaar (vergelijk 1 Kon. 1:50-53 en 2:28-34). Stellen we ons een ogenblik de doodslager voor, vluchtende naar de heilige plaats, met het doel de hoornen van het brandofferaltaar in de voorhof aan te grijpen. Geen macht kon hem beveiligen tegen de bloedwreker, noch zijn eigen heerlijkheid, noch een plaats van aanzien die de schuldige innam onder het volk. Ook niet de voorspraak van anderen. 'Wie iemand slaat zodat hij sterft, die zal voorzeker gedood worden' (Ex. 21:12). Zó luidde het onverbidelijke doodvonnis en het sneed alles af. Eén plaats slechts was er waar geen hand hem treffen kon. Die plaats had macht hem te beveiligen: het brandofferaltaar met de hoornen, die aangegrepen moesten zijn!

Die hoornen waren met bloed bedekt, terwijl het bloed van het zondoffer bovendien uitgegoten was aan de voet van het altaar. Daarmee was het brandofferaltaar ontzondigd, op de dag, dat de gehele tabernakel met Aäron en zijn zonen aan God was gewijd (zie Lev. 8, vooral vers 15). Dit is uiterst belangrijk in verband ook met ons onderwerp. Wie de hoornen aangreep, greep het bloed aan en stond op een met bloed doorweekte plaats! Die hoornen beveiligden, omdat het bloed beveiligende kracht bezat. Heerlijke waarheid! Het bloed, bij de offerdienst zo vaak ge-noemd, spreekt van het kostbare bloed van Christus. Omdat Christus Zijn bloed heeft gestort, is er een grondslag van eeuwige veiligheid gelegd. Op grond van het storten van Zijn bloed is Chris-tus voor de 'krachteloze' en 'schuldige' zondaar een eeuwige toevlucht. Hij is de Enige Die in waarheid beschermen en beveiligen kan!

Daarom moet iedere zondaar vluchten tot de Heer Jezus en Zijn bloed in het geloof aangrijpen (Rom. 3:25a)! Dat bloed, dat beter spreekt dan Abel (Hebr. 12:24). Dat bloed, waardoor volkomen schuldelding, volmaakte reiniging en eeuwige vrede het deel wordt van een ieder die erop vertrouwt. Van een ieder die erkent des doods schuldig te zijn, het oordeel te hebben verdiend, maar in de nood van zijn ziel tot het bloed van de verzoening zijn toevlucht heeft genomen. Zonder bloedstorting - geen vergeving. Achter het bloed - veiligheid. Op het bloed, dit is op de kracht van het bloed staande - zekerheid. Onder het bloed - (denken we aan het verzoendeksel) bedekking van alle schuld en daardoor eeuwige vrijspraak. Wonderbare plaats, die hoornen met bloed bedekt! Hoe leren wij daardoor weer een weinig meer verstaan van het volmaakte werk van onze dierbare Heer!

2. De vrijstad Kedes

Spreken de hoornen van het altaar, de eerste van de zeven vrijplaatsen, van een eeuwige grondslag en een volkomen reiniging door de onvergankelijke kracht van het bloed, de tweede vrijplaats, namelijk Kedes - de eerste van de zes vrijsteden genoemd in Jozua 20:7-8 - roept ons de heiliging voor de aandacht.

Kedes betekent 'heiligheid'. En is het om te beginnen niet heerlijk, dat ons van Christus Jezus gezegd wordt, dat Hij ons geworden is: wijsheid van God en gerechtigheid en heiligheid en verlossing? (1 Kor. 1:30). En dat de apostel tot de gelovigen te Korinthe zegt: 'Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Heer Jezus en door de Geest van onze God?' (1 Kor. 6:11). Dat is de positie van iedere ware gelovige voor God. Zó ziet onze God ons dag na dag, ieder ogenblik. Maar nu verwacht Hij ook van dezulken, dat zij zullen wandelen in overeenstemming met die plaats, die zij in Christus voor God innemen, met andere woorden, dat de gelovigen praktisch in heiligheid zullen leven. 'Weest heilig, want Ik ben heilig'. Wij worden geroepen, heilig te zijn in al onze wandel (1 Petr. 1:15-16). Ja, wij worden vermaand 'met allen de vrede en de heiligheid na te jagen, zonder welke niemand de Heer zien zal' (Hebr. 12:14). En indien wij in het licht wandelen zoals Hij in het licht is, dan hebben wij in waarheid gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus en ook met elkaar (1 Joh. 1). Heerlijk tot die door de Heilige Geest bewerkte heiligheid en heilige gemeenschap te zijn gekomen! Heerlijk tevens en bovendien God verheerlijkend, in die heiligheid en heilige gemeenschap te volharden en daarin onze dagelijkse omgang te hebben!

3. De vrijstad Sichem

De tweede in Jozua 20:7 genoemde vrijstad is Sichem. In deze naam ligt de gedachte aan kracht opgesloten. Sichem betekent 'sterke schouder'. Dat is niet minder heerlijk voor iedere gelovige. Niet alleen dat wij 'krachtelozen' waren (Rom. 5:6), ook als gelovigen zijn wij zonder kracht. 'Zonder Mij kunt gij niets doen' (Joh. 15:5). Dit woord van onze Heer spreekt het zo duidelijk uit dat wij niets vermogen uit onszelf, maar alleen in verbinding met Hem bekwaam zijn God te dienen. Hij is de bron van onze kracht. Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. 'Als ik zwak ben', schrijft de apostel, 'dan ben ik sterk' (2 Kor. 12:10). Als wij de Heer Jezus door het geloof aanraken, gaat er kracht van Hem uit; kracht voor de wandel en heiligheid op grond van de volbrachte verzoening, ziedaar wat de Heer Jezus door de Heilige Geest ons schenken wil. Die kracht verleende Hij aan de man te Bethesda (Joh. 5), die kracht wil Hij ook ons verlenen. En is het dan daarbij ook niet een zeer rijke vertroosting te weten dat onze Heer ons draagt? Draagt op Zijn sterke schouders? Leunen wij niet op Hem? Kan een lieflijker en volmaakter beeld daarvan worden gegeven, dan hetgeen wij bezitten in de gelijkenis van het verloren schaap in Lukas 15? Zó

draagt de Heer ons naar huis, zoals die herder zijn schaap droeg op zijn beide schouders. Hoeveel hebben wij toch in de Heer Jezus gevonden! 'Gij zijt ons alles: onze sterkte, verlossing, wijsheid, vreugde en kracht', zingen we met blijde harten, als wij Hem gadeslaan in de heerlijkheid van Zijn geheel aan ons toegewijde liefde!

4. De vrijstad Hebron

De derde vrijstad vermeld in Jozua 20:7 en de middelste van de zeven vrijplaatsen is Hebron. Met drie heerlijke zijden van de Persoon en het Werk van Christus hielden wij ons reeds bezig. Drie treffende waarheden zullen nog volgen, naar aanleiding van Bezer, Ramoth en Golan (Jozua 20:8). Maar dan is het juist zo treffend dat Hebron het middelpunt vormt.

Hebron! Hoeveel gedachten roept die naam bij ons op. Hebron wil zeggen: 'gemeenschap'. Hoe verheven is dit! Gemeenschap hebben wij met Christus. Met Hem zijn we op het innigst verbonden. 'Leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn benen' (Efeze 5:30). Gemeenschap hebben wij ook met de Vader! 'Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18).

Tot Maria Magdaléna aan het graf sprak de opgestane Heiland: 'Ga heen naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). 'Onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus' (1 Joh. 1:3). Vroeger waren wij zonder God, zonder Christus en zonder hoop! Wij, die vroeger 'veraf' waren, zijn nu 'nabij' gebracht door het bloed van Christus (Ef. 2:12-13). Hoe is alles veranderd, ja wonderbaar ten goede gekeerd! Het bloed van Christus is gestort: Wij zijn geheiligd. Door Christus zijn wij tot God gebracht en met Hem genieten wij de hoogste gemeenschap! Op aarde reeds, zij het in zwakheid. Hoe kon het inniger en dieper zijn! Maar straks zijn wij in het heerlijk huis van de Vader van de Zoon en dan is het genot van die gemeenschap volkomen omdat die gemeenschap ongestoord en volmaakt zal zijn! 'Lieflijk is 't bij U te wonen in Uws Vaders huis, o Heer'!
(Wordt vervolgd).

Lieflijk is 't bij U te wonen
in Uws Vaders huis, o Heer!
Waar Ge Uw lijden zaagt bekronen
met de hoogste macht en eer.
Daar, Heer Jezus, zien we U weder,
daar knielt ieder juichend neder,
daar dient ieder U met lust in
een ongestoorde rust.

Geestelijke Liederen 69:1

De zeven vrijplaatsen (2, slot)

In het eerste deel hebben wij gezien dat er in de Heer Jezus Christus een volkomen toevlucht te vinden is. Rom 8:1 zegt immers: 'Zo is er dan nu geen veroordeling (of: verdoemenis) voor hen die in Christus Jezus zijn'. In het boek Numeri vinden we door de genade van God zes 'vrijsteden' waarnaar de doodslager kon vluchten om een veilige plaats te vinden. Aangaande de doodslager lezen we zo treffend mooi: 'Ik zal voor u een plaats bepalen waar hij heen vluchtte' (Ex. 21:13). Ook de doodslager die niet moedwillig iemand had gedood, was naar de wet schuldig. Dan waren de hoornen van het altaar en zes steden zijn door God aangewezen enige toevlucht. 'Deze steden zullen u tot een toevlucht zijn voor de bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve, tot dat hij voor de vergadering in het gericht gestaan heeft' (Num. 35:12). De vrijplaatsen die we reeds overdachten waren:

1. De hoornen van het brandofferaltaar

Wie de hoornen aangreep, greep het bloed aan en stond op een met bloed doorweekte plaats! Die hoornen beveiligden, omdat het bloed beveiligende kracht bezat. Heerlijke waarheid!

2. De vrijstad Kedes

Kedes betekent 'heiligheid'. Kedes wijst ons op de positie die ieder gelovige in Christus Jezus ontvangen heeft voor God, zoals we dat lezen in 1 Kor. 1:30.

3. De vrijstad Sichem

De naam Sichem betekent 'sterke schouder'. In deze naam ligt de gedachte aan kracht opgesloten. Is dat niet kostbaar voor de gelovige, te weten dat alleen Christus de bron van onze kracht is?

4. De vrijstad Hebron

Hebron betekent 'gemeenschap'. Hebron is de middelste van de zeven vrijplaatsen en vormt als het ware hun middelpunt. Hoe verheven is dit! Gemeenschap te hebben met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Nu willen we een ogenblik stilstaan bij elk van de drie laatste vrijsteden: Bezer, Ramoth en Golan (zie Jozua 20:8). Ze lagen in het Over - Jordaanse.

5. De vrijstad Bezer

Bezer volgt dus op Hebron. Bezer betekent verdediging of burcht. Christus is óók onze Burcht.

'De Naam des HEREN is een sterke toren, de rechtvaardige zal daarheen lopen.....'

(Spr. 18:10) en 'De HEERE is mijn Steenrots en mijn Burcht.....' jubelt David (Ps. 18:3). Hebben wij niet ten zeerste behoefte aan zó'n toevlucht bij de velerlei verzoeken en gevaren? Hoe heerlijk dan dat onze Verlosser ons ook beveiligen wil, zoals de onneembare vesting een toevlucht is als de vijand nadert!

Vestingen, die op aarde voor onneembaar golden, hebben toch menigmaal na een volhardende beschieting van de zijde van de vijand de poorten moeten openen. Maar onze 'Burcht' maakt in eeuwigheid niet beschaamd. De poorten van de dood en van de hades zelfs zullen Hem niet

overweldigen. In Hem zijn wij volkomen veilig. Hem is gegeven alle macht, in hemel en op aarde (Matth. 28:18)! Laat ons dan niet vrezen want Christus is opgevaren naar de hemel, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn (1 Petrus 3:22).

6. De vrijstad Ramoth

Ramoth betekent 'hoge toren'. Gelukkig wie vanaf de hoge toren ver boven het gewoel van het aardse leven verheven, alle dingen beziet! Habakuk stond eens op zijn hoge toren. Daar kwam de HEERE tot hem met de woorden: 'Schrijf het gezicht...' (Hab. 2:1-2). Daar kon hij de dingen bezien in het hemels licht. Hoe hebben wij nodig door het geloof onze hemelse plaats in te nemen!

'Wij zijn - onafhankelijk van onze verwerkelijking daarvan -gezet in Christus in de hemelse gewesten'. 'Onze wandel is in de hemelen' (Efeze 2:6; Filippi 3:20). Maar hoe vaak blijven wij zeer ver in onze wandel beneden de hoge plaats die ons in Christus is geschonken! En hoe is een verkeerde beoordeling en waardering van alle dingen daarvan het gevolg. Hemelse en geestelijke voorrechten worden door ons véél te laag gewaardeerd. Zij winnen en vervullen veel te weinig ons hart. Aardse en tijdelijke dingen krijgen een veel te belangrijke plaats in ons oog en hart. De aardse zegeningen zullen we nooit minachten wanneer we ze vanuit de hemel beschouwen. Integendeel! Alles krijgt meer werkelijke waarde. In alles en voor alles zullen we leren God te danken! De 'tranen' van Timotheüs en de 'reismantel' die te Troas werd achtergelaten hebben hun betekenis voor de zo hemelsgezinde apostel. Maar met die apostel zullen we meer in waarheid leren zeggen: 'Daar wij ons oog niet richten op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet' (2 Kor. 4:18). En waardoor? 'Want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.' Laat ons dan leven in gemeenschap met onze Heer, die Boven is. Zoeken, de dingen die Boven zijn. Bedenken, de dingen die Boven zijn (Kol. 3:1). Laat ons leven 'op de hoge toren' en vandaar uit alle dingen leren zien in het hemels licht en in de rechte verhouding, in hun werkelijke waarde voor God en voor Christus.

7. De vrijstad Golan

Blijft nog: Golan! Dit woord heeft meer dan één betekenis. 'Blijdschap' kan het betekenen; 'uittocht' wil het óók zeggen. Laat ons die twee gedachten samen nemen: 'blijde uittocht'. Wat een heerlijk slot! Op de hoge toren is het goed, maar nog hoger is het volmaakt! We zullen niet altijd hier blijven. 'Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige' (Hebr. 13:14). We hebben de gelukzalige hoop, van deze aarde te worden opgenomen en ingevoerd te worden in onze hemelse woning! De Heer Jezus Zelf heeft het ons zo liefderijk en vol bemoediging gezegd: 'In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen; als het anders was, zou Ik het u gezegd hebben, want Ik ga heen om u plaats te bereiden. En als Ik heenga en u plaats bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben'... (Joh. 14:2-3).

En de apostel Paulus roept het ons toe: 'Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden' 1 Kor. 15:51-52).

'Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden, die overblijven, samen met hen in wolken opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met [de] Heer zijn' (1 Thess. 4:16-17).

Onze blijde uittocht! Dit is ons deel, onze onvergankelijke hoop geworden door en in Christus! Ja, het is een glansrijke kroon op het heerlijke werk van het heil, die ons in genade straks geschonken wordt! Buigen wij ons neer voor Hem, in Wie wij alles bezitten. Van de grondslag af - de volbrachte verzoening door Zijn bloed - tot aan de kroon toe - onze opneming in heerlijkheid - is alles aanbiddelijk schoon! Zeven vrijplaatsen, die een eigen plaats verkregen hebben in het schitterende geheel van de Godsopenbaring, brachten, elk afzonderlijk en allen tezamen, de heerlijke waarheid voor onze aandacht, dat wij in Christus Jezus een volkomen toevlucht bezitten, én voor deze aarde én voor de hemel, én nu én tot in eeuwigheid!

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering (1)

Eén van de kostbaarste waarheden die God in deze laatste dagen weer in het licht gesteld heeft, is die van de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest in de vergadering van de heiligen. De verloochening van deze waarheid is voor het grootste deel de oorzaak en één van de belangrijkste kentekenen van het verval in de belijdende Christenheid. Ieder gelovig hart moest over deze zonde treuren en zich daarover diep verootmoedigen voor God en met Daniël belijden: 'Wij hebben gezondigd'. Het kwaad te verwijderen en alle gelovigen terug te brengen tot dat 'wat van het begin af is', ligt niet in onze macht; wij kunnen ons echter persoonlijk a;in de Goddelijke beginselen onderwerpen en ons afscheiden van alle menselijke instellingen, door welke God de Heilige (leest verhinderd wordt Zijn hoogste gezag uit te oefenen en Zijn werkzaamheid tot zegen van de heiligen en van de wereld te ontvouwen. Dit moest door alle gelovigen geschieden; want hoe treurig is het met instellingen verbonden te zijn, waar de mens, met menselijk gezag bekleed, de gehoorzaamheid aan het Woord verwerpt en op de belijdende Christenheid het stempel drukt dat aan het naderend oordeel over haar herinnert. Waar de heiligen in ware godsvrucht in de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn, daar is de tegenwoordigheid niet alleen van Christus Zelf - o, onuitsprekelijke zegen! - maar óók van God de Heilige Geest een feit (Matt. 18:20; 1 Kor. 3:16, 12:4-11; Ef. 2:22). Wie kan de draagwijdte en kostbaarheid hiervan volkomen erkennen?

De Heer Jezus heeft de bedoeling, de Zijnen in hun samenkomsten te zegenen. Hij wil hen door Zijn Geest invoeren in de heerlijke genade volle raadsbesluiten van God en onderwijzen over Zijn eigen heerlijkheid, zowel die van Zijn Persoon als die van Zijn volmaakt werk, over de kostbare verbinding van de Zijnen met Hem en met de Vader, over hun verhouding tot de wereld, over de wijsheid van Gods wegen en over Zijn liefde, goedheid, genade en trouw. Dat kan echter slechts daar naar Zijn welgevallige wil en op de door Hem bedoelde wijze gebeuren, waar de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest verwerkelijkt en aan Hem de leiding overgelaten wordt. Zeker zal Hij de Zijnen door iedere door Hem begaafde heilige zegenen, als deze in godsvrucht de dienst uitoefent, maar het is een andere zaak, of zij overal de door Hem toegedachte zegen ontvangen kunnen. Dan moeten wij zeggen: Nee! Dat kan alleen daar plaatsvinden, waar men in de Naam van de Heer Jezus, dat betekent in de erkenning van Zijn gezag samenkomt.

Voor een godvrezend hart is het gezegend te weten dat, zoals Christus eens werkelijk bij de Zijnen op aarde was, nu even werkelijk niet alleen Hijzelf, maar ook God de Heilige Geest in de vergadering van de heiligen aanwezig is, als zij in de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn. Deze waarheid kan echter alleen door een eenvoudig geloof verwerkelijkt worden. Waar dit geloof niet is, daar bindt de Christen zich liever aan iets zichtbaars, aan zwakke mensen en hun dwaze instellingen, dan dat hij zich geheel aan de leiding van God de Heilige Geest overgeeft. Juist zoals Israël eens in de woestijn, toen Mozes lang op de berg Sinaï bleef, zijn toevlucht tot een gouden kalf nam, in plaats van in het geloof op de grote en goede God te vertrouwen. Men kan het zich goed voorstellen.

De verwerkelijking van de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest eist ware heiligheid en godsvrucht, in een diepe afhankelijkheid van Hem en een volkomen vertrouwen op Hem. De menselijke organisaties met hun ambtelijk aangestelde predikanten daarentegen ontheffen de Christen meer of minder van zijn verantwoordelijkheid en veroorloven hem een vrijere beweging; kortom hij behoeft zich over de dienst niet te bekommeren, er zijn immers mensen die dat alles ambtshalve doen. Men denkt er daarbij niet aan, hoezeer God daardoor bedroefd wordt, de Heilige Geest opzij gezet en de gelovige de hem door God toegedachte zegen verliest.

Het zij mij vergund nog eenmaal op de twee bovenaangeduide gezegende waarheden te wijzen:

1. God de Heilige Geest is werkelijk in de vergadering van de heiligen aanwezig evenals de Heer Jezus Zelf.
2. Hij alleen wil daar de leiding hebben.

Zo is het dus uitgesloten dat een bepaalde orde vastgesteld mag worden, waarnaar de dienst in de vergadering geleid wordt. Verder kan geen enkele gelovige naar zijn eigen believeen een dienst in haar uitoefenen, maar evenmin mag een menselijke beperking van de dienst plaatsvinden. Niemand heeft het recht in de eredienst, bij de bediening van het Woord en in de bidstond, wat de dienst betreft, een plaats in te nemen die hem niet door God gegeven en waarvoor hij niet door Hem bekwaam gemaakt is. De vrijheid in de dienst bestaat daarin, dat God de Heilige Geest vrij werken kan. O, hoe gezegend zouden wij zijn, als wij bij al onze samenkomsten Zijn heilige tegenwoordigheid verwezenlijkten en onder Zijn leiding stonden!

In het Oude Testament lezen we: 'Bewaar uw voet, als gij in het huis van God ingaat; en wees liever nabij om te horen, dan om het slachtoffer van de zotten te geven: want zij weten niet dat zij kwaad doen. Wees niet te snel met uw mond en uw hart haaste zich niet een woord voort te brengen voor Gods aangezicht; want God is in de hemel en gij zijt op de aarde; daarom laat uw woorden weinig zijn' (Pred. 4:17 en 5:1). Daaraan moest de Israëliet denken als hij in de tempel ging. Hem was van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in het midden van de heiligen niets bekend. Ons echter, die grotere zegeningen en inniger verbindingen met God hebben, moest het bewustzijn dat God de Heilige Geest in ons midden is, een nog ernstiger beweeggrond tot een heilige eerbied en een godzalige vrees zijn, dan de gedachte dat God in de hemel is en wij op aarde zijn.

Als Zijn tegenwoordigheid door onze zintuigen kon worden waargenomen, als ons oog Hem kon zien, zoals eens de discipelen de Heer op aarde zagen, welke hoogst ernstige gevoelens zouden ons vervullen! Hoe plechtig stil zouden wij zitten, hoe opmerkzaam luisteren en hoe vol eerbied op Zijn doen acht geven, hoe volkomen zouden wij Hem vertrouwen! Niemand zou dan voorbarig durven spreken, niemand zou afgunst in zijn hart koesteren of aan vleselijke opwinding, omdat deze of die broeder sprak, plaats geven. Geen liefdeloze kritiek zou plaats vinden en zeker liet niemand zijn gedachten ronddwalen, om zo de zegen te verliezen. Zou echter de werkelijkheid van Zijn tegenwoordigheid minder invloed op ons uitoefenen, omdat haar waarneming nu voor ons een zaak van het geloof en niet van aanschouwen is?

Kostbaar en gezegend is de verwerkelijking van bovenstaande waarheid. Dat hebben wij zeker allen reeds ondervonden. Het kon voorkomen dat pauzes intraden, die een onkundige als onaangenaam kon hebben aanvoeld, maar ons lieten ze nog meer de tegenwoordigheid van de Heer Jezus ondervinden. Niemand waagde het in een boek te bladeren of de stilte door voorbarig spreken te onderbreken om de pauze te beëindigen. Daar merkte men geen onrustige beweging en geen nieuwsgierigheid, wat er nu wel gebeuren zou; welke broeder zou opstaan om te bidden of te leren. Alle harten dachten aan de Heer Jezus. En zeker gaf Hij dan een lied, een onderwijzing of een gebed, dat in overeenstemming was met de toestand en de behoeften van de heiligen, zodat de gevoelens en wensen van allen daardoor tot uitdrukking gebracht werden en de vergadering met veel lof, dank en voorbedding eindigde.

(Wordt vervolgd).

O.K.

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering (2)

Wij weten uit de Schrift dat de Heer Jezus door de Heilige Geest aan de gemeente of de vergadering tot haar opbouwning gaven gegeven heeft (Efeze 4:11-14). Hij alleen heeft het recht dit te doen. Al zou iemand goed kunnen redeneren en vlot kunnen spreken, als hij de vergadering niet 'ten goede', 'tot opbouwning' kan dienen, dan heeft de Heer Jezus hem niet voor de dienst tot opbouwning van de vergadering bestemd! Matigt hij zich nu toch die dienst aan, dan onteert hij de Heer Jezus, bedroeft de Heilige Geest en veracht de vergadering van God. Hij is niet aan God de Heilige Geest onderworpen, maar doet zijn eigen wil, waarvan de Schrift zegt, dat die 'afgoderij en beeldendienst' is (1 Sam. 15:23).

De Heilige Geest deelt de gaven toe, zoals Hij wil (1 Kor. 12:11), en wel zó, dat de gave van de één de uitoefening van de gave van de ander niet verhindert. Wij lezen in 1 Kor. 12:29-30: 'Zijn allen apostelen? Zijn allen profeten? Zijn allen leraars?'. Nee, niet alle gelovigen hebben deze gaven. God heeft sommigen in de gemeente gesteld: 'ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars'. In de georganiseerde kerken is gewoonlijk één man ambtelijk aangesteld tot bediening van de belijdende gemeente. Dan is het getal van hen die mogen dienen dus in strijd met Gods Woord (1 Kor. 14:26-31) beperkt tot één. Hoe verkeerd! Er zou veel te zeggen zijn over de onbijbelse inrichting van de kerken, maar we houden ons nu meer bezig met de dienst in een samenkomst van gelovigen, die op de grondslag van de Schrift staan en die het absoluut gezag van God de Heilige Geest en van het Woord van God erkennen. Desondanks kunnen bij alle vasthouden aan de beginselen van de Schrift toch de broeders praktische fouten maken. Het kan niet genoeg betreurd worden als iemand uit eigen aandrif een lied opgeeft, een gebed uitsprekt, of een gedeelte uit de Schrift voorleest, zonder door God de Heilige Geest te worden geleid. Door zijn dienst in de vergadering belijdt de broeder, dat hij door God de Heilige Geest geleid of aangespoord wordt. Is deze belijdenis onwaar, dan begaat hij een vermetele handeling, hij zondigt tegen de Heer. Wie een klein beetje begrijpt wat gemeenschap is, die zal weten hoe moeilijk het is een lied op te geven, of een gebed uit te spreken, dat voor God uitdrukking geeft aan de ware toestand van de vergadering en aan haar behoeften. Wie zou dit kunnen doen zonder de onmiddellijke leiding van God de Heilige Geest?

De gehele vergadering heeft de verantwoordelijkheid, er over te waken, dat de dienst in afhankelijkheid van God de Heilige Geest uitgeoefend wordt. Als zij dat niet doet, maar alles zijn gang laat gaan, zonder de schuldigen in liefde, wijsheid en genade te vermanen, dan is de dienst niet tot opbouwning maar tot schade.

Iedere door de Heilige Geest begaafde broeder die godvruchtig wandelt, moet gelegenheid hebben zijn gave uit te oefenen. Dient hij met zegen, dan zal de vergadering hem bemoedigen ook in andere plaatsen zijn gave te besteden. Want de gave is niet alleen voor de plaatselijke vergadering gegeven, maar voor het gehele lichaam van Christus.

Het is zeer te betreuren als een broeder met een bijzondere gave in de plaatselijke vergadering steeds de gehele dienst overneemt en broeders met mindere begaafdheid niet aan het woord laat komen. Hier geldt het Woord van de Apostel: 'Een ieder zie niet [alleen] op zijn eigen [kwaltiteiten], maar een ieder [zie] ook op die van anderen' (Fil. 2:4), dat wil zeggen ieder moet de gave van de ander achten en tot uitoefening laten komen. Dat zal ook gebeuren als de begaafde broeder niet met zichzelf vervuld is en zijn dienst in afhankelijkheid van zijn Heer uitoefent. Hoewel liefdeloze kritiek zeer te veroordelen is, zou de vergadering in het eerstgenoemde geval gedwongen zijn de broeder in alle liefde te vermanen om het bovenstaand Woord aan de Filippiërs ter harte te nemen.

In het eerste deel van onze overdenking hebben we gezien dat Christus de gaven voor Zijn lichaam gegeven heeft. Nooit is echter in een bepaalde stad of dorp het gehele lichaam van Christus op aarde aanwezig maar altijd slechts een gedeelte daarvan. Zelfs toen de Gemeente nog, zoals in de tijd van de apostelen een zichtbare eenheid was, kon het toch voorkomen, dat in een bepaalde vergadering niemand evangelist was en in een andere vergadering niemand herder of leraar. Tegenwoordig, nu de Gemeente verscheurd is, is dit nog veel meer het geval. Christus draagt echter zorg voor Zijn lichaam en geeft haar de noodzakelijke gaven tot haar nut. Alle gelovigen in een bepaalde plaats vormen samen de vergadering of gemeente aldaar. Zo kan het gebeuren dat onder hen, die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen, weinig of in het geheel geen gaven zijn, terwijl die wel voorkomen bij gelovigen die op een andere grondslag samenkomen in die plaats. Maar ook het omgekeerde kan het geval zijn.

Als men nu op de door God gewilde wijze, dus tot de Naam van de Heer Jezus samenkomt, wil dat nog niet zeggen, dat daardoor ook vanzelf de gaven vermeerderd worden. Een broeder, die door de Heer niet voor evangelist, herder of leraar bestemd is, zal zó'n gave dan ook niet ontvangen, alleen om het feit dat hij met hen vergadert die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen, waar dus de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest en 'de vrijheid' van de dienst erkend worden. Nooit zal het tot opbouw van de vergadering dienen, als zij die van de Heer geen gave ontvangen hebben, zich toch zo'n plaats aanmatigen en een dergelijke dienst uitoefenen. Veel meer zal dit maar verwarring stichten. Echter: 'God is niet [een God] van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen' (1 Kor. 14:33).

De moeilijkheden met betrekking tot de gaven en de dienst komen slechts daar voor, waar men op de juiste wijze naar het Woord van God vergadert. Waar alles reeds van tevoren door een kerkorde (reglement voor een kerkgenootschap) is vastgelegd, daar gaat alles volgens het vaste patroon en model zijn gang. Daar houdt de onbekeerde mens van en óók de gelovige als hij niet geestelijk is. God wil alle heiligen echter in oefening houden. De dienst moet in gemeenschap met Hem en naar Zijn Woord geschieden. Dat brengt de vergadering in oefeningen die voor het vlees zeer onbehaaglijk zijn, omdat de vleselijke gelovige zijn rust en zijn gemak liefheeft. Het is daarom voor zo'n gelovige niet zwaar een geldelijk offer voor een aangesteld persoon te brengen, als hij daarmee maar van zijn verantwoordelijkheid ontheven is.

Graag wil ik nu nog iets zeggen over het onderscheid tussen de eredienst en de dienst van het Woord. Bij de eredienst spreekt de gelovige tot God en brengt Hem lof, dank en aanbidding; bij de dienst van het Woord echter spreekt God tot de mens, door Zijn dienaren die het Woord verkondigen. Het voorrecht eredienst uit te oefenen heeft iedere gelovige; het is hem verleend door Gods genade, die hem hiertoe waardig gemaakt heeft op grond van het gestorte bloed van Christus (Hebr. 9:13-14; 10:19-22; 13:10-15).

Tot de dienst van het Woord in de vergadering heeft alleen die gelovige 'de vrijheid', aan wie de Heer een gave voor deze dienst gegeven heeft. Iedere godvrezende broeder daarentegen kan een lied opgeven of een gebed of dankzegging uitspreken. Dat moet men niet alleen verwachten van hen die een gave voor de dienst van het Woord ontvangen hebben. Natuurlijk moet de Heilige Geest het de broeder op het hart leggen de mond van de vergadering te zijn en dat gebed of die dankzegging voor God te brengen, of dat lied op te geven waardoor de werkelijke gevoelens, wensen of behoeften van de vergadering tot uitdrukking worden gebracht.

Als wij nu enerzijds vaststellen, dat alleen God de Heilige Geest het recht heeft de gaven voor de

dienst van het Woord aan te wijzen en ze in de vergadering tot uitoefening van die dienst op te wekken, zo is anderzijds bij 'de vrijheid' van de dienst het gevaar aanwezig, dat iemand voorbarig en zelfgenoegzaam is, dus dat hij handelt zonder zich werkelijk geheel door de Heilige Geest te laten leiden. Alleen God de Heilige Geest heeft de vrijheid de ene broeder op te wekken een lied op te geven en de andere broeder in het hart te werken een gebed uit te spreken en een derde broeder aan te sporen om de vergadering te leren en te vermanen. Daar wij echter mensen zijn die nog het vlees, de van Adam geërfde boze natuur in ons hebben, zo is de mogelijkheid aanwezig dat iemand zich door het vlees laat leiden in plaats van door de Geest. Hij kan een lied opgeven omdat de melodie hem bevalt, of bidden omdat hijzelf op de voorgrond wil treden, ja, hij kan zich aanmatigen de vergadering te leren en te vermanen omdat hij zichzelf graag hoort. Dan is het godsdienstige vlees helaas de bron van de dienst!

(Wordt vervolgd).

O.K.

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering (3, slot)

Hoe dieptreurig en bedroevend voor God, als in de dienst in de vergadering het godsdienstige vlees gaat werken, dat vlees, waarvan Christus zegt dat het 'van geen nut is' (Joh. 6:63). Dat vlees, dat boos en verdorven is en dat vijandschap is tegen God (Rom. 8:5-7). Christus moest daarvoor sterven; in Zijn dood is het vlees geoordeeld. De gelovige moet zich dan ook dood houden voor de zonde. Voor iedere dienstknecht is het belangrijk uit welke bron hij put en alle heiligen zijn verplicht te oordelen, of de Geest of het vlees zich laat gelden. 'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn' (1 Joh. 4:1).

Daar er in principe voor geen enkele broeder een belemmering is zich te uiten, zo ligt het voor de hand, dat iemand die zijn vlees niet beteugelen wil, deze 'vrijheid' misbruikt om een lied op te geven, een dankzegging uit te spreken of een gedeelte voor te lezen en daarover te spreken. Dan zou het bijvoorbeeld kunnen gebeuren, dat bij het samenkomen aan de Tafel van de Heer Jezus veel gezongen en voorgelezen werd, maar geen geestelijke broeder tijd kreeg voor een voor God welgevallige dankzegging. Dat zou zeer te betreuren zijn. En wat zou God van zó'n eredienst denken? Zijn hart zou zeker bedroefd zijn en alle geestelijk gezinde harten ook. In zó'n geval, moeten broeders met inzicht, handelen, opdat zo iets zich niet herhaalt. Dit kan gebeuren, doordat men er in een kring van broeders in liefde over spreekt en de schuldigen of onwetenden in liefde vermaant.

Men moet ook niet denken, als er bij het samenkomen van de heiligen een stilte ontstaat, dat men daar dan een einde aan moet maken. Dit gevaar ontstaat vooral, als er vreemden aanwezig zijn, waarvan men aanneemt dat zij de stilte ongepast en onbehaaglijk vinden. Het kan zijn dat door deze stilte de armoede van de vergadering openbaar wordt en dan zouden alle heiligen zich moeten verootmoedigen; is zo'n stilte echter van de Heer, dan zal zij zeker tot opbouw dienen, doordat iedere ziel gelegenheid heeft zich in alle rust met de Heer Jezus Zelf bezig te houden.

Verder bestaat het gevaar dat een broeder een lied opgeeft of een gedeelte uit het Woord van God voorleest omdat dat hem eens tot zegen was en hij van mening is, dat dit ook nu alle heiligen tot zegen zal zijn. Als dat de leidende gedachte zou zijn dwaalt men zeer. Het lied of het Schriftgedeelte moet in overeenstemming zijn met de behoeften en de toestand van de heiligen nu. Op het ogenblik, toen het betreffende lied of Schriftgedeelte tot zegen was, was er misschien een zekere druk of een moeilijkheid aanwezig en God gebruikte het lied of het Schriftgedeelte tot zijn bemoediging en vertroosting. Daarom mag hij echter op een ander tijdstip de vergadering niet in zijn vroegere persoonlijke moeilijkheden en omstandigheden betrekken, maar veel eerder aan de Geest de keuze van het lied en het Woord overlaten en zich geheel aan Zijn leiding toevertrouwen, opdat Hij in overeenstemming met de toestand en de behoeften van de vergadering kan handelen.

Men heeft de ervaring opgedaan, dat broeders die onder een zekere druk stonden, in de bidstond probeerden deze last van zich af te wentelen. Daarbij werd de gehele vergadering tot hun persoonlijke toestand naar beneden getrokken. Het gebed voor een privé-moeilijkheid of een persoonlijke nood hoort thuis in de binnenkamer maar niet in de bidstond van de heiligen.

Om als de mond van de vergadering te kunnen dienen en haar gevoelens, kortom, de toestand van alle heiligen voor God tot uitdrukking te kunnen brengen, moet de betreffende broeder zich met hen éénmaken. De eredienst kan alleen dan echt en oprecht zijn, als hij de juiste uitdrukking

is van de toestand en de gevoelens van hen, die samengekomen zijn. In het algemeen kan men zeggen, dat als God een hogere toon laat horen die in alle harten weerklank vindt er daardoor aan de eredienst een hoger karakter wordt verleend. Maar welk een pijnlijke indruk maakt het, als de toestand van de vergadering zo zwak is, dat die niet in overeenstemming is met de warme hartelijke uitdrukking van lof die een geestelijke broeder voor God brengt, omdat de andere broeders koud en in hun gedachten afwezig en verstrooid zijn.

Bij de dienst van het Woord ligt het anders. Hier kan God, daar Hij tot ons spreekt, waarheden verkondigen die wij misschien nog nooit gehoord hebben, of die opgehouden hebben met dezelfde kracht in ons te werken als toen wij ze voor de eerste maal hoorden. Daarom moet de Heilige Geest Zelf bij alles onze Goddelijke Leidsman zijn.

Voorwaarden voor de dienst van het Woord zijn liefde tot de Heer Jezus en kennis van het Woord van God. Uit de liefde tot Hem vloeit de liefde tot de heiligen en tot zondaren vanzelf voort. De apostel Paulus kon van zichzelf en van zijn medewerkers zeggen: 'De liefde van Christus dringt ons' (2 Kor. 5:14). Geen hoge dunk van een vermeende eigen voortreffelijkheid (wat ijdelheid is), geen macht van de gewoonte, ook geen ongeduld, die de rust niet verdragen kan, maar liefde tot de Heer Jezus moet de drijfveer tot de dienst van het Woord zijn. En wat het Woord van God betreft, schrijft de apostel Paulus aan Timotheüs: 'Wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren' (2 Tim. 2:2). De oudste of opziener moest de volgende eigenschappen bezitten: 'Die vasthoudt aan het betrouwbare Woord naar de leer, opdat hij in staat is, zowel om met de gezonde leer te vermanen, als om de tegensprekers te weerleggen' (Titus 1:9).

Verder behoren wij een diep gevoel van onze verantwoordelijkheid te bezitten. Als iemand spreekt, [laat het zijn] als uitspraken van God (1 Petr. 4:11). Dat betekent niet alleen dat hij nauwkeurig naar de leer van de Schrift spreekt, maar óók dat zijn woorden gevoeld worden als uitspraken van God tot de vergadering, zoals Hij die in overeenstemming met de toestand van de vergadering geven wil.

Het is mogelijk, dat iemand weinig of in het geheel geen scholing heeft ontvangen en niet in staat is zich op een mooie grammaticaal juiste wijze uit te drukken, maar toch een goede dienst-knecht van Christus is. Het is echter noodzakelijk dat de dienaar een geest van bezonnenheid heeft en zich bijvoorbeeld in het gebed dan ook niet tot de Vader wendt en dan voortgaat dat Hij op Golgotha gestorven is. Of tot Christus bidt en dan zegt dat Hij Zijn eigen Zoon gegeven heeft. Dat zou geen gebed zijn dat door de Heilige Geest geleid is. We moeten ons eerbiedig en zorgvuldig uitdrukken in overeenstemming met de nauwkeurige wijze waarop de Heilige Geest Zelf Zich uitgedrukt heeft in het Woord van God.

Waar ware vroomheid en onderworpenheid aan de Heilige Geest gevonden wordt, is de eredienst en de dienst van het Woord tot eer van God en tot zegen van de hoorders. Daar zal men niet liefdeloos bekritisieren, maar de zwakke broeders, waarvan men weet dat zij een gave van de Heer ontvangen hebben en godvrezend zijn, tot de dienst opwekken. En evenzo hen die geen gave hebben maar toch in getrouwheid voor de Heer wandelen, aanmoedigen aan de dankzegging en het gebed deel te nemen. Het is zeer te betreuren, als broeders die al jarenlang de vergadering bezoeken, nooit een lied opgeven of een gebed uitspreken. Hier is dikwijls gebrek aan trouw en aan een geestelijke gezindheid aanwezig. Geve de Heer dat alle verlost en bij het samenkomen met hun hart en geweten voor God staan, om alleen dat te doen wat naar Zijn welbehagelijke wil is, tot eer van Zijn Naam en tot zegen voor de heiligen en voor de onbekeerden,

opdat, als een ongelovige of een onkundige binnenkomt, deze door allen overtuigd, door allen beoordeeld wordt, ja dat het verborgene van zijn hart openbaar wordt, en hij, terwijl hij op zijn aangezicht neervalt, God zal aanbidden en zal verkondigen, dat God werkelijk onder hen is (1 Kor. 14:24-25).

O.K.